

ชีวิตและพันธกิจ ของพระเยซู

ชีวิตและพันธกิจ ของพระเยซู

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการจัดเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร.แรนดอล ดี แมคเอลวิน (Dr. Randall D. McElwain)

ลิขสิทธิ์ © 2023 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม THIRD EDITION

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหากำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

ภาพรวมหลักสูตร	5
แผนที่อิสราเอล.....	7
(1) เตรียมตัวสำหรับพันธกิจ.....	9
(2) อธิษฐานเหมือนพระเยซู	35
(3) นำเหมือนพระเยซู	59
(4) สอนเหมือนพระเยซู.....	85
(5) เทศนาเหมือนพระเยซู	111
(6) พระเยซูและอาณาจักรของพระเจ้า	133
(7) รักเหมือนพระเยซู.....	163
(8) ไม่กางเขนและการฟื้นฟูพระชนม์.....	191
(9) พึงมรดกไว้.....	227
ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร (คำเทศนา)	251
แหล่งข้อมูลแนะนำ	267
บันทึกงานมอบหมาย.....	269

ภาพรวมหลักสูตร

หลักสูตรนี้ศึกษาเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซูเพื่อเป็นต้นแบบของชีวิตและพันธกิจในปัจจุบัน นี่ไม่ได้เป็นการศึกษาพระกิตติคุณอย่างถ่องแท้ แต่หลักสูตรนี้ศึกษาแง่มุมต่าง ๆ ของพันธกิจของพระเยซูเพื่อจะรับบทเรียนสำหรับพันธกิจในปัจจุบัน ถ้าหากคุณต้องการศึกษาชีวิตของพระเยซูแบบครบถ้วน ขอให้ดูจากหนังสือที่ให้ไว้ในแหล่งข้อมูลที่แนะนำส่วนท้ายของคู่มือนี้

ถ้าหากศึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม ขอให้พลัดกันอ่านเนื้อหาในบทเรียน คุณควรหยุดเป็นระยะ ๆ เพื่อให้มีการอภิปรายในชั้นเรียน ในฐานะหัวหน้าชั้นเรียน คุณมีความรับผิดชอบในการรักษาการอภิปรายให้อยู่ในประเด็นที่กำลังศึกษาตามเนื้อหาบทเรียน การจำกัดเวลาสำหรับการอภิปรายแต่ละครั้งก็มีประโยชน์มาก

คำถามเพื่อการอภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียนจะกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► เมื่อใดก็ตามที่คุณเห็นเครื่องหมายนี้ ขอให้คุณถามคำถามที่ตามหลังเครื่องหมาย โดยให้นักศึกษาอภิปรายหาคำตอบร่วมกัน ขอให้ใช้เวลาอย่างมีความหมายในการอภิปราย เพราะถ้าไม่มีสิ่งนี้ นักศึกษาก็จะไม่ได้เชื่อมโยงการศึกษาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูเข้ากับพันธกิจในปัจจุบัน

ข้อพระคัมภีร์จำนวนมากที่ใช้ในหลักสูตรนี้ทั้งที่อยู่ในเนื้อหาและในเชิงอรรถ ข้อพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ที่ควรอ่านออกเสียงในชั้นเรียน ก็จะถูกกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► ด้วยเช่นกัน นักศึกษาควรอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ยาวก่อนเข้าชั้นเรียน ส่วนข้อพระคัมภีร์ที่สั้นให้อ่านในชั้นเรียน

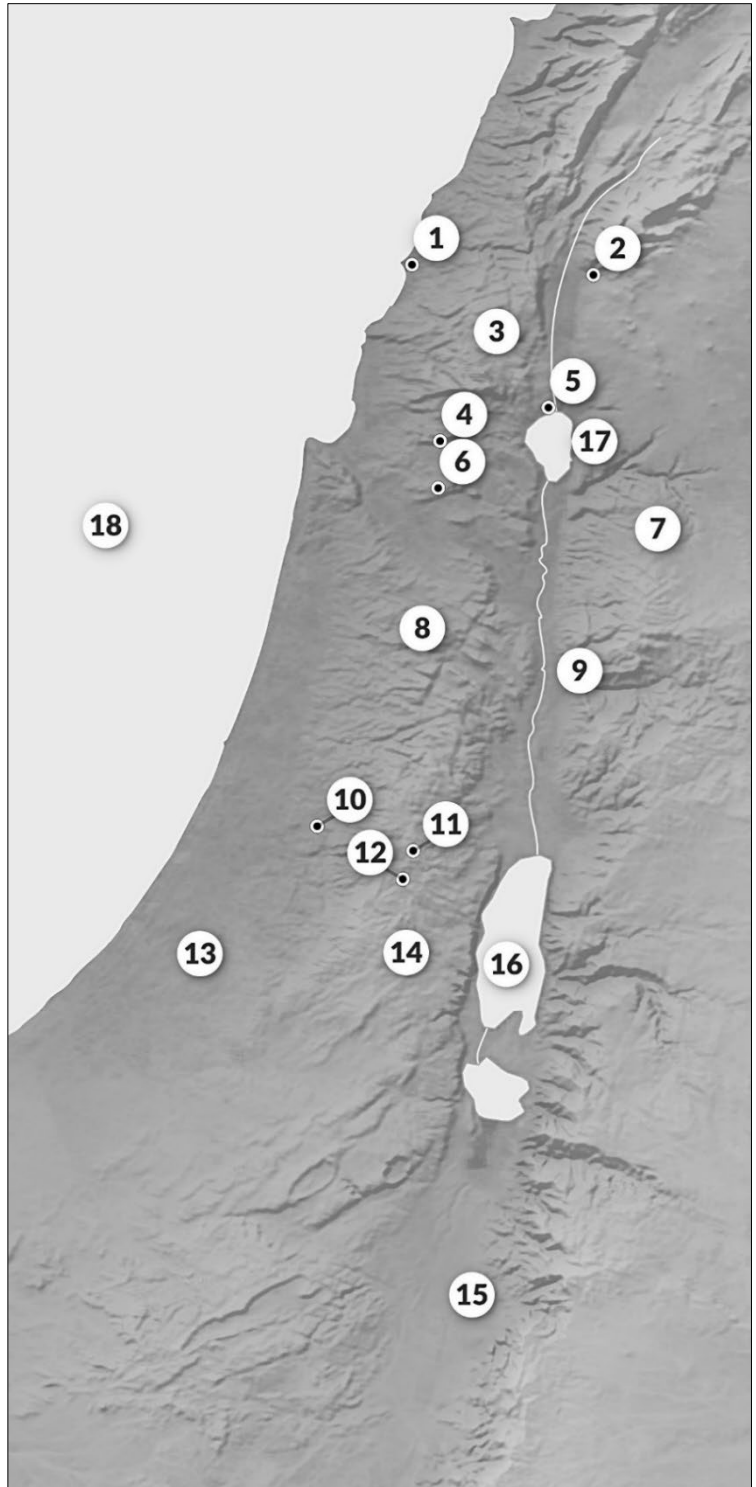
ส่วนที่มีหัวข้อว่า **“พิจารณารายละเอียด”** มุ่งเน้นหัวข้อพิเศษต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอภิปรายบทเรียน

แต่ละบทเรียนจะประกอบไปด้วยงานมอบหมายหนึ่งหรือสองอย่าง ถ้าหากนักศึกษาประสงค์ที่จะได้รับประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom เขาควรเข้าชั้นเรียนและทำงานมอบหมายส่งให้ครบ มีแบบฟอร์มแจกในช่วงจบหลักสูตรเพื่อบันทึกงานมอบหมายที่ทำเสร็จแล้ว

หนึ่งในจุดประสงค์ของหลักสูตรนี้คือเพื่อเตรียมนักศึกษาให้เป็นผู้สอน หัวหน้าชั้นเรียนควรให้โอกาสแก่นักศึกษาพัฒนาทักษะการสอนของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น หัวหน้าชั้นเรียนควรตั้งใจให้นักศึกษาสอนช่วงสั้น ๆ ของบทเรียนในชั้นเรียน

แผนที่อิสราเอล

- (1) ไทระ¹
- (2) ซีซารียา ฟิลิปปี
- (3) กาลิลี (แคว้น)
- (4) คานา
- (5) คาเปอร์นาอุม
- (6) นาซาเร็ธ
- (7) ทศบุรี (แคว้น)
- (8) สะมาเรีย (แคว้น)
- (9) แม่น้ำจอร์แดน
- (10) เอมมาอูส
- (11) เยรูซาเล็ม
- (12) เบธเลเฮม
- (13) ที่ราบชายฝั่ง
- (14) ที่ราบสูงตอนกลาง
- (15) ถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย
- (16) ทะเลตาย
- (17) ทะเลกาลิลี
- (18) ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

¹ "แผนที่อิสราเอล" จัดทำโดย SGC ที่ใช้ข้อมูลเปิดของ NED, SRTM, NASA, และ Bible Geocoding

(CC BY 4.0), รับข้อมูลจาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52344178339>, public domain (CC0)

บทที่ 1

เตรียมตัวสำหรับพันธกิจ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ยอมรับว่าพระเยซูเป็นต้นแบบสำหรับพันธกิจของเรา
- (2) ยกย่องอำนาจการปกครองของพระเจ้าในการเตรียมคนเหล่านั้นที่พระองค์เรียก
- (3) ยอมจำนนต่อการทรงเรียกของพระเจ้าเพื่อเข้าสู่บทบาทที่พระองค์เลือกให้
- (4) ทำตามขั้นตอนของพระเยซูเพื่อมีชัยชนะเหนือการทดลอง

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

อ่าน มัทธิว 1-4, ลูกา 1-3, และยอห์น 1

หลักการสำหรับพันธกิจ

พระเจ้าเตรียมคนเหล่านั้นที่พระองค์เรียกให้ทำพันธกิจตามการทรงเรียกของพระองค์

บทนำ

ในบทเรียน ชีวิตและพันธกิจของพระเยซู เราจะศึกษาเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะที่เป็นต้นแบบสำหรับพันธกิจของเราในปัจจุบันนี้ พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือน

อย่างที่เราทำกับท่านด้วย” (ยอห์น 13:15) ชีวิตของพระเยซูบนโลกนี้เป็นต้นแบบสำหรับบรรดาสาวกของพระองค์

เปาโลเข้าใจหลักการนี้ดี เมื่อเขาได้ยินเรื่องความขัดแย้งระหว่างคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปี เปาโลชี้ไปที่แบบอย่างของพระเยซูว่า “จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5) เปาโลรู้ว่าถ้าคริสเตียนเหล่านี้ทำตามแบบอย่างของพระเยซู ความถ่อมใจของพวกเขาก็จะขจัดความขัดแย้งในคริสตจักรออกไปได้

ในการเดินทางไปแอฟริกา มีนักข่าวชาวยิวคนหนึ่งชื่อว่า เดวิด ฟลอทซ์ ติดอยู่ที่สนามบินมาลาวิ ที่นั่นเขาพบกับศิษยาภิบาลชาวแอฟริกันซึ่งพาฟลอทซ์ไปที่บ้านของเขา เลี้ยงอาหารเขาเป็นเวลาสองวัน และเป็นพยานกับเขาเกี่ยวกับพระเยซูผู้เป็นพระเมสสิยาห์ ต่อมา เดวิด ฟลอทซ์ ได้เขียนว่า “ผมไม่เชื่อในสิ่งใดที่ผู้ชายคนนี้จะเชื่อ แต่ผมทิ้งในการกลับใจมาเชื่อของเขา เขารู้สึกว่าพระคริสต์เคลื่อนไหวยู่ภายในเขา ทำให้เขาพาคนแปลกหน้าไปที่บ้านของเขา เลี้ยงอาหาร และให้เสื้อผ้าแก่คนแปลกหน้านั้น” ศิษยาภิบาลชาวแอฟริกันคนนี้เข้าใจว่าเราได้รับการทรงเรียกให้ทำตามแบบอย่างของพระเยซู

หลักสูตรนี้ไม่ได้เป็นการศึกษาชีวิตของพระเยซูแบบกว้าง ๆ แต่เราจะมุ่งเน้นศึกษาแง่มุมต่าง ๆ ในชีวิตของพระเยซูเพื่อเป็นต้นแบบสำหรับพันธกิจในปัจจุบันนี้ เราจะเรียนรู้แบบแผนการทำพันธกิจของเราผ่านการเป็นแบบอย่างของพระเยซู

ในบทเรียนบทแรกนี้ เราจะดูที่การเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับพันธกิจ ซึ่งให้ภาพตัวอย่างที่อธิบายถึงหลักการของพระเจ้าในการเตรียมแต่ละบุคคลที่พระองค์เรียกให้ทำพันธกิจตามการทรงเรียกของพระองค์

พระเจ้าเตรียมภูมิลำเนาทางครอบครัวให้กับผู้รับใช้ของพระองค์

► คิดถึงภูมิลำเนาทางครอบครัวของคุณและคิดถึงชีวิตช่วงเริ่มต้น พระเจ้าใช้ภูมิลำเนาของคุณเพื่อเตรียมคุณสำหรับงานพันธกิจอย่างไรบ้าง?

ลำดับวงศ์ตระกูลในพระกิตติคุณแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุดได้จัดเตรียมหนทางให้กับผู้ใช้ของพระองค์ในหลายศตวรรษก่อนที่จะพระเยซูจะมาประสูติ เป็นเวลายาวนานก่อนพระเยซูจะมาประสูติ พระเจ้าได้เตรียมหนทางสำหรับการมาของพระเยซู

ลำดับวงศ์ตระกูลนี้ตอบคำถามว่า “พระเยซูเป็นใคร?” ลำดับวงศ์ตระกูลแสดงให้เห็นความสำคัญของอับราฮัมและดาวิด อับราฮัมสำคัญในการเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูเพราะพระเจ้าสัญญากับอับราฮัมว่า “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3) พระสัญญานี้สำเร็จโดยทางพระเยซูชาวนาซาเร็ธ

ดาวิดสำคัญในลำดับวงศ์พันธุ์นี้เพราะพระเจ้าสัญญาว่าบัลลังก์ของดาวิดจะได้รับการสถาปนาชั่วนิรันดร์ (2 ซามูเอล 7:16) ในวันที่พระเยซูมาประสูติ เป็นเวลามากกว่า 500 ปีนับย้อนกลับไปจนถึงเวลาที่กษัตริย์ดาวิดครองบัลลังก์ มัทธิวและลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทำให้พระสัญญาต่อดาวิดสำเร็จ

พระเยซูเป็นบุตรของดาวิด (มัทธิว 1:1-17)

ในพันธสัญญาใหม่ฉบับภาษากรีก สองคำแรกของพระกิตติคุณมัทธิวเป็นการเตือนให้ผู้อ่านดั้งเดิมของมัทธิวระลึกถึงพระธรรมปฐมกาล (ปฐมกาล 2:4, ปฐมกาล 5:1) เหมือนที่ปฐมกาลแสดงให้เห็นถึงอำนาจสูงสุดของพระเจ้าเหนือสิ่งทรงสร้าง มัทธิวก็นำมาซึ่งอำนาจสูงสุดของพระเจ้าเหนือประวัติศาสตร์ ลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิวแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์ทั้งหมดของอิสราเอลนำมาสู่การประสูติของพระเมสสิยาห์

ลำดับวงศ์ตระกูลของในมัทธิวบันทึกสามกลุ่มที่แต่ละกลุ่มมี 14 รายชื่อ นี่เป็นตัวเลขจำซึ่งคนยิวนิยมใช้กัน การจัดกลุ่มช่วยให้นักศึกษาท่องจำรายชื่อยาวเหยียดได้ ผู้อ่านลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิวจะรู้ว่ารายชื่อนี้ไม่ได้ระบุถึงบรรพบุรุษทุกคนที่อยู่ระหว่างชื่อของอับราฮัมกับโยเซฟ วลีที่กล่าวซ้ำของมัทธิว “เป็นบิดาของ”

เป็นการกล่าวถึงบรรพบุรุษคนใดก็ได้ ลำดับวงศ์ตระกูลของคนยิวมักจะข้ามคนในรุ่นต่าง ๆ มัทธิวนั้น เฉพาะสมาชิกที่สำคัญในลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูและข้ามบางชื่ออื่น ๆ ไป

เนื่องจากมัทธิวข้ามชื่อของคนในบางรุ่น ชื่อต่าง ๆ ที่เขาระบุถึงจึงควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ มัทธิวเลือกชื่อเหล่านี้อย่างมีเป้าหมาย ยกตัวอย่างเช่น มัทธิวเขียนชื่อของผู้หญิงสี่คน ซึ่งไม่ใช่เรื่องปกติในลำดับวงศ์ตระกูลของคนยิว ผู้หญิงที่ถูกระบุชื่อไม่ใช่ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติอย่างที่เราควรคาดหวัง ราหับและรูธเป็นหญิงต่างชาติ ทามาร์ ราหับ และบัทเชบาล้วนเกี่ยวพันกับความเสื่อมเสียทางเพศ

ในทำนองเดียวกัน ผู้ชายบางคนที่ได้รับการระบุชื่อก็ทำสิ่งที่น่าดูหมิ่น ยูดาห์ปฏิบัติต่อทามาร์อย่างน่าอัปยศ เชื่อสายของเยโคนิยาห์ก็ขาดคุณสมบัติที่จะครองบัลลังก์ของอิสราเอล (มัทธิว 1:12, เยเรมีย์ 22:30) ที่น่าสังเกตมากที่สุดคือ มัทธิวไม่ได้เอ่ยถึงดาวิดพร้อมกับความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของเขา แต่เอ่ยถึงในฐานะบิดาของซาโลมอนที่เกิดจากภรรยาของอูรียาห์

รายชื่อเหล่านี้ระบุถึงพระเยซูพร้อมกับมนุษยชาติที่เป็นคนบาป พระเจ้านำพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกโดยไม่ได้ผ่านเชื้อสายที่ปราศจากตำหนิ แต่ผ่านเชื้อสายของคนธรรมดา ๆ ที่เป็นคนบาป พวกผู้นำชาวยิวเยาะเย้ยการกำเนิดที่ไม่น่านับถือของพระเยซูและปฏิเสธว่าพระองค์ไม่คู่ควร (ยอห์น 8:41, 48) มัทธิวแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าใช้บุคคลหนึ่งจากบรรพบุรุษที่เต็มไปด้วยบาปเพื่อทำให้พระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์สำเร็จได้

► ในวัฒนธรรมของเรา องค์ประกอบอันใดจากภูมิหลังของบุคคลหนึ่งที่สามารถนำเราให้คิดได้ว่าเรามีศักยภาพต่ำ?

พระเจ้ามักจะเรียกผู้คนที่มีความหลังซึ่งไม่เป็นที่คาดหวังให้มาทำงานรับใช้พระองค์ ไม่มีใครที่ใช้การไม่ได้เนื่องจากภูมิหลังทางครอบครัวของพวกเขา องค์ประกอบต่าง ๆ จากภูมิหลังของบุคคลที่นำเราให้คิดว่าเรามีศักยภาพต่ำอาจไม่ตรงกันกับที่พระเจ้าคิดก็ได้

พระเยซูเป็นบุตรของอาดัม (ลูกา 3:23-38)

มัทธิวแกะรอยลำดับวงศ์จาก “กษัตริย์ของชาวยิว” ไปจนถึงอับราฮัม ลูกาแกะรอยลำดับวงศ์ของพระเยซูไปจนถึงอาดัม สิ่งนี้เหมาะสมกับจุดเน้นของลูกาเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะ “บุตรมนุษย์” ลำดับวงศ์ที่ลูกาเขียนนั้นเน้นความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ลูกาวางตำแหน่งลำดับวงศ์ไว้ก่อนเรื่องราวการทดลองพระเยซู นี่เป็นการเตือนให้อ่านระลึกว่าพระเยซูเป็นอาดัมคนที่สองผู้บรรลุเป้าหมายในสิ่งที่อาดัมคนแรกล้มเหลว

พิจารณารายละเอียด: ลำดับวงศ์ในมัทธิวและในลูกา

มัทธิว 1 และลูกา 3 เขียนลำดับวงศ์ของพระเยซูในรูปแบบที่แตกต่างกัน มัทธิวเริ่มต้นจากอับราฮัมไปยังกษัตริย์ชาโลมอนไปจนถึงโยเซฟ ลูกาเริ่มต้นจากโยเซฟย้อนกลับไปยังนาธาน (ลูกชายอีกคนของดาวิด) ไปจนถึงอาดัม

ลำดับวงศ์ทั้งสองเหมือนกันในช่วงอับราฮัมถึงดาวิด อย่างไรก็ตามในช่วงดาวิดและโยเซฟ ทั้งสองลำดับวงศ์สืบเชื้อสายแตกต่างกัน คำอธิบายที่เป็นไปได้สำหรับความแตกต่างนี้คือ มัทธิวบ้นท์ถึงบรรพบุรุษของโยเซฟ และลูกาบ้นท์ถึงบรรพบุรุษของมารีย์²

บรรพบุรุษของโยเซฟในพระธรรมมัทธิวเป็นลำดับวงศ์ตระกูลของกษัตริย์ผ่านมาทางชาโลมอน ลำดับวงศ์ตระกูลนี้เหมาะสมกับใจความสำคัญของมัทธิวในการเน้นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ นี่คือเชื้อสายที่ถูกต้องตามกฎหมายของพระเยซูซึ่งต้องผ่านมาทางโยเซฟ

บรรพบุรุษของมารีย์ในลูกาเป็นลำดับวงศ์ตระกูลในทาง “กายภาพ” ซึ่งย้อนกลับไปที่ทางบุตรของดาวิดคือนาธาน ลำดับวงศ์ตระกูลนี้เหมาะสมกับจุดเน้นของลูกาเรื่องพระเยซูในฐานะ “บุตรมนุษย์” เพื่อแสดงให้เห็นสิ่งนี้ ลูกาลำดับวงศ์ตระกูลในทางกายภาพของพระเยซูผ่านทางมารีย์ เขายังคงเริ่มต้นด้วยวลี “บุตรของโยเซฟ” เนื่องจากลำดับวงศ์ตระกูลของคณียวิธใช้ชื่อของผู้ชาย แม้เมื่อมีการสืบเชื้อสายจากผู้หญิงก็ตาม

² คำอธิบายเพิ่มเติมพบได้ที่ <http://www.gotquestions.org/Jesus-genealogy.html>, เข้าถึงเมื่อ 22 มีนาคม 2021

เชื้อสายของมารีย์มีส่วนเกี่ยวพันทางสายเลือดกับดาวิด เชื้อสายของโยเซฟมีส่วนเกี่ยวพันทางสิทธิในการครองบัลลังก์ผ่านทาง ซาโลมอน

พระเจ้าเตรียมภูมิหลังครอบครัวของผู้รับใช้ของพระองค์ (ต่อเนื่อง)

พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:1-18)

พระกิตติคุณยอห์นเริ่มต้นด้วยลำดับวงศ์ของพระเจ้าคือ พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า “ชีวิตของพระเยซูไม่ได้เริ่มต้น...ในวินาทีของการมาประสูติ พระองค์เข้ามาในโลกจากสถานะที่มีอยู่ก่อนเพื่อทำให้ภารกิจเจาะจงสำเร็จ”³

ในพันธสัญญาเดิม ประชาชนอิสราเอลเห็นการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าเป็นดั่งเมฆที่อยู่เหนือพลับพลา ตอนนี้พระเจ้าอยู่ท่ามกลางเราในความเป็นบุคคลของพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 1:14) เวลานี้พระสิริของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยแล้วในรูปลักษณะของมนุษย์

พระวาทาดำรงนิรันดร์ “พระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) พระบิดาและพระบุตรดำรงอยู่ในความสัมพันธ์ที่เป็นนิรันดร์⁴ ทำไมพระเยซูจึงเข้ามาในโลกของพวกเรา? เพื่อสำแดงพระบิดา ไม่มีใครเคยเห็นพระบิดา แต่พระเยซูได้เปิดเผยพระองค์ให้เรา รู้จักได้ (ยอห์น 1:18) เมื่อเราเห็นพระเยซู เราก็เห็นพระบิดา (ยอห์น 14:9)

ในวันนี้ผู้คนมากมายวาดภาพพระเยซูว่าเป็นเพื่อนรักและวาดภาพพระบิดาเป็นผู้ตัดสินที่แข็งแกร่ง อย่างไรก็ตามในยอห์นบทที่ 1 แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะของพระเยซูว่าเหมือนกับคุณลักษณะของพระบิดา เมื่อเราเห็นพระเยซู เราก็เห็นพระบิดา

³ J. Dwight Pentecost, *The Words and Works of Jesus Christ*. (Grand Rapids: Zondervan, 1981), 28

⁴ ยอห์น 1:3 ปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพยานพระยะโฮวาห์ที่บอกว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้น พระเยซูอยู่ที่นั่นเมื่อมีการทรงสร้าง “พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสิ่งใดเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทะ”

พระเจ้าเตรียมผู้รับใช้ของพระองค์ผ่านการมาประสูติอย่างอัศจรรย์

พระเยซูประสูติในเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย ประมาณปีที่ 5 ก่อนคริสตกาล⁵ โยเซฟได้เดินทางไปเบธเลเฮมตามการสำรวจสำมะโนประชากรของชาวโรมัน จุดประสงค์ของการสำรวจสำมะโนประชากรก็เพื่อธำรงรักษาการเก็บภาษีสำหรับจังหวัดต่าง ๆ ภายใต้การควบคุมของโรม

วิถีปกติของโรมคือการลงทะเบียนผู้คนในเมืองที่พวกเขาอาศัยและทำงาน อย่างไรก็ตาม เพื่อรักษาสันติภาพกับประชากรชาวยิวที่ก่อกบฏได้อย่างรวดเร็ว โรมจึงยอมให้มณฑลยูเดียปฏิบัติตามวิธีการลงทะเบียนของคนยิวในบ้านเกิดตามเผ่าของตนเอง ด้วยเหตุนี้เองโยเซฟและมารีย์จึงเดินทางเป็นระยะทาง 100 กิโลเมตรจากนาซาเร็ธถึงเบธเลเฮม ถึงแม้ว่ามีเพียงผู้ชายที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเท่านั้นที่ต้องลงทะเบียน แต่โยเซฟพามารีย์ไปเบธเลเฮมด้วย เป็นไปได้ว่าโยเซฟไม่ต้องการทิ้งมารีย์ไว้กับพวกเพื่อนบ้านที่ชอบนินทาในเมืองนาซาเร็ธ

พระเจ้าทำงานผ่านทางเหตุการณ์ต่าง ๆ ในโลกเพื่อบรรลุมิติดำเนินการของพระองค์ โดยอำนาจสูงสุดของพระเจ้า พระองค์ทำให้จักรวรรดิของคนนอกศาสนา “เลือก” การสำรวจสำมะโนครัวของคนยิวเพื่อพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ “พระทัยพระราชาเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ พระเจ้าจะทรงชักนำไปทางไหนก็ตามแต่จะโปรด” (สุภาษิต 21:1) ในฐานะเป็นคณานในอาณาจักรของพระเจ้า สิ่งนี้ควรให้ความมั่นใจแก่เราว่าพระเจ้าจะทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จแม้เมื่อปรากฏให้เห็นว่าคนชั่วกำลังควบคุมสถานการณ์อยู่ก็ตาม

การสำรวจสำมะโนประชากรเพื่อเก็บภาษีนี้เป็นหนึ่งตัวอย่างในตัวอย่างมากมายที่แสดงถึงวิธีการจัดเตรียมโลกนี้เพื่อการมาประสูติของพระเยซู พระเจ้าทำงานผ่านภูมิหลังทางวัฒนธรรมของจักรวรรดิกรีก ระบบทางกฎหมายของจักรวรรดิโรม และหลักการทางศาสนาตามความเชื่อของคนยิว เพื่อเตรียมโลกของ

⁵ ปฏิทินเกรกอเรียนไม่ได้ถูกพัฒนาขึ้นมาจนกระทั่งปี 1582 ปฏิทินนี้เป็นการคาดคะเน ไม่ได้แม่นยำ เฮอร์โคมหาราชตายในช่วงประมาณปีที่ 4 ก่อนคริสตกาล อ้างอิงจากวันที่นี้เป็นพื้นฐานแล้ว การประสูติของพระเยซูก็จะอยู่ประมาณปี 5-6 ก่อนคริสตกาล

เราสำหรับพระเมสสิยาห์ในการศึกษาถึงภูมิหลังนี้ ขอให้ดูในบทเรียนที่ 1 ของหลักสูตร Shepherds Global Classroom เรื่อง *การสำรวจพันธสัญญาใหม่*⁶

การมาเยือนของคนเลี้ยงแกะ (ลูกา 2:8-20)

คนกลุ่มแรกที่ได้รับข่าวเรื่องการมาประสูติของพระเยซูคือพวกคนเลี้ยงแกะที่อยู่นอกเมืองเบธเลเฮม นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดเพราะคนยิวในยุคศตวรรษแรกๆ รังเกียจคนเลี้ยงแกะ คนเลี้ยงแกะมีฐานะทางสังคมที่ต่ำต้อยซึ่งคำร้องเรียนของพวกเขาจะไม่เป็นที่ยอมรับในศาลของชาวยิว โดยการเน้นที่คนเลี้ยงแกะนั้น ลูกากล่าวเป็นนัยว่า “ถ้าหากคนเลี้ยงแกะเป็นที่ต้อนรับแล้ว ก็ไม่มีใครที่ไม่ได้รับการต้อนรับสู่อาณาจักรของพระเจ้า!” ทูตสวรรค์กล่าวกับคนเลี้ยงแกะว่า “เรานำข่าวดีมายังพวกท่าน เป็นความยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึง**คนทั้งหลาย**” (ลูกา 2:10)

ข่าวประเสริฐไม่ได้จำกัดไว้สำหรับชนชาติเดียว (อิสราเอล) หรือชนชั้นเดียวในสังคม ข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับทุกคน ใจความสำคัญนี้ปรากฏให้เห็นตลอดทั้งพระกิตติคุณลูกา ลูกาให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูต่อสตรี ต่อชาวสะมาเรีย และต่อคนเลวเช่นศักเคียส

การมาเยือนของนักปราชญ์ (มัทธิว 2:1-12)

พระกิตติคุณมัทธิวมีผู้อ่านกลุ่มแรกคือชาวยิว ในขณะที่ลูกามุ่งเน้นที่เรื่องราวของพระเยซูสำหรับทุกคน แต่มัทธิวมุ่งเน้นที่เรื่องราวของพระเยซูเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์ก่อน แทนที่จะพูดถึงคนเลี้ยงแกะ มัทธิวแสดงให้เห็นถึงการมาเยือนของนักปราชญ์ การมาเยือนนี้เกิดขึ้นหลังจากครอบครัวของพระเยซูย้ายไปอยู่ในบ้านถาวร น่าจะประมาณสองสามเดือนหลังจากพระเยซูประสูติ (มัทธิว 2:11) เรื่องนี้พบได้ในคำสั่งของเฮโรดให้ฆ่าเด็กทารกผู้ชายที่อายุต่ำกว่าสองขวบทุกคน

⁶ ดูได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/>

นักปราชญ์คือคนที่ศึกษาท้องฟ้าซึ่งเฝ้าคอยดูลักษณะที่ไม่ปกติ เมื่อมีอันตรายในการเดินทาง พวกเขาเดินทางไปในที่ห่างไกลเพื่อสำรวจสัญญาณประหลาดที่พวกเขาเห็นในท้องฟ้า

นักปราชญ์มาถึงที่เยรูซาเล็มก่อน เป็นสถานที่ตามการตัดสินใจเหตุผลว่าจะได้พบกษัตริย์ชาวบิธลัมหนึ่ง เมื่อข่าวเรื่องคู่แข่งเข้าสู่ของเฮโรด เขาก็กังวลใจ และทั้งเยรูซาเล็มก็พลอยกังวลใจไปด้วย (มัทธิว 2:3) วลี “ทั้งชาวเยรูซาเล็ม” เป็นการพูดล่วงหน้าของการปฏิเสธพระเยซูโดยพวกผู้นำศาสนาในเยรูซาเล็มที่จะเกิดขึ้นภายหลัง

การมาเยือนของนักปราชญ์เป็นการนำเสนอครั้งแรกถึงเมสสิยาห์ต่อคนต่างชาติ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างก็เห็นว่าในเยรูซาเล็มมีความกังวลใจโดยหมายสำคัญนี้ แต่พวกนักปราชญ์กลับตอบสนองด้วยความเชื่อ พระเยซูมาในฐานะกษัตริย์ของชนทุกชาติ ไม่ใช่แค่ของคนยิว

มัทธิวไม่ได้รายงานว่ามีนักปราชญ์กี่คนที่เดินทางมานับการพระเยซู จำนวนตามประเพณีคือนักปราชญ์สามคนนั้นนับจากของขวัญสามอย่างที่บอกไว้ใน มัทธิว 2:11 ของขวัญแต่ละอย่างแทนถึงบางด้านของพันธกิจของพระเยซู

- ทองคำเป็นของขวัญสำหรับกษัตริย์องค์หนึ่ง อย่างไรก็ตามพระเยซูไม่ได้ปกครองทางบัลลังก์ แต่โดยทางไม้กางเขน
- กายานเป็นของขวัญสำหรับปุโรหิต ในการถวายเครื่องบูชา กายานถูกใช้เป็นน้ำหอม พระเยซูมาในฐานะปุโรหิตผู้ทำให้มนุษย์ทุกคนสามารถเข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าได้
- มดยอบใช้เพื่อขจัดโรคพิษ พระเยซูเกิดมาเพื่อตายแทนมนุษย์ทั้งปวง

พระเจ้าปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์

ก่อนการมาประสูติของพระเยซู ทูตสวรรค์กล่าวกับโยเซฟในความฝันซึ่งเปิดเผยแผนการของพระเจ้า หลังจากการมาเยือนของนักปราชญ์ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเตือนโยเซฟให้หนีไปที่อียิปต์ ครอบครัวนั้นคงอยู่ในอียิปต์จนเฮโรดตาย (ประมาณปีที่ 4 ก่อนคริสตกาล)

เฮโรดมหาราชเป็นผู้มีอำนาจปกครองที่มีประสิทธิภาพในหลายด้าน เขาให้ความนับถือแก่ชาวยิว ถึงขนาดกินอาหารตามกฎบัญญัติของยิว เขาเริ่มปรับปรุงพระวิหารซึ่งดำเนินต่อเนื่องตลอดช่วงชีวิตของพระเยซู ระหว่างการก่อดารอาหารในปีที่ 25 ก่อนคริสตกาล เขาใช้เงินของตัวเองซื้ออาหารให้กับผู้คนที่อดอยากในแคว้นยูเดีย

อย่างไรก็ตาม เฮโรดหวาดระแวงอย่างบ้าคลั่ง เขาฆ่าภรรยาชื่อว่ามาเรียม และฆ่าแม่ของภรรยาชื่อว่าอเล็กซานดร้า เมื่อเขาสงสัยว่าสองคนนี้วางแผนต่อต้านเขา เฮโรดมีลูกชายสามคนซึ่งถูกลอบสังหารเมื่อพวกเขาถึงวัยที่อาจเป็นภัยได้ การฆ่าเด็กทารกมากมายในเบธเลเฮมจึงไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับคนที่มึนจิตหวาดระแวงเช่นเฮโรด การฆ่าทารกมากมายเพื่อปกป้องตำแหน่งของตัวเองเป็นเพียงความอึดอัดใจเล็กน้อยเท่านั้น

ความโหดร้ายของเฮโรดยังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งเสียชีวิต ขณะที่เฮโรดใกล้จะตาย เฮโรดสั่งให้จับกุมผู้นำพลเมืองของเยรูซาเล็มมาและฆ่าเมื่อเขาตาย เขาเชื่อว่านี้เป็นสิ่งที่รับประกันว่าวันตายของเขาจะเป็นวันแห่งการไว้วางใจ (แต่ภรรยาตายของเขาได้ปล่อยตัวนักโทษ ทำให้เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองทั่วทั้งปาเลสไตน์)

หลังจากเฮโรดตาย ดินแดนของเขาถูกแบ่งออกให้กับบุตรทั้งสามคน แอนติพาสได้รับอำนาจให้ปกครองเหนือกาลิลีและเปเรีย ส่วนฟิลิปมีอำนาจปกครองทางตะวันออกเฉียงเหนือของปาเลสไตน์ อาร์คีลอสได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองยูเดีย อิดูเมีย และสะมาเรีย นักประวัติศาสตร์ยูคิบารากล่าวว่าอาร์คีลอสมี

จุดอ่อนของบิดาทุกประการ แต่ไม่มีคุณลักษณะที่ดีของบิดาเลย พวกยิวเกลียดชังเขาและเขาถูกปลดตำแหน่งในปี ค.ศ.6 เนื่องจากชาวยิวร้องเรียนต่อซีซาร์ หลังจากนั้นแคว้นยูเดียก็ถูกปกครองโดยผู้ปกครองชาวโรมัน เช่น ปอนทัส ปีลาต

หลังจากเฮโรดเสียชีวิต ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏในความฝันอีกครั้งเพื่อสั่งให้โยเซฟกลับไปยังอิสราเอล อย่างไรก็ตามเนื่องจากอาร์คิลอสเป็นภัยอันตรายเช่นเฮโรดมหาราช โยเซฟจึงพาครอบครัวไปยังนาซาเร็ธแทนที่จะกลับไปเบธเลเฮม

► เมื่อยังเป็นเด็กหนุ่ม จอห์น เวสเลย์ ได้รับการช่วยชีวิตจากบ้านที่กำลังถูกไฟไหม้ เขาเชื่อว่าพระเจ้าปกป้องเขาเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ เวสเลย์กล่าวถึงตนเองว่าเป็น “ดุ้นฟืนที่ฉวยออกมาจากไฟ” (เศคาริยาห์ 3:2) ขอเชิญชวนสมาชิกในชั้นเรียนของคุณให้แบ่งปันเรื่องราวที่พระเจ้าส่งมอบพวกเขาไว้สำหรับทำพันธกิจ ไม่ว่าจะเป็นการปกป้องอย่างอัศจรรย์หรือโดยผ่านการจัดเตรียมของพระเจ้าก็ตาม

พิจารณาโดยละเอียด: มัทธิว 2:23

มากกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่น มัทธิวแสดงให้เห็นว่าพันธกิจของพระเยซูนั้นทำให้คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ ในการเขียนถึงผู้อ่านที่เป็นคนยิว นั้น มัทธิวแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา

- การประสูติจากหญิงพรหมจารีย์ (มัทธิว 1:22-23) สำเร็จตาม อิสยาห์ 7:14
- การประสูติของพระเยซูในเบธเลเฮม (มัทธิว 2:5-6) สำเร็จตาม มีคาห์ 5:2
- การเดินทางไปอียิปต์ (มัทธิว 2:14-15) สำเร็จตาม โฮเซยา 11:1
- การฆ่าทารกมากมายในเบธเลเฮม (มัทธิว 2:16-18) สำเร็จตาม เยเรมีย์ 31:15
- การเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม (มัทธิว 21:1-5) สำเร็จตาม เศคาริยาห์ 9:9

หนึ่งในตัวอย่างที่ยากของการทำให้คำเผยพระวจนะสำเร็จอยู่ใน มัทธิว 2:23 มัทธิวเขียนว่า “ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะ ซึ่งตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่าท่านจะได้ชื่อว่าชาวนาซาเร็ธ”

ความยากคือการที่ไม่มีบันทึกถึงคำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมที่ว่าพระเมสสิยาห์ถูกเรียกว่าเป็นชาวนาซาเร็ธ สองแนวคิดอาจแฝงอยู่ในข้อพระคัมภีร์ข้อนี้

1. ในสมัยของพระเยซู นาซาเร็ธเป็นหมู่บ้านที่ไม่สำคัญอะไร (ยอห์น 1:46) คนยิวคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะมาจากยูเดีย ไม่ใช่จากแคว้นกาลิเลียที่ทำการค้าขาย (ยอห์น 7:41, 52) ข้อมูลความจริงที่ว่าพระเยซูมาจากย่านที่น่าดูหมิ่นอย่างเช่นนาซาเร็ธทำให้คำเผยพระวจนะสำเร็จ เช่นใน อีสยาห์ 49:7 และอีสยาห์ 53:3
2. อีสยาห์ 11:1 เผยพระวจนะว่าพระเมสสิยาห์จะเป็น “กิง” คำภาษาฮีบรูสำหรับกิง (netzer) ออกเสียงเหมือนกับคำว่า “นาซาเร็ธ” ผู้อ่านชาวยิวที่อ่านมัทธิวย่อมสังเกตได้ถึงการเล่นคำนี้

พระเจ้าเตรียมทางสำหรับผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมกับผู้เบิกทาง

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นญาติกันกับพระเยซู เรื่องราวของยอห์นเริ่มต้นจากพ่อของเขาคือ เศคาริยาห์ ในขณะที่กำลังเผาเครื่องหอมบูชาแทนชนชาติ ซึ่งเป็นหนึ่งในหน้าที่มีเกียรติสำหรับปุโรหิต (ลูกา 1:9)

เมื่อเศคาริยาห์ปฏิบัติหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏตัวด้านขวาของแท่นเผาเครื่องหอมบูชา ตามธรรมเนียมของชาวยิวแล้ว นี่คือจุดที่พระเจ้าประทับยืนช่วงระหว่างการถวายเครื่องบูชา ทูตสวรรค์กาเบรียลบอกกับเศคาริยาห์ว่าคำอธิษฐานของเขาเพื่อขอลูกชายนั้นได้รับคำตอบแล้ว

เนื่องจากเอลิซาเบธเลยวัยที่จะมีบุตรได้แล้ว เศคาริยาห์สงสัยคำสัญญาของทูตสวรรค์ เพราะความไม่เชื่อนี้เอง เขาจึงไม่สามารถพูดได้จนกระทั่งยอห์นถือกำเนิด ในฐานะปุโรหิตและผู้รู้เรียนพระคัมภีร์ เศคาริยาห์รู้เรื่องราวในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับฮันนาห์และราเชล และเขาควรเชื่อพระสัญญาว่าพระเจ้าจะทำการอัศจรรย์โดยเปิดครรภ์ของเอลิซาเบธได้

สามสิบปีต่อมา ยอห์นเริ่มต้นพันธกิจของเขา แทนที่จะรับใช้ในฐานะปุโรหิตในเยรูซาเล็ม ยอห์นรับใช้ในฐานะผู้เผยพระวจนะในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดีย ยอห์นถูกส่งมาเป็นผู้เบิกทางสำหรับพระเมสสิยาห์ เมื่อยอห์นเทศนา ประชาชนถามว่า “ยอห์นใช้พระเมสสิยาห์ตามพระสัญญาไหม?” เขาตอบว่า “แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมา ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์” (ลูกา 3:16) หน้าที่อย่างหนึ่งที่ต่ำต้อยที่สุดของทาสคือการดูแลรองเท้าของเจ้านาย แต่ยอห์นพูดว่า “ผู้ที่กำลังมาภายหลังข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะทำหน้าที่ต่ำต้อยให้กับพระองค์” ยอห์นเตรียมรูปแบบการรับใช้ด้วยความถ่อมใจ

ตลอดทั้งพระคัมภีร์ พระเจ้าใช้คนเพื่อเตรียมทางสำหรับใครบางคน ให้ดูตัวอย่างบารนาบัสกับเปาโล เมื่อเขาโลข่มเหงคริสเตียน บารนาบัสเป็นผู้นำที่ได้รับความเคารพนับถือในคริสตจักรเวลานั้น บารนาบัสเชื่อใจเปาโลเมื่อมีคริสเตียนไม่กี่คนจะเชื่อใจคนใหม่ที่ข่มเหงคริสตจักร

เมื่อพวกเขาเริ่มต้นเดินทางเป็นมิชชันนารีครั้งแรก ในพระธรรมกิจการกล่าวถึงพวกเขาในฐานะที่มว่า “บารนาบัสและเซาโล” (กิจการ 13:2) ไม่ช้านานพวกเขาเป็นที่รู้จักในฐานะ “เปาโลและบารนาบัส” (กิจการ 13:43 และหลังจากนั้นเป็นต้นมา) บารนาบัสเป็นผู้นำในช่วงเริ่มต้น แต่เขาเต็มใจให้เปาโลขึ้นมาเป็นผู้นำ บางครั้งบทบาทของคุณอาจเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาหรือบารนาบัส คือผู้เตรียมทางให้กับใครบางคน ไม่ว่าที่ไหนที่พระเจ้าเลือกใช้คุณ ขอให้ทำได้ดีที่สุด ถ้าพระเจ้าจับวางคุณในบทบาทของผู้สนับสนุน อย่าปฏิเสธพันธกิจนั้น คุณสามารถไว้วางใจพระเจ้าให้ใช้คุณด้วยวิธีที่เกิดผลมากที่สุดได้

เราเห็นความถ่อมใจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเมื่อเขาชี้ให้สาวกมองไปที่พระเยซู (ยอห์น 1:35-37)

เป้าหมายของรับบีคือเอาชนะใจสาวกเพื่อให้สาวกติดตามและเคารพต่ออาจารย์ของพวกเขา แต่แทนที่จะทำแบบนั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาชี้ให้พวกสาวกของเขาไปติดตามพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ เขาเข้าใจว่าภารกิจของเขาคือชี้นำคนไปยังผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเขา ยอห์นนั่งดูสาวกของเขาจากเขาไปเพื่อติดตามพระเยซู

เป้าหมายของเขาคือเพื่ออาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อเกียรติของตัวเอง ในฐานะผู้นำคริสเตียน เราต้องไม่มีวันลืมว่าเป้าหมายของเราคือชี้คนให้ไปหาพระเยซู ไม่ใช่เพื่อจะให้ตัวเราเองได้รับความสำเร็จ

พิจารณารายละเอียด: การกลับใจใหม่หมายถึงอะไร?

► อ่าน มัทธิว 3:1-6

ยอห์นเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ ในวันนี้มีบางคนพูดว่าการกลับใจใหม่หมายถึงการเปลี่ยนความคิดเท่านั้น มีคนที่บอกว่าเป็นคริสเตียนจำนวนมากที่แสดงให้เห็นสัญญาณของชีวิตที่เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม คำว่า “กลับใจใหม่” มีความหมายมากกว่าแค่การตัดสินใจโดยใช้ความคิด ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้คำว่า “กลับใจใหม่” เหมือนกับผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรู ซึ่งมีความหมายว่าเปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างสิ้นเชิง ในพันธสัญญาใหม่ การกลับใจใหม่หมายถึงสิ่งต่อไปนี้

- เปลี่ยนแปลงความคิดและความเชื่อ กับ
- เปลี่ยนแปลงการกระทำและวิถีการดำเนินชีวิตของคุณ

หลายปีที่แล้วมีนักร้องยอดเยี่ยมคนหนึ่งในอเมริกาซึ่งเป็นที่รู้จักดีว่าเขาใช้ชีวิตในความบาปเลวร้าย นักร้องคนนี้พูดว่า “ผมได้มาเป็นคริสเตียนและได้รับการเติมล้นด้วยพระวิญญาณ ผมก็ยังใช้ชีวิตเหมือนเดิม แต่ผมเป็นคริสเตียน ถ้าผมตายผมก็จะไปสวรรค์” ชายคนนี้กล่าวถึง “การกลับใจ” โดยไม่ได้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในวิถีชีวิตของเขา นี่ไม่ใช่การกลับใจใหม่อย่างแท้จริง

ยอห์นสอนว่าการกลับใจใหม่มิใช่แค่เปลี่ยนรูปแบบการใช้ชีวิตของเรา ยอห์นเรียกร้องให้คนที่เข้ามารับบัพติศมามีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการกลับใจใหม่ (ลูกา 3:8) บัพติศมาต้องไม่กลายเป็นพิธีกรรมที่ปราศจากความหมาย “ข้าพเจ้าเชื่อ ขอให้บัพติศมาข้าพเจ้าเวลานี้” บัพติศมาต้องเป็นคำพยานถึงการกลับใจใหม่ที่แท้จริงและมีชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง

พระเจ้าเตรียมผู้รับใช้ของพระองค์ผ่านทางการทดสอบ

ชัยชนะของพระเยซูเหนือการทดลอง จัดเตรียมแบบอย่างให้กับเราในยามที่ต้องเผชิญกับการทดลอง “ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาทดลอง” (มัทธิว 4:1) การทดลองมาถึงก่อนที่พระเยซูจะเริ่มต้นทำพันธกิจอย่างเปิดเผย ก่อนที่พระองค์จะเทศนาให้กับผู้คน พระเยซูแสดงให้เห็นถึงการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ต่อความประสงค์ของพระบิดา

มัทธิววางเรื่องราวการทดลองไว้ต่อจากการรับบัพติศมาของพระเยซูทันที การทดลองที่หนักมากที่สุดของเรามักตามหลังชัยชนะฝ่ายวิญญาณ ทันทีหลังจากชัยชนะของเอลียาห์บน

“เราปรบมือให้กับคนที่พูดว่า ‘ฉันจะพิสูจน์ความแข็งแกร่งของฉันโดยการยืนกรานในสิทธิของฉัน’ แต่พระองค์ผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบแสดงให้เห็นว่าความแข็งแกร่งที่แท้จริงนั้นอยู่ในการยอมละทิ้งเจตน์จำนงของมนุษย์เพื่อทำตามเจตน์จำนงของพระเจ้า”

- ดัดแปลงจาก G. Campbell Morgan

ภูเขาคารเมล เราพบว่าเขาถูกทดลองให้ท้อแท้สงสัยในขณะที่วิ่งหนีเอาชีวิตรอด (1 พงศกษัตริย์ 18-19)

ลูการวบรวมเรื่องราวการทดลองไว้หลังจากลำดับวงศ์ตระกูลจากพระเยซูถึงอาดัม ลูกาแสดงให้เห็นว่าในจุดที่อาดัมล้มเหลว แต่พระเยซูผู้เป็นบุตรมนุษย์มีชัยชนะ (ลูกา 3:38) พระเยซูระบุถึงพระองค์เองว่าเป็นมนุษย์และเป็นแบบอย่างให้กับคริสเตียนธรรมดา ๆ ว่าจะมีชัยชนะเหนือบาปได้อย่างไร

การทดลองต่าง ๆ

การทดลองให้เปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปัง

ซาตานทดลองพระเยซูให้ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปัง ซาตานทดลองพระเยซูให้ใช้ฤทธิ์อำนาจสำหรับผลประโยชน์ส่วนตัวแทนที่จะพึ่งพาพระบิดา พระเยซูยอมจำนนต่อพระบิดาด้วยการทิ้งสิทธิของพระองค์เกี่ยวกับอาหาร

อาดัมคนแรกไม่เชื่อฟังพระเจ้าเมื่อถูกทดลองให้กินอาหารที่เป็นความผิดสำหรับเขา อาดัมคนที่สองสัตย์ซื่อ

การทดลองให้กระโดดลงจากยอดหลังคาพระวิหาร

ซาตานทดลองให้พระเยซูกระโดดจากยอดหลังคาพระวิหาร (สูง 91 เมตรเหนือหุบเขาซิดโรน) สิ่งนี้จะทำให้ผู้คนประหลาดใจในขณะที่เรียกร้องให้พระบิดาทำตามสัญญาว่าจะปกป้อง

ซาตานอ้างพระสัญญาในสดุดี 91:11-12 เพื่อทดลองพระเยซูให้ทดสอบพระสัญญาของพระบิดา ด้วยการทดสอบนี้ พระเยซูจะทำให้พระบิดาเป็นคนที่รับใช้ของพระองค์ คือทำตามคำเรียกร้องและคาดหวังของพระเยซู

พระเยซูปฏิเสธที่จะนำพระสัญญาในสดุดี 91 มาใช้กับสถานการณ์ที่พระสัญญาไม่ได้มีไว้เพื่อให้ใช้แบบนั้น พระเยซูตอบซาตานโดยกล่าวถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 ว่า “ห้ามทดลองพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ในฐานะลูกของพระเจ้า เราไม่สามารถเรียกร้องให้พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อจุดประสงค์ส่วนตัวของเรา

พิจารณารายละเอียด: ความเชื่อที่แท้จริง

คริสเตียนบางคนพูดว่า “พระสัญญาทุกข้อในพระคัมภีร์เป็นของฉัน” ในขณะที่พระสัญญาทุกข้อในพระคัมภีร์เป็นความจริง เราต้องถามเสมอว่า “พระสัญญาข้อนี้นำมาใช้ในสถานการณ์นี้ได้หรือไม่?” พระเยซูรู้ว่าพระสัญญาในสดุดี 91 ไม่ได้เป็นความประสงค์ของพระเจ้าเพื่อให้ใช้กับสถานการณ์ที่พระองค์เผชิญในถิ่นทุรกันดารนั้น เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเรากำลังอ้างพระสัญญาของพระเจ้าด้วยความเชื่อที่แท้จริง แทนที่จะพยายามควบคุมฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า?

(1) เราต้องรู้พระวจนะของพระเจ้า

ยิ่งเราเข้าใจพระสัญญาในพระคัมภีร์กับเงื่อนไขที่เพิ่มเข้ามาพร้อมพระสัญญา เราก็จะรู้มากขึ้นว่าเราสามารถนำมาใช้กับสถานการณ์ของเราได้แค่ไหน

พระสัญญาบางข้อมีไว้สำหรับบางคนอย่างเจาะจงในสถานการณ์ที่เจาะจง ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าสัญญาพระพรฝ่ายกายภาพถ้าหากอิสราเอลสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา ดินแดนของพวกเขาจะให้ผลผลิตมากมาย ยุ้งฉางของเขาจะเต็ม และพวกเขาจะมีชัยเหนือกองทัพทั้งหลาย พระสัญญาในพันธสัญญาใหม่มักจะเกี่ยวข้องกับพระพรฝ่ายวิญญาณ บางคนผิดหวังที่รู้อย่างนี้ แต่เราควรชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองฝ่ายวัตถุเป็นสิ่งที่ชั่วครว ความรุ่งเรืองฝ่ายวิญญาณมีค่านิรันดร์ ความเชื่อนั้นวางใจพระเจ้าในการทำให้พระสัญญาสำเร็จด้วยวิธีการของพระองค์เอง ไม่ใช่พยายามทำให้พระเจ้าทำให้สำเร็จตามความปรารถนาของเราเอง

(2) เราต้องรู้ถึงความแตกต่างระหว่างพระสัญญาเจาะจงกับพระสัญญาทั่วไป

เมื่อเราอ่านพระสัญญาทั่วไปข้อหนึ่ง เราต้องถามว่าพระเจ้ากำลังให้พระสัญญากับสถานการณ์ที่เจาะจงของเราหรือไม่ บางข้อเป็นพระสัญญาทั่วไป ไม่ใช่เป็นสากล

สดุดี 103:3 สรรเสริญพระเจ้า “ผู้รักษาโรคทั้งสิ้น” คริสเตียนบางคนได้ยึดข้อนี้เป็นพระสัญญาที่เป็นสากลว่าพระเจ้าจะรักษาทุกโรคของคริสเตียนที่เชื่อทุกคน อย่างไรก็ตามพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ทุกโรคจะได้รับการรักษาให้หาย เปาโลอธิษฐานขอการรักษาโรค แต่พระเจ้าตอบว่า “ไม่” (2 โครินธ์ 12:7) บางครั้งพระเจ้าเลือกรักษาโรคให้กับลูกของพระองค์ แต่บางครั้งพระองค์เลือกที่จะให้พระคุณแก่เขาเพื่อจะแบกรับความเจ็บปวดไว้ได้

เราควรตอบสนองเหมือนกับคนหนุ่มสาวฮีบรูสามคน เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ข่มขู่ว่าจะโยนพวกเขาลงในเตาที่ไฟลุกอยู่ พวกเขาพูดว่า “ข้าแต่พระราชา ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาท ผู้ซึ่งพวกข้าพระบาท

ปรนนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท **ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น** ข้าแต่พระราชา ขอฝ่าพระบาททรงทราบ ว่า พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น” (ดาเนียล 3:17-18) พวกเขารู้ว่าพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยกู้พวกเขา แต่ถ้าพระเจ้าเลือกที่จะไม่ทำอย่างนั้น พวกเขาก็ยังอุทิศตัวรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ

พระเจ้าช่วยกู้ลูกของพระองค์จากความทุกข์ทรมานทางกายได้ แต่พระองค์ไม่ได้เลือกทำแบบนั้นเสมอไป นอกเสียจากว่าพระเจ้าจะให้ความชัดเจนว่าพระสัญญาในพระคัมภีร์ข้อนั้นเจาะจงสำหรับคุณแล้ว ก็จงวางใจให้พระเจ้าทำอย่างที่พระองค์เลือกทำ อัครทูตยอห์นให้คำสัญญานี้ว่า “และนี่เป็นความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟังเมื่อเราทูลขอสิ่งใด เราก็มารู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” (1 ยอห์น 5:14-15)

ผมจะไม่ทักท้วงว่าพระสัญญาทุกข้อในพระคัมภีร์มีไว้สำหรับสถานการณ์ที่เจาะจงของผม ความเชื่อพูดว่า “ฉันจะขอ ‘ตามพระประสงค์ของพระองค์’” ผมต้องไม่เอาพระสัญญาทุกข้อมาเป็นคำสัญญาส่วนตัวสำหรับผม แต่ผมต้องถามว่าพระสัญญานั้นจงใจมีไว้สำหรับสถานการณ์ของผมหรือไม่

(3) เราต้องอธิษฐานในนามของพระเยซู

พระเยซูสัญญาว่า “สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร” (ยอห์น 14:13) การอธิษฐานในนามของพระเยซูหมายความว่าคำอธิษฐานของคุณสอดคล้องกับลำดับความสำคัญ ความประสงค์ และคุณลักษณะของพระเยซู พระเยซูอธิษฐานขอสิ่งต่าง ๆ เพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราควรทำอย่างเดียวกัน ถ้าเรามีความเชื่อที่แท้จริง เราจะแสวงหาที่จะถวายเกียรติพระเจ้าแทนที่จะทำตามความต้องการของตัวเอง

การอธิษฐานที่พระบิดาได้รับเกียรติหมายความว่าเรายอมจำนนต่อพระประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในชีวิตของเรา พระเจ้าสัญญากับอิสราเอลว่า “เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับพวกเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่เจ้า” (เยเรมีย์ 29:11) เราต้องระลึกว่าพระสัญญาข้อนี้มีไว้สำหรับอิสราเอลเมื่อเผชิญกับการเป็นเชลยในบาบิโลน 70 ปี แม้การเป็นทาสในบาบิโลนจะบรรลุลมุดีสำหรับประชากรของพระเจ้า แต่ในความทุกข์ของพวกเขา คนอิสราเอลจะร้องเรียกหาพระเจ้าและพระองค์จะฟังพวกเขา

พระสัญญาข้อนี้จะนำมาใช้กับเราในปัจจุบันนี้ได้ไหม? ได้! พระลักษณะของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนไป พระองค์นำสิ่งดีมาให้กับลูกของพระองค์ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นสิ่งดี แต่เราสามารถอธิษฐานในนามของพระเยซูได้ด้วยเชื่อมั่นใจ เพราะเรารู้ว่าพระเจ้ากำลังทำงานตามพระประสงค์ของพระองค์กับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา

พระเจ้าเตรียมผู้รับใช้ของพระองค์ผ่านการทดสอบ (ต่อเนื่อง)

การทดลองต่าง ๆ (ต่อเนื่อง)

การยื่นข้อเสนอเพื่อให้อาณาจักรต่าง ๆ ในโลกนี้

การทดลองอย่างสุดท้ายของซาตานคือการยื่นข้อเสนอที่เป็นการ**ประนีประนอม** เป็นหนทางสู่การปกครองในอนาคตของพระเยซูโดยไม่ต้องอาศัยไม้กางเขน ถ้าพระเยซูยอมก็มกราบต่อซาตาน พระองค์ก็จะข้ามขั้นตอนผ่านความทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนไปได้เลย พระเยซูตอบด้วยถ้อยคำใน เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13 “ท่านจงยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์และสาบานโดยออกพระนามของพระองค์” (มัทธิว 4:10)

ชัยชนะของพระเยซูเหนือการทดลอง

เพื่อจะรับประโยชน์จากแบบอย่างของพระเยซูในการเผชิญการทดลอง เราต้องจดจำว่าพระเยซูเป็นมนุษย์แท้ พระองค์ถูกทดลองใจ “เหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15)

► อ่าน 1 โครินธ์ 10:13 และฮีบรู 4:15 พระคัมภีร์สองตอนนี้สอนอะไรเกี่ยวกับการทดลอง?

ใน 1 ยอห์น 2:16 อัครทูตแสดงให้เห็นว่าการทดลองสามารถมาจากความปรารถนาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความหยิ่งในชีวิตรักได้ พระเยซูถูกทดลองในแต่ละด้านเหล่านี้

- ซาตานทดลองเนื้อหนังเมื่อพระเยซูหิวอาหาร
- ซาตานทดลองดวงตาโดยการแสดงให้พระเยซูเห็นอาณาจักรต่าง ๆ ในโลกนี้
- ซาตานดึงดูดความหยิ่งในชีวิตรักโดยการทดลองพระเยซูให้ทำการแสดงอันน่าทึ่งซึ่งจะทำให้ผู้คนตื่นตะลึง

ชัยชนะของพระเยซูเหนือการทดลองได้จัดเตรียมแบบอย่างให้กับเราเมื่อเผชิญการทดลอง สังเกตเครื่องมือทั้งสามอย่างที่พระเยซูใช้เพื่อเอาชนะการทดลอง

ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ

พระเยซูก้าวเดินไปด้วยการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทำสิ่งที่พระวิญญาณนำให้ทำ “พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร” (ลูกา 4:1)

ตลอดเวลาการทำพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ พระเยซูกระทำกิจด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ขับผีโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ (มัทธิว 12:28) พระเจ้า “ทรงเจิมพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดชอย่างไร และเรื่องที่ว่าพระเยซูเสด็จไปทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายที่ถูกมารเบียดเบียนอย่างไร เพราะว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์” (กิจการ 10:38)

พระเยซูทำพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเราอยากเข้มแข็งเมื่อเผชิญกับการทดลอง เราต้องใช้ชีวิตด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ฤทธิ์เดชของการอธิษฐาน

พระเยซูถูกทดลองหลังจากอดอาหารอธิษฐาน 40 วัน การอธิษฐานเตรียมพระองค์สำหรับสงครามฝ่ายวิญญาณ ในบทเรียนต่อมา เราจะเห็นว่า การอธิษฐานเป็นศูนย์กลางชีวิตและพันธกิจของพระเยซู ถ้าพระเยซูพึ่งพาการอธิษฐาน เราจะคาดหวังชัยชนะฝ่ายวิญญาณโดยไม่อธิษฐานได้อย่างไร

ซาตานมักโจมตีเราหลังจากที่เราไม่เอาใจใส่ชีวิตแห่งการอธิษฐาน มันรู้ว่าเราจะอ่อนแอเมื่อเผชิญการทดลองถ้าหากเราไม่รักษาชีวิตแห่งการอธิษฐานที่สำคัญอย่างยั่งยืน

ฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะ

พระเยซูตอบสนองต่อการทดลองแต่ละอย่างด้วยถ้อยคำจากพระคัมภีร์ พระองค์รู้พระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างไร? เด็ก ๆ ขาวยิวท่องเทราห์โดยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในวัยเด็ก เมื่อพระเยซูถูกทดลอง ถ้อยคำจากพระคัมภีร์ผุดขึ้นมาในใจอย่างรวดเร็ว

ในฐานะคริสเตียน เราต้องปลูกพระวจนะของพระเจ้าในใจของเรา ในช่วงระหว่างการทดสอบ ถ้อยคำจากพระคัมภีร์จะให้กำลังแก่เราเพื่อเผชิญการทดลองได้

ในการเผชิญกับการทดลอง พระเยซูใช้เครื่องมืออย่างเดียวกันกับที่เรา มี เราต้องเผชิญหน้าการทดลองเหมือนที่พระเยซูเผชิญ คือด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ฤทธิ์เดชของการอธิษฐาน และฤทธิ์เดชของพระวจนะ ถ้าหากปราศจากอาวุธเหล่านี้ เราก็จะล้มลงในการโจมตีของซาตาน

พิจารณารายละเอียด: การมาประสูติ

คริสเตียนยุคแรกเห็นร่วมกันว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกนอกกริตอย่างเช่นอริอัสจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเยซู แต่คริสเตียนอโธดอกซ์ก็สอนว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า

คริสเตียนอโธดอกซ์สอนด้วยว่าพระเยซูเป็นมนุษย์แท้ หลักคำสอนนี้มักถูกปฏิเสธโดยพวกนอกกริต แม้ในทุกวันนี้ พวกอิวาเนลลิกอลมากมายก็ไม่ได้ยึดถืออย่างจริงจังเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์แท้ของพระเยซู คริสเตียนจำนวนมากเหมารวมว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าแท้ แต่พระองค์ไม่ได้เป็นมนุษย์อย่างแท้จริง พวกเขาคิดว่าพระองค์มีร่างกายของมนุษย์แต่ไม่ได้เป็นมนุษย์จริง ๆ

การยกภาพบางอย่างเพื่ออธิบายในคำเทศนาบางตอนทำให้เกิดแนวคิดเทียมเท็จนี้ นักเทศน์บางคนเล่าถึงตำนานของกษัตริย์ที่ปลอมตัวเป็นชาวนาเพื่อเดินทาง อย่างไรก็ตามพระเยซูไม่ได้ปลอมมาเป็นมนุษย์ พระองค์เป็นมนุษย์เหมือนกับเรา

หลักคำสอนเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระเยซูสำคัญสำหรับประสบการณ์คริสเตียนของเรา ถ้าพระเยซูไม่ได้เป็นมนุษย์แท้ ชีวิตของพระองค์ก็ไม่ได้เป็นแบบอย่างที่เป็นจริงสำหรับเราเลย นักศาสนศาสตร์กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ถ้าพระเยซูไม่ได้เป็นเหมือนเราอย่างแท้จริงแล้ว เราก็ถูกยกเว้นจากการเป็นเหมือนพระองค์”⁷

คนจำนวนมากเชื่อว่าเราต้องล้มลงต่อความบาปโดยเจตนาอยู่เรื่อย ๆ พระเยซูแสดงให้เห็นจากความเป็นมนุษย์ของพระองค์ว่า คริสเตียนธรรมดา ๆ ก็สามารถรักษาชัยชนะเหนือบาปเอาไว้ได้ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถ้าพระเยซูกลายเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นมนุษย์ที่แตกสลายของพวกเรา ถ้าพระองค์รับรู้ถึงความจำเป็นของเราที่จะต้องมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ และถ้าพระองค์ถูกทดลองเหมือนที่เราถูกทดลองแล้ว ชัยชนะ

⁷ Cherith Fee Nordling, “Open Question” *Christianity Today*, เมษายน 2015, 26-27

ของพระองค์เห็นว่าการทดลองย่อมแสดงให้เห็นถึงวิถีอาชนะในชีวิตประจำวันได้ โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามีชีวิตที่มีชัยชนะได้

► เรื่องใดเข้าใจลึกซึ้งได้ยากสำหรับคุณ ระหว่างหลักคำสอนเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูหรือเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระเยซู? อภิปรายร่วมกันว่าหลักคำสอนแต่ละเรื่องเหล่านี้มีความสำคัญต่อชีวิตคริสเตียนและพันธกิจของเราอย่างไร

สรุป: พระเจ้าเตรียมผู้รับใช้ของพระองค์

ในบทเรียนนี้ เราได้เห็นว่าพระเจ้าเตรียมหนทางสำหรับพันธกิจของพระเยซูอย่างไร โดยผ่านทางบรรพบุรุษของพระองค์ โดยทางจักรวรรดิโรมัน โดยทางการประสูติที่อัศจรรย์ โดยพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา และแม้แต่โดยการทดลอง พระเจ้าได้เตรียมหนทางสำหรับพระเยซู

เราเห็นความจริงนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดทั้งพระคัมภีร์ ขอให้ดูตัวอย่างของเปาโล เปาโลเติบโตในกรุงโรมที่เมืองทาร์ซัส ตั้งแต่เป็นเด็ก เขามีเพื่อนๆ ที่เป็นคนต่างชาติ เปาโลสบายใจที่จะคบคนต่างชาติ ซึ่งไม่เหมือนกับคนยิวส่วนใหญ่

บิดาของเปาโลเป็นพลเมืองโรมัน ดังนั้นเปาโลจึงมีสิทธิในการเป็นพลเมืองโรมัน มารดาของเปาโลเป็นคนยิว ดังนั้นเปาโลจึงได้รับการฝึกอบรมพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมตั้งแต่เป็นเด็ก เขามีจิตใจที่ปรารถนาเรียนและศึกษาเทววิทยาภาษาฮีบรูกับรับบีแกมาลีเอลผู้ยิ่งใหญ่ ด้วยภูมิหลังการเป็นชาวโรมัน เปาโลศึกษาภาษากรีกและคำสอนของนักปรัชญาชาวกรีก

จากภูมิหลังที่ให้ไว้นี้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดที่พระเจ้าเรียกเปาโลให้เป็นมิชชันนารีไปยังคนต่างชาติ ตั้งแต่เกิดแล้ว พระเจ้าเตรียมเปาโลให้เป็นอัครทูตคนแรกที่ยังคนต่างชาติ คิดถึงการจัดเตรียมที่พระเจ้าเตรียมไว้สำหรับพันธกิจนี้

- สถานะพลเมืองโรมันของเปาโลทำให้เขาเดินทางได้อย่างมีอิสระ

- การฝึกอบรมภาษาฮีบรูและกรีกเป็นอุปกรณ์ในการเขียนพระธรรมที่ลึกซึ้งที่สุดในพันธสัญญาใหม่
- การศึกษาปรัชญากรีกของเปาโลทำให้เขาสามารถพูดคุยกับนักคิดชาวกรีกในสถานที่ต่าง ๆ อย่างเช่น เอเธนส์

คุณอาจตอบว่า “พระเจ้าไม่ได้ให้ฉันมีการศึกษาที่ดีเยี่ยมแบบเปาโล ฉันไม่ได้มีภูมิหลังทางครอบครัวที่ดีเลิศ” ไม่เป็นไรเลย ขอให้ดูผู้นำอีกคนในคริสตจักรช่วงศตวรรษแรก

ซีโมนเดโบโตในสังคมการค้าประมง เขาไม่ได้มีการศึกษาหรือจิตใจปราดเปรื่องเหมือนเปาโล อันที่จริง เปโตรพูดว่าเปาโลได้เขียนบางสิ่งที่ยากจะเข้าใจ (2 เปโตร 3:15-16) แต่พระเจ้าใช้เปาโลด้วยวิถีทางอัน ทรงพลัง ผู้คนที่ถูกทรมานด้วยถ้อยคำลึกซึ้งของเปาโลก็สามารถเข้าใจคำเทศนาเรียบง่ายของเปโตรได้

พระเจ้าเตรียมคุณสำหรับเวทีการรับใช้ของคุณ ถ้าคุณยอมมอบการฝึกอบรม ภูมิหลังของคุณ และทุกสิ่งที่คุณมีไว้กับพระเจ้า พระองค์ก็จะใช้คุณทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พระเจ้าเตรียมคน เหล่านั้นที่พระองค์เรียกให้ทำพันธกิจตามการทรงเรียกของพระองค์

งานมอบหมายบทที่ 1

(1) ในบทเรียนนี้ เราเห็นแบบอย่างของพระเยซูในการมีชัยชนะเหนือการทดลอง ในแผนภูมิแรกด้านล่างนี้ ขอให้เขียนตัวอย่างของคนในพระคัมภีร์สามคนที่รักษาชัยชนะเหนือการทดลองไว้ได้ สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขามีกำลังในการเผชิญการทดลอง จากนั้นเขียนตัวอย่างของคนสามคนในพระคัมภีร์ที่พ่ายแพ้การทดลอง ในแต่ละกรณีขอให้ระบุถึงปัจจัยที่นำไปให้พวกเขาพ่ายแพ้

(2) ตามตัวอย่างที่คุณเขียนมานั้น ขอให้เตรียมคำเทศนาหรือการศึกษาพระคัมภีร์เรื่องการทดลอง ขอให้รวมแบบอย่างของพระเยซูรวมทั้งตัวอย่างในแผนภูมิของคุณด้วย

ชัยชนะเหนือการทดลอง	พระคัมภีร์	อะไรที่ช่วยให้ชัยชนะ?
โยเซฟ (ความบริสุทธิ์ทางเพศ)	ปฐมกาล 39	จดจ่อที่พระเจ้า (ปฐมกาล 39:9)

ความล้มเหลวในการทดลอง	พระคัมภีร์	อะไรที่ทำให้พ่ายแพ้?
เปโตร (ปฏิเสธพระเยซู)	ลูกา 22:54-62	มั่นใจมากเกินไป (ลูกา 22:31-34)

บทที่ 2

อธิษฐานเหมือนพระเยซู

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ตระหนักถึงความสำคัญของการอธิษฐานในชีวิตและพันธกิจของพระเยซู
- (2) เรียนรู้หลักการอธิษฐานจากคำสอนของพระเยซู
- (3) เข้าใจความสำคัญของการอธิษฐานในพันธกิจของเราวันนี้
- (4) พัฒนขั้นตอนการปฏิบัติเพื่อเป็นบุคคลแห่งการอธิษฐาน

หลักการสำหรับพันธกิจ

ถ้าเราต้องการรับใช้เหมือนพระเยซู เราต้องอธิษฐานเหมือนพระเยซู

บทนำ

ในคำสอนเรื่องการอธิษฐาน ศาตราจารย์ฮาวเวิร์ด เฮนดริกส์ ได้กล่าวข้อความที่น่าเชื่อถือดังนี้...

ถ้าคุณไม่อธิษฐาน ซาตานไม่สนใจหรือหากคุณจะอ่านพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ แต่คุณอาจเป็นคนที่ยิ่งฝ้ายวิญญูณอย่างรุนแรงได้เพราะคุณรู้พระคัมภีร์ดีมาก

ถ้าคุณไม่อธิษฐาน ซาตานไม่สนใจหรือหากคุณจะแบ่งปันความเชื่อของคุณ เพราะมันรู้ว่าการพูดคุยกับพระเจ้าเรื่องคนก็สำคัญกว่าการพูดคุยกับคนเรื่องพระเจ้า

ถ้าคุณไม่อธิษฐาน ซาตานไม่สนใจหรือหากคุณจะมีส่วนรับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่น เพราะคุณก็จะขยันขันแข็งแต่ไม่ค่อยบรรลุผลสำเร็จมากนัก⁸

การอธิษฐานเป็นศูนย์กลางพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญกว่าการอธิษฐาน พันธกิจของพระเยซูยังรากในความสัมพันธ์กับพระบิดาในสวรรค์ ความสัมพันธ์นั้นดำรงอยู่ผ่านการอธิษฐานและการสามัคคีธรรมอันสนิทสนมกับพระเจ้า

► ก่อนศึกษาบทเรียนนี้ ขอให้ประเมินบทบาทการอธิษฐานในชีวิตและพันธกิจของคุณ โดยถามคำถามต่อไปนี้

- ฉันมีชีวิตแห่งการอธิษฐานที่คงเส้นคงวาไหม?
- ครั้งล่าสุดที่ฉันได้รับคำตอบการอธิษฐานคือเมื่อใด?
- อะไรคือความท้าทายใหญ่ที่สุดต่อชีวิตแห่งการอธิษฐานของฉัน?
- ฉันกำลังเติบโตในชีวิตแห่งการอธิษฐานของฉันไหม?

“การอธิษฐานคือโรงยิม
สำหรับจิตวิญญาณ”
- Samuel Zwemer, “อัศจรรย์ไปยัง
อิสลาม”

แบบอย่างของพระเยซูในการอธิษฐาน

ตลอดการทำพันธกิจของพระเยซู เราเห็นพระองค์อธิษฐานในช่วงเวลาที่วิกฤติต่าง ๆ พระกิตติคุณพูดถึงตัวอย่างเจาะจง 15 ตัวอย่างเมื่อพระเยซูอธิษฐาน การอธิษฐานไม่เคยเป็นเรื่องรอง การอธิษฐานเป็นศูนย์กลางชีวิตของพระองค์

⁸ ดัดแปลงจาก Howard G. Hendricks, “Prayer—the Christian’s Secret Weapon.” จัดพิมพ์ใหม่ในเวอร์ทิฟส์ เดือนมกราคม 2004

ดูกาเน้นเรื่องการอธิษฐานในพันธกิจของพระเยซูมากกว่าผู้เขียนคนอื่น ๆ มีเพียงดูกาเท่านั้นที่บอกเราว่า พระเยซูอธิษฐานตลอดคืนก่อนเลือกสาวกสิบสองคน (ดูกา 6:12) มีเพียงดูกาเท่านั้นที่บอกเราว่าการ จำแลงพระกายเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน (ดูกา 9:28) การเน้นนี้ต่อเนื่องในพระธรรมกิจการที่ดูกาได้เขียน 35 ครั้งเกี่ยวกับบทบาทของการอธิษฐานในคริสตจักร ยุคแรก

การอธิษฐานในการทำพันธกิจประจำวันของพระเยซู

► อ่าน มาระโก 1:32-39

เรื่องราวนี้จากการทำพันธกิจในช่วงเริ่มต้นของพระเยซู ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการอธิษฐานกับการรับใช้นั้น เกี่ยวข้องกันอย่างไร สังเกตความคืบหน้าของเรื่องเล่านี้ เย็นก่อนหน้านั้น ผู้คนมาออกันอยู่นอกบ้านที่พระ เยสุพักอาศัยอยู่ และพระองค์รักษาพวกเขามากมายหลายคน

ตอนเช้าตรู่ พระเยซูออกไปในที่เปลี่ยวเพื่ออธิษฐาน ซีโมนเปโตรมาหาพระองค์และพูดว่า “ทุกคนรอ พระองค์อยู่” พระเยซูตอบว่า “ให้เราไปอีกเมืองหนึ่งถัดไป เพื่อเราจะเทศนาที่นั่นด้วย เพราะนี่คือเหตุผลที่ เรามา” แบบแผนการทำพันธกิจของพระเยซูคือ **การอธิษฐานควบคู่ไปกับการรับใช้**

นี่ต้องเป็นแบบแผนสำหรับพันธกิจ โดยปราศจากการอธิษฐาน งานรับใช้ของเราก็จะพบกับความอ่อนล้า ฝ่ายวิญญูณ โดยปราศจากงานรับใช้ คำอธิษฐานของเราก็จะจดจ่ออยู่กับตัวเอง คือเราจะไม่พยายามรับ ใช้เพื่อตอบสนองความจำเป็นของคนที่อยู่รอบตัวเรา พระเยซูแสดงให้เห็นว่าการอธิษฐานและการรับใช้ เชื่อมโยงกัน

การอธิษฐานในเวลาที่ต้องตัดสินใจ

► อ่าน ดูกา 6:12-16

หนึ่งในการตัดสินใจครั้งสำคัญที่สุดของพระเยซูเกี่ยวกับพันธกิจคือการเลือกอัครทูตสิบสองคน จากคนนับพัน ๆ ที่ฟังพระองค์เทศนา มีคนมากมายที่ใกล้ชิดมากพอที่จะได้รับการเรียกให้เป็นสาวก (ยอห์น 6:60, 66) ผู้ติดตาม 72 คนของพระองค์มีความใกล้ชิดมากพอที่จะเป็นตัวแทนของพระเยซูในการเดินทางเทศนา (ลูกา 10:1) แต่พระเยซูเลือกเพียงสิบสองคนให้เป็นอัครทูต

อัครทูตสิบสองคนใช้เวลาจำนวนมากกับพระเยซู พวกเขาอยู่กับพระองค์ในช่วงตอนปลายของพันธกิจบนโลกนี้ หลังจากพระองค์ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ อัครทูตสิบเอ็ดคนกลายเป็นผู้นำในคริสตจักรยุคแรก การเลือกสิบสองคนเป็นการตัดสินใจที่สำคัญอย่างมาก พระเยซูไม่ได้เขียนหนังสือเล่มใดหรือสร้างโรงเรียนอะไร นิมิตของพระองค์สำหรับคริสตจักรจะได้รับการทำให้สำเร็จโดยบารุขเหล่านี้

พระเยซูทำอะไรก่อนการเลือกอัครทูตสิบสองคน? พระองค์อธิษฐาน ในการเผชิญหน้ากับการตัดสินใจครั้งสำคัญ พระเยซูใช้เวลาตลอดคืนเพื่ออธิษฐาน ถ้าหากพระบุตรของพระเจ้าอธิษฐานด้วยความกระตือรือร้นก่อนการตัดสินใจครั้งสำคัญ แล้วเราควรจะให้การอธิษฐานมีบทบาทที่สำคัญในการตัดสินใจของเรา มากกว่านั้นสักเท่าใด!

การอธิษฐานเมื่อต้องเผชิญกับความทุกข์

► อ่าน มัทธิว 26:36-46

ไม่กี่ชั่วโมงก่อนถูกจับกุม พระเยซูไปที่เกธเสมาเนเพื่ออธิษฐาน พระองค์เตรียมตัวสำหรับการทนทุกข์ด้วยการอธิษฐาน พระเยซูไม่เคยใช้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ช่วยให้รอดพ้นจากความเจ็บปวดที่จะเกิดขึ้นกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์ แต่พระองค์พึ่งพาการอธิษฐานเพื่อได้รับกำลังในการเผชิญกับความทุกข์

คำอธิษฐานของพระเยซูในสวนนั้นเป็นแบบอย่างให้กับเราในวันนี้ คำอธิษฐานของพระองค์ไม่ได้ประดิดประสมขึ้นมา แต่พระเยซูเผชิญกับความเป็นจริงที่เป็นการทนทุกข์ นี่ช่วยหนุนใจคุณให้ตระหนักว่าพระเยซู

ตอบสนองแบบมนุษย์ต่อความเจ็บปวดบ้างไหม? ในการเผชิญหน้ากับความทุกข์นั้น พระเยซูอธิษฐานขอให้ได้รับการบรรเทาทุกข์ดังนี้

พระองค์ไม่ได้อธิษฐานในสวนว่า “โอ พระเจ้า ลูกขอบคุณพระองค์มากที่เลือกให้ลูกทนทุกข์แทนพระองค์” ไม่ใช่แบบนั้น แต่พระเยซูประสบกับความโศกเศร้า ความกลัว การถูกทอดทิ้ง และถึงขนาดกับเกือบสิ้นหวัง กระนั้นพระองค์ยังอดทนยืนหยัด เพราะพระองค์รู้ว่าที่ใจกลางของจักรวาลมีพระบิดาของพระองค์อยู่ที่นี่ พระเจ้าแห่งความรักที่พระองค์สามารถไว้วางใจได้ไม่ว่าสิ่งต่าง ๆ จะเป็นไปอย่างไรก็ตาม⁹

ในการเผชิญกับความทุกข์ เราต้องไม่แสวงทำเป็นเข้มแข็งกว่าที่เป็น เหมือนกับโยบ เราอาจร้องไห้ในสภาพที่เราเจ็บปวด ในความเป็นมนุษย์ของพระเยซู พระองค์ทำอย่างเดียวกันนี้! อย่างไรก็ตาม เหมือนกับพระเยซู เราสามารถยังคงสัตย์ซื่อเพราะเรารู้ว่าพระบิดาในสวรรค์ผู้เป็นที่รักของเรานั้นมีอำนาจสูงสุดในการควบคุมทุกสิ่ง

เราสามารถยอมรับพระประสงค์ของพระบิดาได้ในคำอธิษฐานของเรา กุญแจสำคัญในคำอธิษฐานของพระเยซูในการเผชิญความทุกข์ กุญแจสำคัญในคำอธิษฐานของเราในความทุกข์คือการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดาว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการอธิษฐาน

พระเยซูไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการอธิษฐานโดยการเป็นแบบอย่าง พระองค์อุทิศตัวในการสอนเรื่องการอธิษฐานอย่างมาก พระเยซูรู้ว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของสาวกของพระองค์จำเป็นต้องเป็นชีวิตที่ต้องอธิษฐาน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงฝึกฝนสาวกให้อธิษฐาน

⁹ Philip Yancey, *The Jesus I Never Knew*. (Grand Rapids: Zondervan, 1995), 161

คำสอนของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขา

► อ่าน มัทธิว 6:1-18

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูสอนเรื่องกิจกรรมฝ่ายวิญญาณสามด้านคือ ช่วยเหลือคนยากจน อธิษฐาน และอดอาหาร จากคำสอนของพระเยซู เราเห็นได้ชัดว่าพระองค์คาดหวังให้กิจกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำกันเป็นปกติสำหรับสาวกของพระองค์ พระเยซูไม่ได้พูดว่า “ถ้าท่านช่วยเหลือคนยากจน...” หรือ “ถ้าท่านอธิษฐาน...” หรือ “ถ้าท่านอดอาหาร...” พระองค์คาดหวังให้พวกสาวกใจกว้างขวาง อธิษฐานเต็มที่ และมีวินัยในตนเอง

พระเยซูแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมที่ดีเหล่านี้อาจไร้ความหมายถ้าหากมาจากแรงจูงใจที่เลื่อมเสีย ในโลกยุคโบราณ คนหน้าซื่อใจคดคือนักแสดงที่สวมหน้ากากที่แตกต่างกันเพื่อเล่นบทบาทต่างๆ ในละคร เป็นไปได้ที่จะ “แสดงบทบาททางศาสนา” ต่อหน้าผู้อื่น

- เป็นไปได้ที่จะช่วยเหลือคนยากจนเพื่อให้ผู้คนประทับใจในความใจกว้างของเรา พระเยซูตรัสว่า “พวกเขาได้รับบำเหน็จรางวัลของตัวเองแล้ว”
- เป็นไปได้ที่อธิษฐานเพื่อให้คนที่มองมาประทับใจกับถ้อยคำอันสวยงามของเรา พระเยซูตรัสว่า “พวกเขาได้รับบำเหน็จรางวัลของตัวเองแล้ว”
- เป็นไปได้ที่อดอาหารเพื่อให้คนอื่นประทับใจกับความเคร่งทางศาสนาและมีวินัยของเรา พระเยซูตรัสว่า “พวกเขาได้รับบำเหน็จรางวัลของตัวเองแล้ว”

ในแต่ละกรณี คนที่ช่วยเหลือคนยากจน คนที่อธิษฐาน คนที่อดอาหาร ทำเพื่อให้คนอื่นประทับใจ ผู้คนที่ประทับใจนั้นเป็นบำเหน็จรางวัลของเขาแต่ละคนแล้ว ดังนั้นเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลอะไรจากพระเจ้า

แรงจูงใจสำหรับกิจกรรมฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ต้องเป็นการทำให้พระบิดาในสวรรค์พอพระทัย ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือคนยากจน อธิษฐาน หรืออดอาหาร บำเหน็จรางวัลของเราคือพระเจ้าพระองค์เอง เราต้องไม่ทำกิจกรรมฝ่ายวิญญาณเหล่านี้เพื่อเห็นแก่การยอมรับชมเชยในโลกนี้ แต่เราทำสิ่งเหล่านี้โดยออกมาจากใจปรารถนาเล็ก ๆ เพื่อพระเจ้า

พระเยซูสอนพวกสาวกให้อธิษฐานแบบเรียบง่ายตรงไปตรงมา

ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้ และขอลงโทษบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์ และขอยำทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย(มัทธิว 6:9-13)

นี่ไม่ใช่คำอธิษฐานสำหรับท่องแบบไม่ต้องคิดและปราศจากความหมายอย่างที่พระเยซูตำหนิใน มัทธิว 6:7-8 แต่คำอธิษฐานนี้เป็นต้นแบบถึงท่าที่ต่าง ๆ ที่ควรชี้นำการอธิษฐานของเรา

ความสัมพันธ์

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์” แสดงถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างเรากับพระเจ้า เรายอมรับพระเจ้าในฐานะพระบิดาผู้ยินดีที่จะให้ของขวัญที่ดีแก่ลูก ๆ ของพระองค์ แทนที่จะเป็นพระเจ้าผู้ห่างไกล (มัทธิว 7:11) วลีนี้แนะนำทั้งความสนิทสนม (“พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย”) และสิทธิอำนาจ (“ในสวรรค์”) พระเจ้ามีทั้งบารมียิ่งใหญ่และความเป็นบุคคล

ความเคารพ

“ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” แสดงถึงความแตกต่างระหว่างเรากับพระบิดาในสวรรค์ ถึงแม้พระเจ้าเป็นพระบิดาที่รักเรา แต่พระองค์ก็บริสุทธิ์¹⁰ เหมือนที่นักปราชญ์ในปัญญาจารย์ได้เรียนรู้ เราต้องเข้าไปในการสถิตอยู่ของพระเจ้าด้วยความเคารพยำเกรง (ปัญญาจารย์ 5:2)

การยอมจำนน

“ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” แทนถึงการยอมจำนนเจตนารมณ์ของเราต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ เมื่อพระประสงค์ของพระเจ้าบรรลุผลอย่างสมบูรณ์ในสวรรค์ เราควรอธิษฐานว่าจะบรรลุผลในโลกนี้

การจัดเตรียม

จำนวนเปอร์เซ็นต์สูงมากสำหรับผู้คนในโลกนี้ที่ต้องทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพตัวเองในทุก ๆ วัน “ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้” แนะนำให้เราวางใจพระบิดาสำหรับชีวิตประจำวันของเรา ในฐานะลูกของพระองค์ เราวางใจว่าพระองค์จะจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นให้กับเรา

การสารภาพ

“ขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” ในลูกา 11:2-4 คำอธิษฐานอย่างเดียวกันถูกกล่าวไว้ว่า “ขอทรงยกโทษบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เพราะว่าพวกข้าพระองค์ยกโทษให้กับทุกคนที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น” เนื่องจากความบาปคือการที่เราเป็นหนี้พระเจ้า (โคโลสี 2:14) ความหมายอย่างเดียวกันทั้งในมัทธิวและลูกา

¹⁰ คำว่า “สักการะ” หมายถึง “บริสุทธิ์” หรือ “แยกไว้”

โดยการเชื่อมโยงการที่เรายกโทษให้ผู้อื่นเข้ากับการที่พระเจ้ายกโทษให้เรา พระเยซูไม่ได้สอนว่าเราต้องทำอะไรเพื่อให้ได้รับการยกโทษ แต่เราได้รับการยกโทษแล้วโดยการที่เรารักยกโทษให้คนอื่นเหล่านั้นที่ทำผิดต่อเรา อุปมาของพระเยซูเรื่องทาสที่ไม่ยอมให้อภัยแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการที่เราได้รับการยกโทษกับการที่เรารักยกโทษให้คนอื่น (มัทธิว 18:21-35)

ชัยชนะ

“ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย” เป็นคำอธิษฐานเพื่อชัยชนะเหนือการทดลองและการทดสอบ พระเจ้าไม่เคยทดลองลูกของพระองค์ให้ทำบาป (ยากอบ 1:13) แต่พวกเราแต่ละคนจะเผชิญกับช่วงเวลาแห่งการทดสอบและการทดลอง (1 เปโตร 1:6-7) ในช่วงเวลาเหล่านั้น พระเจ้าจะไม่มีวันอนุญาตให้เราถูกทดลองเกินกว่าที่เราจะทนได้ (1 โครินธ์ 10:13)

คำสอนของพระเยซูเรื่องการอธิษฐานด้วยความกล้า

► อ่าน ลูกา 11:1-13

ลูกาจัดวางคำอุปมาเรื่องหนึ่งตามหลังคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือคำอุปมาที่สอนให้เราอธิษฐานด้วยความกล้าต่อพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ของขั้วโลกที่ดีแก่ลูกของพระองค์ ในตะวันออกกลาง การยืมเงินเพื่อนบ้านเพื่อเอามาดูแลต้อนรับแขกนั้นเป็นเรื่องปกติ ถ้าหากคน ๆ หนึ่งกล้าขอ เพื่อนบ้านของเขาก็จะให้สิ่งที่เขาต้องการ ในวัฒนธรรมนั้น การตอบปฏิเสธคำร้องขอว่า “ไม่ได้” ถือว่าหยาบคาย แม้แต่ถ้าเพื่อนบ้านไม่ต้องการรบกวนครอบครัวของเขา เขาก็จะไม่ปฏิเสธเมื่อมีการร้องขอให้ช่วยเหลือ

ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าต้องการให้ของขั้วโลกที่ดีแก่ลูกของพระองค์ที่กล้าขอ เราสามารถเข้ามาหาพระบิดาในสวรรค์ของเราได้ด้วยความมั่นใจ เพราะอะไรหรือ? ไม่ใช่เพราะพระเจ้าจะต้องละอายที่จะปฏิเสธคำขอของเรา แต่เพราะเราได้รับอนุญาตให้ขอ หา และเคาะ (ลูกา 11:9)

พิจารณารายละเอียด: รูปแบบคำสอนในภาษาฮีบรู

ในลูกา 11:1-13 พระเยซูสอนเรื่องชายคนหนึ่งที่ไม่อยากลุกขึ้นจากที่นอนเพื่อมาช่วยเพื่อนบ้านของเขาที่จำเป็นต้องขอยืมอาหารเพื่อไปรับรองแขก

เพื่อจะเข้าใจคำอุปมานี้ คุณควรเข้าใจรูปแบบการสอนในภาษาฮีบรูเรื่องข้อโต้แย้งน้อยไปหามาก วิธีการสอนแบบนี้จะบอกว่า “ถ้า A (น้อย) เป็นจริง แล้ว B (มาก) จะต้องเป็นจริงมากกว่าสักเท่าใด” ในวันนี้เราอาจพูดว่า “ถ้าคนหนึ่งจะเตรียมอาหารให้คนแปลกหน้าที่หิวโหย (A) แล้วพ่อที่รักลูกของตนจะยิ่งจัดเตรียมให้ลูกมากกว่าสักเท่าใด (B)”

เมื่อคุณอ่านคำอุปมานี้ อย่าคิดว่า “พระเจ้าเป็นเหมือนเพื่อนบ้านที่ไม่เต็มใจคนนี้ ฉันจึงต้องเกลี้ยกล่อมให้พระองค์ตอบคำอธิษฐานของฉัน” แต่พระเยซูเปรียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพื่อนบ้านที่ไม่เต็มใจกับพระบิดาในสวรรค์ ถ้าเพื่อนบ้านในโลกนี้จะตอบสนองต่อคำขอด้วยความกล้า พระบิดาในสวรรค์ก็จะตอบสนองลูกของพระองค์มากกว่าสักเท่าใด!

คำสอนของพระเยซูเรื่องการอธิษฐาน (ต่อเนื่อง)

คำสอนของพระเยซูเรื่องการอธิษฐานด้วยความกล้า (ต่อเนื่อง)

การอธิษฐานคือความสัมพันธ์

ถ้าพระเจ้าต้องการตอบคำอธิษฐานลูกของพระองค์ ทำไมบางครั้งคำตอบถึงล่าช้า? ขอ หา เคาะ เป็นคำสั่งที่อยู่ในรูปปัจจุบันกาล มีความหมายเป็นนัยว่าเราต้องหมั่นขอ หา และเคาะ เพราะอะไรหรือ?

หนึ่งเหตุผลที่การอธิษฐานไม่ได้เป็นเพียงแค่การบอกรายการคำขอ การอธิษฐานคือความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับพระบิดาในสวรรค์ของเรา เหมือนกับที่เราเปาโลสั่งเราให้ “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 เธสะโลนิกา 5:17) พระเยซูสั่งให้เราหมั่นเพียรในการขอ หา และเคาะ ผ่านทางการสนทนากับพระเจ้านี้ ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ก็ลึกซึ้งมากขึ้น การอธิษฐานไม่ได้เป็นเพียงการบอกรายการคำขอ แต่การอธิษฐานคือความสัมพันธ์

“การอธิษฐานไม่ใช่แค่การขอเพื่อจะได้สิ่งต่าง ๆ และได้ในสิ่งที่ต้องการ การอธิษฐานคือการขอเพื่อจะได้พระเจ้า และได้ในสิ่งที่จำเป็น”

- Philip Yancey

คำอุปมาเรื่องการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง

ในลูกา 17 พวกฟาริสีถามพระเยซูว่าเมื่อใดที่แผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึง พระองค์ตอบว่าพวกเขาไม่ควรคาดหวังหมายสำคัญที่น่าตื่นเต้น แต่พระองค์บอกพวกเขาว่า “แผ่นดินของพระเจ้านั้นอยู่ท่ามกลางพวกท่าน” (ลูกา 17:20-21) แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในคนที่ติดตามพระเยซูเรียบร้อยแล้ว

จากนั้นพระเยซูหันมาหาพวกสาวกและสอนพวกเขาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า พวกเขาคาดหวังให้พระเยซูสถาปนาอาณาจักรทางการเมืองโดยทันที แต่พระเยซูเตรียมพวกเขาให้รอคอยแม้หลังจากความตาย ในขณะที่กำลังรอคอย พวกเขาต้องอธิษฐานอย่างต่อเนื่องและไม่สูญเสียกำลังใจ แล้วพระเยซูก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับการอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อ

► อ่าน ลูกา 18:1-8

ในเมืองต่าง ๆ สมัยโบราณ ผู้พิพากษาไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีคดีของใครเป็นที่รับฟังจนกว่าจะมีการติดสินบน หญิงม่ายคนนี้มีเงินติดสินบนผู้พิพากษา ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธคดีของเธอ อย่างไรก็ตาม หญิงที่พากเพียร คนนี้ไม่ยอมแพ้ ในที่สุดผู้พิพากษาที่อธรรมก็พูดว่า “แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มาทำให้ข้าลำบาก ข้าจะให้ความยุติธรรมแก่นางเพื่อไม่ให้นางมารบกวนให้รำคาญใจบ่อยๆ”

คำอุปมานี้ใช้รูปแบบการสอนน้อยไปหามากเหมือนกับคำอุปมาเรื่องเพื่อนบ้าน ที่กัลลัหาญ เมื่อคุณอ่านคำอุปมานี้ ขอให้เข้าใจดังนี้

- พระเจ้าไม่ใช่ผู้พิพากษาอธรรม พระบิดาของเราอยากให้ความยุติธรรมแก่ผู้ที่พระองค์เลือก
- เราไม่ใช่หญิงม่ายคนนั้น เธอเป็นคนแปลกหน้า แต่เราเป็นลูกของพระเจ้า
- เธอไม่สามารถเข้าถึงผู้พิพากษาได้ แต่เราเข้าถึงพระเจ้าได้โดยทางพระเยซู

“การอธิษฐานไม่ใช่การ
เอาชนะความลังเลใจ
ของพระเจ้า การ
อธิษฐานคือการยืนมั่น
ในความประสงค์ของ
พระเจ้า”

- Martin Luther

นี่คือคำอุปมาเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ถ้าหากผู้พิพากษาอธรรมจะตอบคำร้องขอของหญิงม่ายที่พากเพียรขอ พระบิดาในสวรรค์ของเราจะตอบคำอธิษฐานของลูกของพระองค์มากกว่าสักเท่าใด

คำอุปมาเรื่องการอธิษฐานด้วยความถ่อมใจ

► อ่าน ลูกา 18:9-14

คำอุปมาเรื่องถัดไปของพระเยซูเกี่ยวกับการอธิษฐานนั้นพูดถึง “คนที่วางใจว่าตัวเองชอบธรรมและดูถูกเหยียดหยามคนอื่น” คำอุปมานี้สอนเกี่ยวกับท่าทีที่ถูกต้องในการอธิษฐาน

ใจความสำคัญของคำอุปมานี้อยู่ตอนท้ายคือ “เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” พวกฟาริสีคิดว่าคำอธิษฐานได้รับคำตอบเพราะความชอบธรรมของพวกเขาเอง พระเยซูแสดงให้เห็นว่าคำอธิษฐานได้รับคำตอบเพราะพระคุณของพระเจ้าที่มีให้กับคนที่ไม่มี

ความชอบธรรมสำหรับตัวเอง ไม่มีใครที่สมควรได้รับคำตอบคำอธิษฐาน พระเจ้าตอบคำอธิษฐานเพราะ พระคุณของพระองค์ให้กับคนที่ไม่สมควรได้รับอะไรเลย

การประยุกต์ใช้: การอธิษฐานในชีวิตคริสเตียน

คนที่เหมือนพระคริสต์คือคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจ เจ ซี ไรเยล บิชอปแห่งลิเวอร์พูล ในศตวรรษที่ 19 ได้ศึกษาชีวิตของคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ตลอดประวัติศาสตร์ เขาบอกว่าบางคนร่ำรวย บางคนยากจน บางคนมีการศึกษา บางคนขาดการศึกษา บางคนอยู่ในกลุ่มคาลวิน บางคนกลุ่มอามินัส บางคนยึดมั่นในรูปแบบพิธี บางคนก็ไม่ยึดอะไร “แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทุกคนมีเหมือนกัน นั่นคือพวกเขาล้วนเป็นคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจ”¹¹

ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร คนที่เหมือนพระคริสต์เป็นคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจ อี เอ็ม บาวด์ ผู้นำคริสเตียนยิ่งใหญ่คนหนึ่ง อธิษฐานตั้งแต่ตีสี่ถึงเจ็ดโมงทุกเช้า เขาเขียนว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เคลื่อนผ่านวิธีการแต่เคลื่อนผ่านคน พระองค์ไม่ได้มาเหนือเครื่องจักรแต่มาเหนือมนุษย์ พระองค์ไม่ได้เจิมแผนการแต่เจิมคน คือคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจ”¹²

จอร์จ มูเลอร์ ดูแลเด็กำพร้านับพัน ๆ คน เขาตั้งใจว่าจะไม่ขอความช่วยเหลือใด ๆ จากมนุษย์ แต่จะพึ่งพาการอธิษฐานเท่านั้น เขาได้รับเงิน 7,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ ผ่านการอธิษฐานอย่างเดียวเท่านั้น มูเลอร์ไม่ได้สนับสนุนเด็กกำพร้าของเขาเองเท่านั้น แต่เขายังบริจาคเงินหลายพันดอลลาร์เพื่อช่วยเหลือพันธุกิจอื่น ๆ จอร์จ มูเลอร์ รู้ถึงพลังของการอธิษฐาน

¹¹ อ้างอิงใน Matt Friedeman, *The Accountability Connection*. (Wheaton, Illinois: Victor Books, 1992), 37

¹² Edward M. Bounds, *Power Through Prayer*. (Kenosha, Wisconsin: Treasures Media, n.d.), 2

เราอธิษฐานทำไม?

เราอธิษฐานเพราะเราพึ่งพาพระเจ้า

พระเยซูในฐานะมนุษย์ พระองค์พึ่งพาการอธิษฐานเพื่อสื่อสารกับพระบิดา การอธิษฐานคือการพึ่งพาพระเจ้า เป็นการแสดงให้เห็นว่าเราไม่ได้พึ่งตัวเอง แต่พึ่งพระเจ้า

“ถ้าคุณทำสิ่งใดได้โดยไม่ต้องอธิษฐาน มันคัมที่จะทำจริง ๆ หรือ?

- Dr. Howard Hendricks

► อ่าน มัทธิว 26:31-46

ความล้มเหลวของซีโมนเปโตรแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการอธิษฐาน พระเยซูเตือนพวกสาวกว่า “พวกเจ้าทุกคนจะล้มลงเพราะเราในคืนนี้” ยิ่งกว่านั้น พระเยซูเตือนเปโตรอย่างตรงไปตรงมาว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย นี่แน่ะ ซาตานขอพวกท่านไว้” (ลูกา 22:31) เปโตรล้มเหลวเพราะจุดอ่อนสองประการ

1. **เปโตรมั่นใจมากเกินไป** เขายืนยันว่า “แม้ทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป ข้าพระองค์จะไม่มีวันทิ้งพระองค์เลย...ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็绝不会ปฏิเสธพระองค์เลย” (มัทธิว 26:33, 35) ความหยิ่งทำให้เปโตรมั่นใจมากเกินไปกว่ากำลังของเขาเอง
2. **เปโตรล้มเหลวเรื่องการอธิษฐาน** เนื่องจากเขามั่นใจในกำลังของตัวเอง เปโตรไม่พึ่งพาพระเจ้า แทนที่จะร่วมกับพระเยซูในการอธิษฐาน เปโตรกลับนอนหลับ เราอธิษฐานด้วยความกระตือรือร้นมากที่สุดเมื่อเราตระหนักว่าเราต้องพึ่งพาพระเจ้าเท่านั้น ดิค อีสมัน เขียนว่า “โดยการอธิษฐานเท่านั้นที่เราจะยอมมอบปัญหาของเราไว้กับพระเจ้าอย่างแท้จริง”¹³

¹³ Dick Eastman, *The Hour That Changes the World*. (Grand Rapids: Baker Book House, 1995), 12

เราอธิษฐานเพื่อรู้จักพระเจ้าอย่างเต็มที่มากขึ้น

จุดอ่อนร้ายแรงของคริสตจักรสมัยใหม่คือการมีความรู้ที่ตื้นเขินเกี่ยวกับพระเจ้า บ่อยเกินไปที่คำอธิษฐานของเราร้องขอความจำเป็นฝ่ายวัตถุและความสำเร็จส่วนบุคคลอย่างต่อเนื่อง พวกเราหลายคนใช้เวลามากในการอธิษฐานว่า “พระเจ้า ขอช่วยลูก ๆ ของข้าพระองค์ให้หางานที่ดีทำได้” แทนที่จะอธิษฐานว่า “พระเจ้า ขอหล่อหลอมลูกของข้าพระองค์ให้เป็นไปตามพระฉายาของพระองค์” เราอธิษฐานด้วยความกระตือรือร้นสำหรับการรักษาโรคทางกายมากกว่าการรักษาโรค

“เรามองการอธิษฐานว่าเป็นดัง
วิธีการได้บางสิ่งเพื่อตัวเราเอง
แนวคิดในพระคัมภีร์
เรื่องการอธิษฐานคือการที่เราจะ
รู้จักพระเจ้าพระองค์เอง”

- Oswald Chambers

ฝ่ายวิญญาณ นี่แสดงให้เห็นว่าเราเข้าใจน้อยแค่ไหนถึงความหมายที่แท้จริงของการอธิษฐาน

หนึ่งในจุดประสงค์เบื้องต้นของการอธิษฐานคือการรู้จักพระเจ้าอย่างเต็มที่มากขึ้น ในการอธิษฐานเราได้รับการปรับให้ตรงกับใจของพระเจ้า การอธิษฐานไม่ใช่การให้พระเจ้าทำในสิ่งที่เราต้องการให้ทำ การอธิษฐานให้ความรู้ถึงพระทัยของพระเจ้าแก่เราจนกว่าเราจะต้องการในสิ่งที่พระองค์ต้องการ

เมื่อเรามาถึงจุดนี้ พระเยซูตรัสว่า “เมื่อพวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ แล้วพวกท่านจะได้รับสิ่งนั้น” (มาระโก 11:24) เนื่องจากใจของเราได้รับการปรับให้เข้ากับใจของพระเจ้า เราจะไม่ขอด้วยแรงจูงใจที่ผิดหรือขอในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความประสงค์ของพระองค์ (ยากอบ 4:3 และ 1 ยอห์น 5:14) ความรู้ถึงพระทัยของพระเจ้านี้มาจากการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ

กลุ่มเพียวริตันพูดว่าเราต้อง “อธิษฐานจนกว่าเราอธิษฐาน” กล่าวอีกอย่างคือ เราต้องอธิษฐานนานพอและอดทนมากพอที่จะผ่านคำพูดซ้ำซากกว้างเปล่าและเข้าไปในการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า เราต้องอธิษฐานจนกว่าเราปลื้มปิติในพระเจ้า

► บอกเกี่ยวกับเวลาที่เมื่อการอธิษฐานให้ความรู้ที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับพระเจ้าและความประสงค์ของพระองค์

เราอธิษฐานอย่างไร?

โดยการศึกษาแบบอย่างในการอธิษฐานของพระเยซู เราเรียนรู้บทเรียนสำคัญเกี่ยวกับการอธิษฐานที่เกิดผล

เราอธิษฐานด้วยความอดทน

พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า คนหนึ่งอาจคาดหวังให้ชีวิตแห่งการอธิษฐานของเขาเรียบง่ายด้วยการพูดว่า “พระบิดา พระองค์ต้องการให้ลูกทำอะไร?” และได้รับคำตอบทันที! แต่เราเห็นพระเยซูใช้เวลาตลอดคืนในการอธิษฐานก่อนการเลือกอัศวินสิบสองคน เราเห็นพระองค์ปล้ำสู้ในการอธิษฐานที่สวนเกทเสมนี การอธิษฐานเรียกร้องให้มีความอดทนและต้องการเวลา แม้แต่กับพระเยซู การอธิษฐานคือการรอคอยพระเจ้า

การเขียนถึงความสำคัญของการรอคอยในการอธิษฐาน เกล็น แพทเทอร์สัน กล่าวว่า “สิ่งที่พระเจ้าทำในเราขณะที่เรารอคอยมีความสำคัญเท่าเทียมกันกับสิ่งที่เรากำลังรอคอย การรอคอยเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการของพระเจ้าเพื่อสร้างเราให้เป็นอย่างที่เราต้องการ” เมื่อเรารอคอยพระเจ้า เราเรียนรู้ที่จะรู้จักพระองค์ดีขึ้น

สดุดี 37:1-9 สอนบทเรียนสำคัญเกี่ยวกับการอธิษฐาน ขอให้เราดูคำสั่งเหล่านี้

- อย่าฉุนเฉียว
- จงวางใจในพระยาห์เวห์
- จงปิติยินดีในพระยาห์เวห์
- จงมอบทางของท่านไว้กับพระยาห์เวห์
- จงวางใจในพระองค์
- จงสงบอยู่ต่อพระยาห์เวห์
- เพียรรอคอยพระองค์

- จงระงับความโกรธ
- อย่าฉุนเฉียว (อีกครั้ง!)

คำสั่งเหล่านี้ชี้ไปที่ความวางใจด้วยความอดทนในพระเจ้าผู้ดูแลคุณและจะให้คุณตามใจปรารถนา (สดุดี 37:4) โดยผ่านการอธิษฐานด้วยความอดทน เรากลายเป็นคนที่ไว้วางใจอย่างที่เราต้องการให้เป็น

แบบอย่างการอธิษฐานที่ปากเพียร

ช่วงต้นของชีวิตคริสเตียนของ จอร์จ มุลเลอร์ เขาเริ่มต้นอธิษฐานให้เพื่อนของเขาห้าคนกลับใจมาเชื่อพระเจ้า หลังจากผ่านไปหลายเดือน หนึ่งในห้าคนมาเชื่อพระเจ้า จากนั้นอีกสิบปี อีกสองคนกลับใจมาเชื่อ ใช้เวลา 25 ปีก่อนที่เพื่อนคนที่สี่จะได้รับความรอด

มุลเลอร์ปากเพียรในการอธิษฐานจนวันตายเพื่อเพื่อนคนที่ห้า ตลอดเวลา 52 ปีเขาไม่เคยยอมแพ้ในการอธิษฐานให้เพื่อนคนนี้ต้อนรับพระคริสต์! ไม่กี่วันต่อมาหลังจากงานศพของมุลเลอร์ เพื่อนคนที่ห้าได้รับความรอด มุลเลอร์เชื่อในการอธิษฐานที่ปากเพียร

“คนอาจปฏิเสธคำขอของเรา ปฏิเสธ
ข้อความของเราต่อต้านข้อโต้แย้ง
ของเรา ดูหมิ่นตัวเรา
แต่พวกเขาหมดสิ้นหนทางที่จะ
ต่อต้านคำอธิษฐานของเรา”

- J. Sidlow Baxter

เราอธิษฐานด้วยความถ่อมใจ

พระเยซูอธิษฐานว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (ลูกา 22:42) พระเยซูรู้ว่าพระองค์ไว้วางใจความประสงค์อันสมบูรณ์ของพระบิดาได้

การอธิษฐานเป็นการแสดงความถ่อมใจ เราอธิษฐานเผื่อคนอื่นเพราะเราไม่สามารถช่วยพวกเขาได้ด้วยสติปัญญาของเราเอง เราต้องพึ่งพาพระเจ้า เราอธิษฐานเผื่อตัวเองเพราะเราไม่สามารถจัดการชีวิตได้ด้วยกำลังของเรา เราต้องพึ่งพาพระเจ้า

การอธิษฐานเป็นการตระหนักว่าเราต้องการพระเจ้า เมื่อเรารู้สึกมั่นใจในความสามารถของเราเองเพื่อจะจัดการปัญหาในชีวิต เราก็จะไม่อธิษฐานด้วยความกระตือรือร้น เมื่อเราตระหนักว่าเราไม่สามารถจัดการชีวิตได้ด้วยกำลังของเราเอง เราก็จะอธิษฐานด้วยความถ่อมใจ

การอธิษฐานของเราควรเกิดขึ้นด้วยความเชื่อมั่นแต่ถ่อมใจ เมื่อเรารอคอยพระเจ้าเพื่อจะรับคำตอบ เราสามารถมั่นใจและมีสันติสุขเพราะเรากำลังอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ผู้รักเราและปรารถนาสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อลูกของพระองค์ ในความกดดันของชีวิตและในพันธกิจ การอธิษฐานด้วยความถ่อมใจให้ความไว้วางใจที่สงบนิ่งในพระเจ้าแก่เรา

เราอธิษฐานแบบส่วนตัว

พระเยซูสอนพวกสาวกให้เริ่มต้นอธิษฐานโดยการเอ่ยถึงพระเจ้าแบบส่วนตัวคือ “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย” การอธิษฐานที่แท้จริงเป็นการอธิษฐานแบบส่วนตัว พอล มิลเลอร์ เขียนว่า “มีคนมากมายมีปัญหาในการเรียนรู้วิธีอธิษฐานเพราะพวกเขาจดจ่อกับการอธิษฐาน ไม่ได้จดจ่อกับพระเจ้า”¹⁴ บ่อยครั้งเรา “พูดคำอธิษฐาน” แทนที่จะพูดคุยกับพระเจ้า นี่คือใจความสำคัญของคำเตือนของพระเยซูเพื่อต่อต้านการ “พูดพล่อย ๆ ข้าซาบ” (มัทธิว 6:7)

ลองนึกถึงคนหนึ่งมาที่โต๊ะอาหารมือเย็นพร้อมกับคำที่ท่องจำมาเป็นชุด เขาพูดว่า “ผมอยากพูดกับครอบครัวของผม ผมได้เตรียมคำที่ท่องจำมาพูด” นี่ไม่ใช่การพูดคุยที่แท้จริง! เราคาดหวังให้คนนั้นจดจ่อกับคนอื่นที่โต๊ะอาหารนั้น ไม่ใช่ที่คำพูดที่เขาจะพูด

การอธิษฐานที่เราเขียนขึ้นหรือคนอื่นเขียนอาจช่วยให้เราจำหัวข้อที่ควรอธิษฐาน แต่การอธิษฐานจดจ่อที่พระเจ้าแทนที่จะจดจ่อกับคำท่องจำเป็นชุด การอธิษฐานไม่ใช่ระบบ การอธิษฐานคือความสัมพันธ์ การอธิษฐานต้องเป็นแบบส่วนตัว

¹⁴ Paul E. Miller, *A Praying Life: Connecting with God in a Distracting World*. (Colorado Springs: NavPress, 2009)

เราจะเป็นคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจได้อย่างไร?

ในศตวรรษที่ 5 แอนิเซีย พัลโทเนีย โพรบา สตรีผู้สูงศักดิ์ชาวโรมัน ขอคำแนะนำเกี่ยวกับการอธิษฐานของ ออกัสติน โพรบาต้องการทราบวิธีที่จะเป็นคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจ ออกัสตินเขียนจดหมายฉบับยาว พร้อมคำแนะนำที่ชาญฉลาดเกี่ยวกับการอธิษฐาน¹⁵ ในหัวข้อนี้ เราจะตรวจสอบหลักการอธิษฐานของ ออกัสติน

คนลักษณะใดที่เป็นคนที่อธิษฐานเป็นชีวิตจิตใจได้?

อย่างแรก ออกัสตินกล่าวว่าคนที่อธิษฐานต้องเป็นคนที่ไม่มีแหล่งทรัพยากรอื่น ๆ คนที่อธิษฐานคือคนที่พึ่งพาการอธิษฐานแต่เพียงอย่างเดียว

โพรบาเป็นหญิงม่ายของหนึ่งในชายที่ร่ำรวยและมีอำนาจมากที่สุดในกรุงโรม ลูกชายสามคนของเธอทำหน้าที่เป็นกงสุลโรมัน ออกัสตินเริ่มต้นด้วยการบอกโพรบาว่าเธอต้อง "นับว่าตัวเองโดดเดี่ยวในโลกนี้" ไม่ว่าเราจะมั่งคั่ง มีอำนาจ หรือประสบความสำเร็จเพียงใด เราต้องยอมรับความสิ้นหวังของเราต่อพระพักตร์พระเจ้า มิฉะนั้น คำอธิษฐานของเราจะเหมือนคำอธิษฐานของพวกฟาริสีมากกว่าคำอธิษฐานของคนเก็บภาษี

เราควรอธิษฐานเพื่อเรื่องอะไร?

ออกัสตินให้คำแนะนำที่น่าสนใจแก่โพรบา เขาพูดว่า “อธิษฐานเพื่อชีวิตที่มีความสุข” นี้ดูเหมือนเห็นแก่ตัว แต่ออกัสตินอธิบายว่าความสุขที่แท้จริงมาจากพระเจ้าเท่านั้น คนที่มี “ความสุขแท้จริงคือคนที่มิทุกสิ่งทีปรารถนา และปรารถนาที่จะไม่มีสิ่งใดที่เขาไม่ควรปรารถนา”

¹⁵ Philip Schaff, ed. *The Confessions and Letters of St. Augustine: Nicene and Post-Nicene Fathers, First Series, Volume 1.* (Buffalo, New York: Christian Literature Publishing Company, 1886), 459-469

คริสเตียนมีความสุขเพราะเขามีพระเจ้า และปรารถนาที่จะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าไม่ต้องการให้เขามี เหมือนกับผู้เขียนสดุดี เราอิมใจอยู่ในการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระยาห์เวห์ ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหา คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงามของพระยาห์เวห์ และเพื่อจะพินิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์ (สดุดี 27:4)

ถ้าเราปรารถนาการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าเหนือสิ่งใดอย่างแท้จริง เราก็สามารถอธิษฐานขอความสุขโดยรู้ว่าพระเจ้าจะเติมเต็มความปรารถนาส่วนลึกที่สุดของเราโดยการให้พระองค์เองแก่เรา!

เราควรอธิษฐานในช่วงเวลาทุกขียากอย่างไร?

ออกัสตินเตือนโพรบาให้ระลึกว่า เปาโลตระหนักว่าจะมีช่วงเวลาที่เมื่อ “เราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขออะไร อย่างไร” (โรม 8:26) เราจะอธิษฐานอย่างไรเมื่อมาถึงจุดที่สิ้นหวัง?

ออกัสตินดูที่ข้อพระคัมภีร์สามตอน ตอนที่หนึ่ง เขาชี้ไปที่แบบอย่างของเปาโลเมื่อครั้งที่อธิษฐานขอการช่วยให้พ้นจาก “หนามในเนื้อ” แทนที่พระเจ้าจะช่วยเขา พระเจ้าสัญญาว่า “การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มที่ที่นั่น” เปาโลเป็นพยานได้ว่า “เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะอดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่า ฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า... เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:8-10)

ตอนที่สอง ออกัสตินชี้ไปที่แบบอย่างของพระเยซูที่สวนเกทเสมนี พระเยซูยอมจำนนความปรารถนาของพระองค์ต่อพระเจ้า พระเยซูอธิษฐานขอการช่วยให้พ้น “พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด” แต่พระองค์สรุปว่า “แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39)

ในที่สุด ออกัสตินขึ้นไปโรม 8:26 เมื่อเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไร พระวิญญาณบริสุทธิ์นำใจเรา พระวิญญาณช่วยเราในความอ่อนแอและวิงวอนเพื่อเราด้วยการคร่ำครวญที่ลึกซึ้งเกินกว่าจะเป็นคำพูด เมื่อเราพูดอะไรไม่ได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์นำคำอธิษฐานของเราไปให้พระบิดา ผู้ยอมรับและทำให้ทุกสิ่งเกิดผลดีสำหรับคนที่ได้รับการทรงเรียกตามความประสงค์ของพระองค์ (โรม 8:26-28)

สรุป: เมื่อคุณไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไร

บางครั้งความเจียมคือสิ่งดีที่สุดในที่คุณทำได้¹⁶ คุณอยากอธิษฐาน แต่ไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไร คำอธิษฐานก็จะไม่ออกมา คุณจะทำอะไร? เคล็ดลับอย่างหนึ่งคือการเข้าใจว่าพระคริสต์เป็นมหาบุโรหิตยิ่งใหญ่ของเรา

ในฐานะคริสเตียนอีแวนเจลิคอล เราเชื่อในการเป็นบุโรหิตของผู้เชื่อทุกคน หลักคำสอนของการปฏิรูปครั้งใหญ่สอนว่า พวกเราแต่ละคนเข้าถึงพระบิดาได้โดยตรง อย่างไรก็ตาม ถ้าหากเข้าใจเรื่องนี้ผิด หลักคำสอนนี้สามารถนำเราให้มีปัญหาฝ่ายวิญญาณได้ ผมจะเต็มไปด้วยความสงสัยว่า “ผมอธิษฐานเพียงพอไหม? ผมได้ทำส่วนของผมจริง ๆ ไหม?”

ในงานประชุมใหญ่ปี 2013 ศาสตราจารย์ อลัน ทอร์เรนซ์ ให้คำพยานเรื่องปัญหาหัวใจของเขาเกี่ยวกับคำถามต่าง ๆ เหล่านี้

เดือนมกราคม ปี 2008 ภรรยาของผมตายด้วยโรคมะเร็ง เธอเป็นสตรีคริสเตียนที่ดีเลิศที่สุด เป็นภรรยาและแม่ที่ดี การเฝ้าดูเธอจากไปด้วยความเจ็บปวดเมื่อมะเร็งแพร่กระจายไปทั่วร่างนั้นเป็นเรื่องยาก และการมองเห็นลูก ๆ ของเรามารับรู้ถึงความทุกข์ทรมานของเธอยิ่งยากมากกว่า ในความเศร้าโศกของผม มีบางครั้งที่ผมไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไรและจะอธิษฐานเรื่องอะไร ผมไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไร

¹⁶ ส่วนนี้ดัดแปลงจาก Marc Cortez, *Everyday Theology*

ในเวลานั้น ความเป็นปุโรหิตของพระคริสต์เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตของผมเกินกว่าที่ผมจะบรรยายได้ เมื่อผมโอบกอดเจนไว้ในอ้อมแขน ปุโรหิตผู้ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ (พระเยซูคริสต์) กำลังวิงวอนแทนพวกเรา เราสามารถพักสงบในการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์

การอธิษฐานที่ผมยึดมั่นในช่วงเวลานั้นคือคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผมไม่ได้ถูกทิ้งให้อธิษฐานด้วยตัวเอง “พระบิดาของข้าพระองค์ ผู้อยู่ในสวรรค์ ห่างไกลจากที่ที่ข้าพระองค์อยู่” แต่โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามเป็นที่เคารพสักการะ ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

การค้นพบความสำคัญของการเป็นปุโรหิตเป็นนิมิตของพระคริสต์ คือการค้นพบพระกิตติคุณที่เปลี่ยนแปลงทุกด้านของชีวิตและการนมัสการของเรา

เราเข้าใจผิดเรื่องการเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อทุกคนเมื่อเราคิดว่ามันหมายถึงการที่เราต้องเข้าหาพระบิดาด้วยกำลังฝ่ายวิญญาณของเราเอง นั่นคือความผิดพลาด การเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อทุกคนเน้นว่า **เราไม่จำเป็นต้องมีคนกลางคนไหนนอกจากพระคริสต์** พระองค์คือผู้เดียวที่วิงวอนเพื่อเรา ยอมรับความพยายามที่ล้มเหลวของเราในการอธิษฐาน และมอบถวายแด่พระบิดาเป็นดังเครื่องบูชาที่พระบิดายอมรับการอธิษฐานของเราได้รับฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณและมีคนกลางคือพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมหาปุโรหิตของเรา

เมื่อคุณไม่รู้อะไรจะอธิษฐานอย่างไร อย่าท้อแท้ เรามีผู้หนึ่งที่อธิษฐานเพื่อเรา คุณเข้าข้าง ๆ เรา วิงวอนกับพระบิดา กำลังพูดในสิ่งที่เราพูดเองไม่ได้

งานมอบหมายบทที่ 2

(1) ใช้ศัพท์สัมพันธ์หรือโปรแกรมค้นหาพระคัมภีร์ที่ระบุถึงแบบอย่างในการอธิษฐานสามตัวอย่างในพระคัมภีร์ ขอให้เปรียบเทียบแต่ละคำอธิษฐานกับคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า องค์ประกอบใดของคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พบได้ในคำอธิษฐานอื่น ๆ ในพระคัมภีร์? ขอให้ใช้ตารางในหน้าถัดไปเพื่อบันทึกสิ่งที่คุณพบ

(2) จดบันทึกคำอธิษฐานเป็นเวลาหนึ่งเดือน บันทึกความผิดหวังในคำอธิษฐาน ชัยชนะ และคำตอบของพระเจ้า ใช้บันทึกนี้หนุนใจคุณให้เติบโตในชีวิตแห่งการอธิษฐาน

คำอธิษฐานในพระคัมภีร์	ข้อพระคัมภีร์	องค์ประกอบในคำอธิษฐาน
คำอธิษฐานของเนหะมีย์	เนหะมีย์ 1:5-11	<ul style="list-style-type: none"> • ความสัมพันธ์: “รักษาพันธสัญญา” • เคารพนับถือ: “ยิ่งใหญ่ และน่ายำเกรง” • ยอมจำนน: “คำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์” • จัดเตรียม: “ประทานความสำเร็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์” • สารภาพ: “สารภาพความบาปของประชาชนอิสราเอล”

บทที่ 3

นำเหมือนพระเยซู

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ยอมรับคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ทำให้พระเยซูเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่
- (2) ยอมให้มีชีวิตที่พระเจ้ามอบหมายและการทรงเรียกเป็นตัวกำหนดลำดับความสำคัญในชีวิตประจำวันของคุณ
- (3) พัฒนาระบบการฝึกฝนผู้นำในอนาคตและสร้างทีมพันธกิจ
- (4) เห็นคุณค่าบทบาทในการเป็นผู้รับใช้ของคนที่คุณนำ

หลักการสำหรับพันธกิจ

ผู้นำจะเป็นเหมือนพระเยซูก็ต่อเมื่อพวกเขารับใช้ผู้อื่น

บทนำ

การเป็นผู้นำ คือคำที่กระตุ้นความรู้สึกอย่างแรงกล้า เมื่อคนในโลกนี้คิดถึงการเป็นผู้นำ พวกเขาคิดถึงอำนาจและตำแหน่ง การเป็นผู้นำคือการเป็น “หัวหน้า” ผู้นำที่ทะเยอทะยานอยากได้ตำแหน่งสูงขึ้นและไปให้ถึงตำแหน่งสูงสุด แม้แต่ศิษยาภิบาลก็อาจมีความคิดแบบนี้ พวกเขามุ่งความสนใจไปที่การมีคริสตจักรที่ใหญ่ขึ้น ตำแหน่งสูงขึ้น และได้รับความเคารพนับถือมากขึ้น

เพื่อตอบสนองต่อความคิดในทางโลกแบบนี้ คริสเตียนบางคนตอบได้ด้วยการต่อต้านคำว่า การเป็นผู้นำ ศิษยาภิบาลคนหนึ่งเคยพูดว่า “ผมไม่อยากเป็นผู้นำในคริสตจักร ผมแค่อยากรับใช้” แม้ว่าคำกล่าวของเขา ดูอ้อมตัว แต่มันทำให้คริสตจักรของเขามองไม่เห็นถึงทิศทางหรือวัตถุประสงค์ ทุกองค์การ แม้แต่คริสตจักร ล้วนจำเป็นต้องมีผู้นำ

ศิษยาภิบาลต้องระลึกว่า รากศัพท์ของคำว่า *ศิษยาภิบาล* คือ “คนเลี้ยงแกะ” คนเลี้ยงแกะไม่ได้มีหน้าที่ การงานที่น่าประทับใจนัก! คนเลี้ยงแกะใช้เวลาเป็นวัน ๆ อยู่กับแกะที่ตัวเหม็น งานของเขาประกอบไปด้วยหน้าที่ที่น่าเบื่อ เช่น หาอาหาร หาน้ำ ติดตามแกะที่หลงเงินไป และดูแลแกะที่บาดเจ็บ

คนเลี้ยงแกะมีบทบาทที่สำคัญ คนเลี้ยงแกะมีการงานที่ต่ำต้อยมากมายให้ทำ แต่คนเลี้ยงแกะรับบทบาท ในการนำฝูงแกะให้ปลอดภัยซึ่งเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ ฝูงแกะพึ่งพาคนเลี้ยงแกะที่เป็นผู้นำ

พระเยซูเป็นแบบอย่างของผู้นำในอุดมคติที่เป็นผู้นำแท้จริง พระองค์เป็นผู้เลี้ยงที่รับใช้ด้วยความถ่อมใจแต่ มีวัตถุประสงค์ที่ลึกซึ้ง พระองค์เข้มแข็งแต่เต็มไปด้วยความเมตตาสงสาร พระองค์ไม่ได้แสวงหาตำแหน่ง แต่พระองค์มั่นใจงานมิชชันของพระองค์ พระเยซูให้แบบอย่างสำหรับการเป็นผู้นำที่รับใช้

► คิดถึงผู้นำที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดที่คุณรู้จักเป็นการส่วนตัว เขียนคุณสมบัติสามหรือสี่ประการที่ทำให้บุคคลนี้เป็นผู้นำที่ดี คุณสมบัติเหล่านี้พบได้ในพันธกิจของพระเยซูไหม? คุณสมบัติเหล่านี้พบได้ใน พันธกิจของคุณไหม?

พระเยซูแสดงให้เห็นว่าผู้นำที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับงานรับใช้ที่ต้องถ่อมใจ ความถ่อมใจไม่ใช่ความอ่อนแอ หรือไม่เด็ดขาด พระเยซูเข้มแข็ง ในพระกิตติคุณแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูครั้งแล้วครั้งเล่า¹⁷ อย่างไรก็ตาม สิทธิอำนาจที่พระเยซูได้มานั้นไม่ได้เกิดจากการเรียกร้องให้มีคนเคารพนับถือ แต่เกิดจากการรับใช้ เมื่อพวกเขาได้เห็นถึงเรื่องตำแหน่งในอาณาจักร พระเยซูตรัสว่า...

¹⁷ มัทธิว 7:28-29, มาระโก 1:22-28, ลูกา 4:32-36, ลูกา 20:1-8

พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้านายเหนือเขาทั้งหลาย และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้นเรียกตัวเองว่าเจ้านายคน แต่พวกท่านจะไม่ใช่อย่างนั้น ในพวกท่าน คนที่เป็นใหญ่ต้องเป็นเหมือนเด็ก และคนที่เป็นนายต้องเป็นเหมือนผู้ปรนนิบัติ ใครเป็นใหญ่กว่ากัน ผู้ที่นั่งรับประทานหรือผู้ปรนนิบัติ? ผู้ที่นั่งรับประทานไม่ใช่หรือ? แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนกับผู้ปรนนิบัติ (ลูกา 22:25-27)

ในบทเรียนนี้ เราจะพิจารณาถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ทำให้พระเยซูเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ เราจะเรียนรู้วิธีการเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพโดยการทำตามแบบอย่างของพระเยซู

ผู้นำคริสเตียนที่มีประสิทธิภาพรู้ถึงมิชชันของเขา

ผู้นำที่ยิ่งใหญ่มีมิชชันชัดเจนและมุ่งความสนใจไปที่มิชชันนั้นด้วยใจเด็ดเดี่ยว พระเยซูรู้ถึงมิชชันของพระองค์ มิชชันของพระเยซูสรุปไว้ใน มาระโก 10:45: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก”

ในการเทศนาครั้งแรกต่อสาธารณชน พระเยซูบอกผู้ฟังของพระองค์ว่า พระองค์มาเพื่อทำให้คำเผยพระวจนะโดยอิสยาห์สำเร็จ

พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ลูกา 4:18-19 อ้างอิงมาจากอิสยาห์ 61:1-3)

มิชชันของพระเยซูนำหน้าการตัดสินใจของพระองค์ในชีวิตประจำวัน เมื่อพระองค์เดินทางจากยูเดียไปยังกาลิลี มิชชันของพระองค์นำหน้าเส้นทางของพระเยซู พวกเรากับชาวยิวมักจะเดินทางไปทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเพื่อหลีกเลี่ยงมลทินของชาวสะมาเรีย อย่างไรก็ตาม เส้นทางของพระเยซูได้รับการนำโดยมิชชันของพระองค์เพื่อแบ่งปันความเมตตาของพระเจ้าให้กับหญิงชาวสะมาเรีย เพราะเหตุนี้ พระองค์

จึงเดินทางผ่านสะมาเรีย (ยอห์น 4:4) ในฐานะผู้นำคริสเตียน มิชชันของคุณต้องนำหน้าการตัดสินใจของคุณในแต่ละวัน

ในฐานะผู้นำ มีสิ่งที่คุณต้องทำมากกว่าที่คุณจะบรรลุผลสำเร็จได้ คุณกำหนดลำดับความสำคัญของคุณอย่างไร? คุณทำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้ และคุณ**ไม่ควร**ทำทุกสิ่งทุกอย่าง คุณต้องประเมินโอกาสต่าง ๆ จากมิชชันของคุณ ผู้นำทุกคนควรมีรายการสองอย่างคือ “รายการที่ต้องทำ” และ “รายการที่ไม่ต้องทำ” รายการที่ต้องทำรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่คุณต้องทำให้สำเร็จ รายการที่ไม่ต้องทำรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ดึงดูดความสนใจของคุณจากมิชชันของคุณ บางคนอาจได้รับการเรียกให้ทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น แต่ไม่ใช่คุณ มิชชันของคุณต้องนำหน้าลำดับความสำคัญในทุก ๆ วันของคุณ

อัครทูตของเปาโลเป็นตัวอย่างของผู้นำที่รู้ถึงมิชชันของเขา เปาโลได้รับการเรียกให้ก่อตั้งคริสตจักรในเมืองสำคัญ ๆ ของจักรวรรดิโรม เขาไม่ได้อยากบนรากฐานของใครอื่น แต่นำข่าวประเสริฐไปให้กับคนที่ยังไม่เคยได้ยิน (โรม 15:20) มิชชันนี้ทำหน้าที่ว่าเปาโลจะเดินทางไปไหน จะอยู่แต่ละที่นานเท่าไร แม้แต่ข่าวสารที่เขาเทศนา มิชชันของเปาโลนำหน้าทุกการตัดสินใจ

► ขอให้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้

- อะไรคือมิชชันที่พระเจ้าให้ไว้กับคุณ? สรุปมิชชันของคุณเป็นคำสั้น ๆ ไม่กี่คำ
- คุณสื่อสารมิชชันของคุณกับคนที่ร่วมรับใช้ในพันธกิจของคุณไหม?
- มิชชันของคุณนำหน้าการตัดสินใจของคุณในทุกวันหรือไม่?

ผู้นำที่มีประสิทธิภาพฝึกฝนคนอื่นให้เป็นผู้นำ

ตั้งแต่เริ่มต้นพันธกิจของพระเยซู พระองค์เอาใจใส่ในการเลือกและฝึกฝนสาวกกลุ่มหนึ่ง ผู้ที่จะรับช่วงงานพันธกิจของพระองค์หลังจากที่พระองค์กลับไปหาพระบิดา สาวกเหล่านี้ศึกษาเรียนรู้จากพระองค์ ใช้เวลากับพระองค์ ทำงานรับใช้ร่วมกับพระองค์ และเผยแพร่เรื่องราวของพระองค์ไปทั่วโลก พระเยซูประทับตราสาวกเหล่านี้ไว้ด้วยภาพลักษณ์ของพระองค์และจากนั้นก็ใช้พวกเขาสร้างคริสตจักรของพระองค์

ลูกาเขียนเรื่องความกดดันในงานพันธกิจ “ในช่วงนั้นมีฝูงชนนับเป็นพันๆ ชุมชุมเบียดเสียดกันอยู่ พระเยซูทรงเริ่มตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์ก่อน” (ลูกา 12:1) พระเยซูไม่สามารถถูกเบนความสนใจไปจากพันธกิจสร้างสาวกของพระองค์ได้ แม้ว่าการทำพันธกิจกับคนนับพัน ๆ อาจดูตื่นเต้นมากกว่า พระองค์รู้ว่าการจะสถาปนาอาณาจักรได้นั้น พระองค์จะต้องฝึกฝนพวกสาวกให้นำคริสตจักรโดยการฝึกฝนสาวก เราก็เตรียมผู้นำสำหรับรุ่นถัดไป

“พระเยซูไม่เคยเขียนหนังสือสักเล่ม แต่พระองค์เขียนถ้อยคำของพระองค์ไว้ในมนุษย์ คือพวกอัครทูต”

- William Barclay

เปาโลทำตามแบบแผนอย่างเดียวกัน เขาเทศนากับฝูงชน แต่เขาจดจ่อกับการฝึกฝนผู้นำบางคนในแต่ละเมือง นี่เป็นแบบอย่างสำหรับผู้นำในปัจจุบัน เปาโลเรียกให้ศิษยาภิบาลสร้างธรรมิกชนเพื่อทำงานรับใช้ (เอเฟซัส 4:12). ศิษยาภิบาลไม่ใช่คนที่ต้องรับผิดชอบทำงานทุกอย่างในคริสตจักร ศิษยาภิบาลมีความรับผิดชอบในการฝึกฝนและสร้างสมาชิกให้ทำงานของคริสตจักร ผู้นำที่มีประสิทธิภาพฝึกฝนคนอื่นให้เป็นผู้นำ

แบบอย่างของพระเยซูในการเป็นพี่เลี้ยงให้กับสาวก

พี่เลี้ยงต้องเลือกสาวกด้วยความละเอียดรอบคอบ.¹⁸

► อ่าน ยอห์น 1:35-51 ยอห์น 2:1-11 มัทธิว 4:18-22 ลูกา 5:1-11 และลูกา 6:12-16

เมื่อคุณอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ คุณสังเกตเห็นกระบวนการไหม? ในช่วงสัปดาห์แรกของพันธกิจในที่สาธารณะ พระเยซูเชื้อเชิญแอนดรูว์กับยอห์นให้ติดตามพระองค์ แอนดรูว์พาซีโมนเปโตรมาหาพระเยซู พระเยซูเรียกฟิลิปที่พบกับนาธานาเอล (ยอห์น 1:35-51) นี่คือการเรียกครั้งแรกของการทรงเรียก พวกเขายอมรับพระเยซู แต่ยังไม่ได้เป็นผู้ติดตามอย่างถาวร นี่คือการเรียกให้ติดตามพระเยซู ต่อมาพระเยซูเรียกพวกเขาให้เป็นสาวกอย่างเต็มตัว

¹⁸ ดัดแปลงจาก Robert Coleman, *The Master Plan of Evangelism*. (Grand Rapids: Baker Book House, 1963)

ยอห์น 2 เป็นก้าวที่สำคัญในกระบวนการนี้ ที่งานสมรสในหมู่บ้านคานา พระเยซูสำแดงพระสิริของพระองค์ให้กับพวกสาวก แยกคนอื่น ๆ ไม่รู้เรื่องการอัศจรรย์ หมายถึงสำคัญไม่ไว้สำหรับพวกสาวก พระเยซูเปิดเผยพระองค์เองให้กับผู้ติดตามพระองค์เพื่อพวกเขาจะไว้วางใจในพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ก็เชื่อในพระองค์ (ยอห์น 2:11)

มัทธิว 4:18-22 เกิดขึ้นหลังจากพระเยซูย้ายออกจากนาซาเร็ธไปยังคารเปอร์นาอูมและเริ่มต้นเทศนา (มัทธิว 4:12-17) ในการเดินบนทะเลกาลิลี พระเยซูเรียกซีโมน แอนดรู ยากอบ และยอห์นให้ติดตามพระองค์ (มัทธิว 4:20) หลังจากริเริ่มการเรียกในยอห์น 1 เหล่าสาวกยังคงทำงานอาชีพประมงอยู่ ตอนนี้พระเยซูเรียกพวกเขาสู่การรับใช้ “ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน” (ลูกา 5:10)

ระยะต่อมาในกระบวนการนี้ พระเยซูเลือกอัครทูตสิบสองคนจากผู้ติดตามจำนวนมาก (เรียกว่า “พวกสาวก” ในยอห์น 6) พระเยซูเลือกสิบสองคนที่จะมาเป็นเพื่อนร่วมงานที่ใกล้ชิดพระองค์มากที่สุด

พระเยซูไม่ได้เร่งรีบเมื่อเลือกอัครทูตสิบสองคน ปรากฏชัดว่ากระบวนการนี้ใช้เวลาหลายเดือน นี่เป็นการใช้เวลากับพระเยซูเพื่อใช้เวลากับแต่ละคนเหล่านี้ บ่อยครั้งที่ผู้นำมักจะเร็วในการเลือกคนสานต่อโดยไม่ได้ใช้เวลาเพื่อรู้จักคนนั้นก่อน ผู้นำที่ฉลาดมอบหมายภาระหน้าที่ซึ่งเป็นโอกาสที่จะประเมินความสามารถในการเป็นผู้นำของบุคคล

ฟีเลียงต้องใช้เวลา กับสาวกของเขา

► อย่างไหนตื่นเต้นมากกว่า ระหว่างการเข้าถึงคนมากมายกับการเป็นฟีเลียงคนไม่กี่คน? อย่างไหนสำคัญมากกว่าในระยะยาว? ทำไมพระเยซูทุ่มเทอย่างมากกับชายสิบสองคน?

พระเยซูอุทิศเวลาจำนวนมากให้กับอัครทูตสิบสองคน “พระองค์จึงทรงแต่งตั้งสิบสองคน (คนที่พระองค์เรียกว่าเป็นอัครสาวก) ไว้ให้อยู่กับพระองค์ เป็นกลุ่มคนที่พระองค์ทรงเรียกว่าอัครทูต เพื่อจะทรงใช้พวกเขาออกไปประกาศ และทรงให้มีสิทธิอำนาจขับผีออกได้” (มาระโก 3:14-15) อย่างแรกพวกเขาจะใช้เวลา

กับพระองค์เพื่อเรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ของพระองค์ ดังนั้นแล้วพวกเขาจึงจะพร้อมถูกส่งออกไปทำงานพันธกิจได้

มาระโกบันทึกถึงการเดินทางของพระเยซูผ่านกาลิลี “พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้ใครรู้ (ว่าพระองค์อยู่ที่นั่น) เพราะว่าพระองค์ทรงกำลังสอนสาวกของพระองค์” (มาระโก 9:30-31) ความห่วงใยพื้นฐานของพระเยซูไม่ใช่การพัฒนาโปรแกรมเพื่อเข้าถึงมหาชน แต่คือการพัฒนาคนเพื่อนำมาคริสตจักร

พระเยซูเทศนาให้กับคนเป็นพัน ๆ แต่ลำดับความสำคัญสูงสุดคือการฝึกฝนคนไม่กี่คนสำหรับพันธกิจในอนาคต พระเยซูรู้ว่าการฝึกฝนจะมีประสิทธิภาพมากกว่าถ้าหากจดจ่อกับกลุ่มเล็ก ๆ โรเบิร์ต คอลแมน เตือนว่า “ยิ่งพันธกิจของคุณเติบโตมากเท่าไร การใช้เวลาเพื่อสร้างสาวกส่วนตัวยิ่งยากมากขึ้น แต่ยิ่งพันธกิจของคุณเติบโตมาก การจัดเวลาเพื่อสร้างสาวกส่วนตัวยิ่งสำคัญมาก”

เมื่อคุณอ่านตลอดทั้งพระกิตติคุณ คุณจะพบว่าพระเยซูไม่ค่อยจะทำพันธกิจโดยไม่มีสาวกอย่างน้อยสามคนอยู่ใกล้ ๆ พระเยซูและสาวกของพระองค์มักจะปลีกตัวออกไปในที่สงบเพื่อการฝึกฝน เมื่อใกล้สิ้นสุดพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู พระองค์ใช้เวลามากขึ้นกับพวกสาวก ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายที่กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูให้สาวกอยู่กับพระองค์เกือบตลอดเวลา การฝึกฝนชายเหล่านี้เป็นภาระหน้าที่สำคัญที่สุดของพระองค์

สุภาสิตของคนยิวบอกว่า “สาวกคือคนที่กินฝุ่นของอาจารย์ของเขา” สาวกเดินใกล้ชิดอาจารย์จนกินฝุ่นที่ฟุ้งตลบขึ้นจากเท้าของอาจารย์ สาวกกินสิ่งที่อาจารย์กิน สาวกไปในที่ที่อาจารย์ไป สาวกอุทิศตัวต่อคำสอนและแบบอย่างของอาจารย์ สาวกของพระเยซูใช้เวลากับพระองค์จนกระทั่งพวกเขาซึมซับอุปนิสัยของอาจารย์ของพวกเขา ต่อมาพวกเขาเป็นที่รู้จักในฐานะ “คริสเตียน” พวกเขาเป็นเหมือนอาจารย์ของพวกเขา

ในทำนองเดียวกัน เปาโลก็มีสาวกอย่างเช่นทิโมธี ทิตัส ลูคา หรือที่คึกซ์อยู่กับเขาเสมอ เปาโลฝึกฝนพวกเขาให้ทำพันธกิจโดยการใช้เวลาอยู่กับพวกเขา

อีกครั้งที่สิ่งนี้ให้แบบอย่างแก่เราในวันนี้ เมื่อคุณทำพันธกิจ คุณสามารถหนุนใจให้สมาชิกที่มุ่มม่นสาวตามอย่างคุณ เพื่อพวกเขาจะเรียนรู้การรับใช้ ผู้นำคริสตจักรที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่งกล่าวว่า “ผมไม่เคยเดินทางรับใช้โดยไม่เอาผู้รับใช้ที่อ่อนวัยกว่าไปกับผมด้วย การฝึกฝนผู้นำคริสตจักรในอนาคตเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผมเท่ากับงานรับใช้ที่ผมกำลังทำอยู่” ศิษยาภิบาลคนนี้เข้าใจว่าผู้นำที่มีประสิทธิภาพฝึกฝนคนอื่นให้เป็นผู้นำ

พี่เลี้ยงต้องเป็นแบบอย่างในการทำพันธกิจให้กับสาวกของเขา

หลังจากล้างเท้าให้กับสาวกแล้ว พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย” (ยอห์น 13:15) พระเยซูสอนโดยการเป็นแบบอย่าง พระองค์รู้ว่าการพูดว่า “ทำสิ่งนี้” อย่างเดียวไม่เพียงพอ เราต้องสาธิตวิธีการทำสิ่งนั้น พระเยซูไม่ได้ขอให้พวกสาวกทำสิ่งใดจนกว่าพระองค์จะสาธิตให้เห็นก่อน

พวกสาวกมองเห็นพระเยซูอธิษฐานและจากนั้นจึงขอว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน” (ลูคา 11:1) พระเยซูไม่ได้ให้บทเรียนเรื่องการอธิษฐานเท่านั้น แต่พระองค์อธิษฐาน เมื่อพวกเขาเฝ้าดูพระองค์อธิษฐาน พวกสาวกก็หิวกระหายที่จะเข้าใจเรื่องการอธิษฐาน เมื่อผู้เรียนหิวกระหายที่จะเรียน พวกเขาก็เรียนได้ดีขึ้น!

พวกสาวกได้ยินพระเยซูใช้พระวจนะในการเทศนา พระเยซูอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมบ่อยครั้ง พระองค์เป็นแบบอย่างการเทศนาตามพระคัมภีร์ พวกสาวกเรียนรู้อะไรใหม่? แน่แน่นอน! เมื่อเปโตรเทศนาในกิจการบทที่ 2 เขาอ้างอิงพระธรรมโยเอล สดุดี 16 และสดุดี 110 เปโตรเรียนรู้จากพระเยซูในการสร้างคำเทศนาบนพื้นฐานของพระคัมภีร์ ทุกคำเทศนาในกิจการอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิม

เปาโลทำตามวิธีการอย่างเดียวกันนี้ เขาเขียนซ้ำ ๆ ว่า “ท่านได้เห็นข้าพเจ้าเป็นแบบอย่างแล้ว จงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า”¹⁹ เปาโลสอนโดยการเป็นแบบอย่าง พวกสาวกอย่างทิตัสและทิโมธีได้เรียนรู้ที่จะอภิบาลคริสตจักรโดยการทำตามแบบอย่างพี่เลี้ยงของพวกเขาคือเปาโล

วันนี้เราควรเป็นแบบอย่างการทำพันธกิจให้กับคนที่เราฝึกฝน พวกเขามองเห็นความสำเร็จและความล้มเหลวของเรา ส่วนใหญ่พวกเขาจะสังเกตเห็นอุปนิสัยของเราเมื่อเรายอมรับความผิดพลาดและเรียนรู้ พวกสาวกเรียนรู้ความเป็นจริงของพันธกิจโดยการเฝ้าดูการเป็นแบบอย่างของเรา

พี่เลี้ยงต้องกระจายความรับผิดชอบให้กับสาวกของเขา

► อ่าน มัทธิว 10:5-11:1

จากจุดเริ่มต้น วัตถุประสงค์ของพระเยซูคือเตรียมพวกสาวกสำหรับงานรับใช้ พระองค์เรียกพวกเขาให้ติดตามเพื่อพระองค์จะทำให้พวกเขาเป็นผู้จับคนดังจับปลาได้ (มัทธิว 4:19)

ในช่วงระหว่างปีแรก ๆ ที่อยู่ด้วยพระเยซู พวกสาวกสังเกตการณ์รับใช้ของพระองค์ พวกเขาเรียนรู้จากการเป็นแบบอย่างของพระองค์ หลังจากการสังเกตนั้น พระเยซูก็ส่งพวกสาวกออกไปรับใช้ มัทธิวบทที่ 10 แสดงให้เห็นวิธีที่พระเยซูกระจายความรับผิดชอบให้กับพวกสาวก

พระองค์ให้สิทธิอำนาจแก่พวกเขา (มัทธิว 10:1)

ก่อนส่งพวกเขาออกไป พระเยซูให้สิทธิอำนาจแก่พวกสาวกเพื่อทำงานมิชชันที่พระองค์มอบหมายให้ บางครั้งผู้นำกลัวที่จะให้สิทธิอำนาจแก่ผู้ช่วยของพวกเขา อย่างไรก็ตาม **ความรับผิดชอบที่ปราศจากสิทธิอำนาจก็ทำให้คนที่คุณกำลังฝึกฝนใช้การไม่ได้** เราต้องไม่ให้ความรับผิดชอบแก่ผู้ช่วยของเรา จนกว่าเราจะให้สิทธิอำนาจแก่พวกเขาอย่างเพียงพอเพื่อจะทำให้ความรับผิดชอบบรรลุผลได้

¹⁹ ตัวอย่างรวมทั้ง 1 โครินธ์ 11:1, พิลิปปี 3:17, พิลิปปี 4:9

พระองค์ให้คำสั่งอย่างชัดเจนแก่พวกเขา (มัทธิว 10:5-42)

พระเยซูให้คำสั่งแก่พวกสาวกอย่างชัดเจนคือ จงประกาศเรื่องแผ่นดินสวรรค์ งานมอบหมายของพวกเขา นั้นชัดเจน พวกเขารู้ชัดถึงสิ่งที่พระเยซูคาดหวังให้พวกเขาทำ

พระเยซูบอกพวกสาวกว่าพวกเขาควรรับใช้ที่ไหน คือต่อแกะหลงหายของวงศ์วานอิสราเอล ต่อมาพวกอัครทูตจะเทศนาให้กับคนต่างชาติ แต่เมื่อพวกเขากำลังเรียนรู้การรับใช้ พระเยซูบอกให้พวกเขาเริ่มต้นจากใกล้บ้านก่อน เราควรทำทุกสิ่งที่เป็นไปได้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนของเราประสบความสำเร็จ เริ่มต้นด้วยการะหน้าที่ที่สำเร็จได้ง่าย พระเยซูตั้งเป้าหมายที่สมเหตุสมผล

พระเยซูให้คำสั่งแก่พวกสาวกเรื่องการข่มเหง การข่มเหงจะเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะพวกสาวกล้มเหลวในการทำพันธกิจ แต่เพราะการทรงเรียกให้เชื่อฟังพระเยซู นำการแบ่งแยกมาระหว่างคนที่ติดตามพระองค์กับคนที่ปฏิเสธพระองค์

พระองค์ส่งพวกเขาไปเป็นทีม (มาระโก 6:7)

พระเยซูแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของทีมในการทำพันธกิจ พระองค์ส่งพวกสาวกไปเป็นทีมละสองคน ไม่กี่เดือนต่อมา พระเยซูส่งสาวกออกไป 72 คนโดยแบ่งเป็นทีมละสองคน (ลูกา 10:1) นี่กลายเป็นต้นแบบสำหรับการทำพันธกิจในคริสตจักรยุคแรก เปโตรกับยอห์นรับใช้ด้วยกัน บาร์นาบัสกับเซาโลเดินทางไปด้วยกัน เปาโลกับสิลาสรับใช้ด้วยกัน

ฟิเลียงต้องกำกับดูแลสาวกของเขา

หลังจากพวกสาวกกลับจากการทำพันธกิจ พวกเขามารายงานต่อพระเยซู (มาระโก 6:30) การติดตามผล เป็นส่วนที่สำคัญสำหรับการฝึกฝนสาวกของพระเยซู การกระจายความรับผิดชอบอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ผู้นำที่มีประสิทธิภาพจะประเมินการปฏิบัติงานของสาวกด้วย การกระจายโดยไม่ประเมินทำให้การปฏิบัติหน้าที่ไม่พัฒนา

► อ่าน มัทธิว 17:14-21

สาวเวิร์ต เอ็นดริก สอนว่าความล้มเหลวเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ พวกสาวถามว่า “ทำไมพวกเราจึงขับผีออกจากเด็กชายคนนี้ไม่ได้?” พระเยซูตอบโดยการสอนพวกเขาเกี่ยวกับความเชื่อ การล้มเหลวในระยะแรกของพันธกิจก็ดีกว่าล้มเหลวตอนที่พระเยซูได้กลับไปสวรรค์แล้ว!

การกำกับดูแลพวกสาวกอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีการประเมินผลด้วย เมื่อสาวกล้มเหลวในภารกิจ เขาจะไม่ถูกไล่ออกจากทีม แต่เราต้องตรวจสอบสาเหตุของความล้มเหลวและวางแผนเพื่อปรับปรุงในอนาคต

พระเยซูแสดงแบบแผนนี้ให้เห็นใน ลูกาบทที่ 9

- ใน 9:1-6 พระเยซูส่งสาวกสิบสองคนออกไป
- ใน 9:10 พวกเขามารายงานพระองค์เกี่ยวกับการเดินทางทำพันธกิจนั้น
- ใน 9:37-43 พวกสาวกล้มเหลวในการขับผี
- ใน 9:46-48 พระเยซูสอนพวกเขาเกี่ยวกับคนที่ใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า
- ใน 9:49-50 พระเยซูว่ากล่าวยอห์นสำหรับการตัดสินใจที่ไม่ดีในงานพันธกิจ
- ใน 9:52 พระเยซูส่งพวกสาวกออกไปเตรียมการสำหรับเยี่ยมเยียนหมู่บ้านหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย
- ใน 9:54-55 พระเยซูว่ากล่าวยากอบและยอห์นสำหรับการตัดสินใจที่ไม่ดีอีกครั้งหนึ่งในงานพันธกิจ
- ใน 10:1 พระเยซูส่งสาวกกลุ่มใหญ่กว่าออกไปทำพันธกิจ

พระเยซูสลับระหว่างการสอน การกระจายงาน และการประเมินผล พระองค์ไม่ได้ถอดใจกับพวกสาวก แม้เมื่อพวกเขาล้มเหลว แต่พระองค์ใช้ความล้มเหลวเป็นโอกาสในการสอน

ต่อมาเปาโลทำตามแบบแผนนี้ เขาแต่งตั้งทิตัสให้นำคริสตจักรบนเกาะครีต และให้ทิโมธีเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เอเฟซัส จากนั้นเขาเขียนจดหมายเพื่อให้การฝึกฝนเพิ่มเติม หลังจากก่อตั้งคริสตจักรในช่วงการเดินทางทำพันธกิจครั้งแรก เปาโลกลับไปอีกครั้งที่สองเพื่อกำกับดูแลคริสตจักร (กิจการ 15:36)

แบบแผนสำหรับการฝึกฝนนี้ยังคงใช้ได้ในปัจจุบัน ผู้นำหลายคนส่งผู้รับใช้หนุ่มสาวออกไปโดยไม่ได้กำกับดูแลหรือให้มีการรายงานตัวอย่างต่อเนื่อง และพวกเขาก็ประหลาดใจที่คนเหล่านั้นล้มเหลว เราต้องไม่คิดว่า “ฉันสอนบทเรียนแล้ว พวกเขาก็จะทำได้อย่างถูกต้องเอง” แต่การกำกับดูแลเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง ถ้าหากคุณต้องการฝึกฝนผู้นำ คุณต้องลงทุนเวลาในการกำกับดูแล

ฮาวเวิร์ด เฮ็นดริกส์ เขียนขั้นตอนการฝึกฝนสี่ขั้นตอนสำหรับคนที่เพิ่งเริ่มต้นทำงาน

1. **บอก:** สอนเนื้อหาให้พวกเขา พระเยซูเทศนาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าให้กับพวกสาวก
2. **แสดงให้เห็น:** จัดเตรียมแบบอย่างการทำพันธกิจ พระเยซูแสดงให้เห็นว่าพันธกิจเป็นอย่างไร
3. **ฝึกปฏิบัติ:** พันธกิจภายใต้การกำกับดูแล พระเยซูส่งพวกสาวกออกไปทำพันธกิจและจากนั้นจึงประเมินผลประสบการณ์ของพวกเขา
4. **ลงมือทำ:** พันธกิจที่ไม่ต้องมีการกำกับดูแล หลังจากวันเพ็นเทคอส พวกสาวกทำพันธกิจได้โดยไม่ต้องให้พระเยซูคอยกำกับดูแล

► คุณทำสิ่งใดเพื่อฝึกฝนสาวกให้เป็นผู้นำบ้าง? จากขั้นตอนที่เราได้ศึกษาเรียนรู้ ขั้นตอนใดที่คุณทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ? ขั้นตอนใดที่คุณต้องพัฒนา? ขอให้อภิปรายร่วมกันเป็นกลุ่มว่าคุณจะเพิ่มประสิทธิภาพในการเป็นพี่เลี้ยงผู้นำในอนาคตได้อย่างไร การอภิปรายนี้ควรต่อเนื่องไปจนกว่าคุณจะมีแผนพัฒนาผู้นำในการจัดตั้งพันธกิจของคุณ

สาวกของพวกเราต้องผลิตสาวกต่อ ๆ ไป

พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่านให้ไปเกิดผลและเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่...” (ยอห์น 15:16) พระเยซูฝึกฝนพวกสาวกให้ผลิตสาวกเพิ่มมากขึ้น

► อ่าน มัทธิว 13:31-32

คำอุปมาของพระเยซูเรื่องเมล็ดมัสตาร์ดแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะเติบโตขยายไปมากกว่าปกติ เหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดเล็ก ๆ บาง ๆ ที่เติบโตเป็นต้นพืชที่มีขนาดใหญ่กว่าที่คาดไว้ คริสตจักรจะเติบโตไปไกลเกินกว่าใคร ๆ จะคาดหวังได้ ในพันธสัญญาเดิม นักที่มาอาศัยอยู่บนกิ่งก้านของต้นไม้แทนถึงอาณาจักรยิ่งใหญ่ที่มีหลายชนชาติ (ดาเนียล 4:12 และเอเสเคียล 31:6) พระเยซูสัญญาว่าเมื่อพวกสาวกผลิตสาวกมากขึ้น คริสตจักรจะเติบโตไปไกลกว่าขนาดปกติและจะไปถึงชนทุกชาติ

ดร.โรเบิร์ต โคลแมน เขียนไว้ว่าการประเมินผลสูงสุดของพันธกิจของเราคือการผลิตซ้ำ “ในที่สุดเราทุกคนต้องประเมินว่าชีวิตของเรากำลังทวีคูณขึ้นอย่างไร คนเหล่านั้นที่เราได้รับมอบหมายไว้จะมองเห็นนิมิตแห่งพระมหาบัญชาใหม่ และพวกเขาจะส่งต่อไปให้กับผู้รับใช้สัตย์ซื่อทั้งหลายผู้ที่สอนคนอื่นต่อ ๆ ไปไหม? เวลาจะมาถึงอย่างรวดเร็วเกินไปเมื่อพันธกิจของเราจะอยู่ในมือของพวกเขา”²⁰

พิจารณารายละเอียด: คำอธิษฐานของพระเยซูผู้เป็นมหาปุโรหิต

ช่วงตอนกลางของคำอธิษฐานของพระเยซูผู้เป็นมหาปุโรหิตเน้นที่พวกสาวกของพระองค์ (ยอห์น 17:6-19) คำอธิษฐานนี้สอนบทเรียนอันทรงคุณค่าเกี่ยวกับวิธีการของพระเยซูในการเป็นพื้เลี้ยงให้กับพวกสาวก²¹

²⁰ Robert Coleman, “The Jesus Way to Win the World: Living the Great Commission Every Day.” Evangelical Theological Society, 2003.

²¹ Adapted from Ajith Fernando, *Jesus Driven Ministry* (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2002), 172-173

(1) ในตอนแรก เราปกป้องคนที่เราเป็นพี่เลี้ยง

พระเยซูอธิษฐานว่า “เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา ข้าพระองค์ก็พิทักษ์รักษาเขา” มี 20 ครั้งในพระกิตติคุณที่พระเยซูบอกกับสาวกให้ระมัดระวังอันตราย พระองค์ปกป้องพวกเขาจากความผิดพลาด เมื่อเราฝึกฝนพวกสาวก เราต้องปกป้องพวกเขาจากอันตรายในโลกของพวกเขา การฝึกฝนของเราต้องเป็นไปในเชิงปฏิบัติ

► อะไรคืออันตรายที่ผู้รับใช้หนุ่มสาวต้องเผชิญในวัฒนธรรมของคุณ? ในฐานะพี่เลี้ยง คุณจะเตรียมพวกเขาให้รับมือกับอันตรายเหล่านี้ได้อย่างไร?

(2) เมื่อพวกเขาเป็นผู้ใหญ่ เราใส่ใจคนที่เราเป็นพี่เลี้ยง

พระเยซูอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอให้ปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากมารร้าย” (ยอห์น 17:15) พระเยซูรู้ว่าพวกสาวกจะเผชิญกับการทดลองต่าง ๆ แต่พระองค์มั่นใจในตัวคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ฝึกฝนมา เราต้องเรียนรู้ที่จะไว้วางใจผู้นำหนุ่มสาวที่เราฝึกฝน สิ่งนี้เรียกร้องให้เรายอมจำนนที่จะถือสิทธิขาดในการเป็นผู้นำและให้เราไว้วางใจคนอื่นเพื่อตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ

อาจิส เฟร์นาโด เขียนว่ามีสองวิธีที่ผู้นำมองดูผู้ติดตามของพวกเขา

- ผู้นำอ่อนแอจดจ่อกับจุดอ่อนของผู้ติดตาม
- ผู้นำที่มีประสิทธิภาพจดจ่อกับจุดแข็งของผู้ติดตามของพวกเขาในขณะเดียวกันก็พัฒนาจุดอ่อนผู้นำที่มีประสิทธิภาพมองคนอื่น “ด้วยสายตาแห่งความหวัง”

(3) หลังจากที่พวกเขาได้รับการฝึกฝน เราส่งพวกสาวกออกไปรับใช้ในโลกนี้

พระเยซูอธิษฐานว่า “พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น” (ยอห์น 17:18) หลังจากวันเพ็นเทคอส্ট พวกสาวกเริ่มต้นพันธกิจที่ยิ่งใหญ่อย่างที่พระเยซูได้เตรียม

พวกเขามาแล้ว เราเป็นพี่เลี้ยงให้กับพวกสาวกเพื่อในที่สุดพวกเขาก็สามารถนำข่าวประเสริฐไปยังโลกที่ขัดสนได้

พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้รับเกียรติในตัวพวกเขา” (ยอห์น 17:10) เมื่อเราส่งคนที่เราฝึกฝนออกไป เราต้องแน่ใจว่าพระเยซูได้รับเกียรติ เราอาจถูกทดลองให้แย่งชิงเกียรติจากพระเยซูโดยคนเหล่านั้นที่เราได้ฝึกฝน เราอาจถูกล่อใจให้รับเกียรติจากความสามารถของเราในการสร้างคนอื่นให้เป็นสาวก แทนที่จะเป็นอย่างนั้นเราต้องแน่ใจว่าเกียรติเป็นของพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้น

การประยุกต์ใช้: คุณค่าของทีมพันธกิจ

แบบอย่างของพระเยซูแสดงให้เห็นความสำคัญของทีมพันธกิจ ทีมพันธกิจเกี่ยวข้องกับทั้งการเป็นพี่เลี้ยงให้กับผู้ร่วมงานหนุ่มสาวและการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนศิษยาภิบาล เราถูกสร้างมาเพื่อให้ความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ทำไมทีมงานจึงสำคัญ?

ทีมงานทำให้เกิดความสมดุล

พระเยซูเลือกคนที่มาจากพื้นภูมิหลากหลาย เปโตรและยอห์นมีความสามารถทัดเทียมกันมาตลอด มัทธิวทำงานให้กับโรม ในขณะที่ซีโมนพรรคชาตินิยมอยากขับไล่ชาวโรมันให้ออกไปจากแคว้นยูเดีย คนเหล่านี้อยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน ในการเลือกสาวก พระเยซูเลือกกลุ่มคนที่แตกต่างกัน

แม้ว่าเรามักจะเห็นความยากของการมีคนที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามมาอยู่ในทีมเดียวกัน เราไม่ควรเพิกเฉยต่อผลดีของบุคลิกภาพที่แตกต่างกันเหล่านี้ อัครทูตอย่างเปโตรเร็วในการป่าวประกาศเรื่องใหญ่ ๆ เขาถูกทำให้สมดุลโดยอัครทูตที่ระมัดระวังอย่างโธมัสและอันดรูว์ คริสตจักรยุคแรกได้รับประโยชน์จากบุคลิกภาพที่แตกต่างกันในการเป็นผู้นำนี้

ผู้นำที่ฉลาดค้นหาสมาชิกทีมจากคนที่พื้นภูมิแตกต่างกัน ทีมที่เข้มแข็งนำความแข็งแกร่งที่แตกต่างกันมาสู่ผู้นำคริสตจักร สมาชิกทีมคนหนึ่งอาจมีความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาทางการเงินได้ดีกว่า อีกคนอาจมี

จุดเด่นในการสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัว อีกคนอาจค้นพบข้อมูลเชิงลึกด้านพระคัมภีร์ ทุกคนมารวมตัวกัน เพื่อสร้างความเป็นผู้นำที่สมดุลสำหรับคริสตจักร

ทีมงานให้คำปรึกษาที่ชาญฉลาด

เมื่อพระเยซูฝึกฝนพวกสาวก พระองค์รู้ว่ากำลังวางรากฐานสำหรับคริสตจักร หลังจากวันเพ็นเทคอสต์ ย่อมจะต้องมีการตัดสินใจในเรื่องยาก ๆ เกิดขึ้นในคริสตจักรยุคแรก พระเยซูรู้ว่าพวกสาวกจำเป็นต้องมีกันและกันเมื่อพวกเขาต้องตัดสินใจเรื่องเหล่านี้

หนึ่งในการตัดสินใจที่คริสตจักรยุคแรกเผชิญคือ “ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติจะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรได้อย่างไร? พวกเขาจำเป็นต้องทำตามกฎบัญญัติทุกข้อของคนยิวไหม?” ถึงแม้ว่าเรื่องนี้ดูง่ายสำหรับเรา แต่มันเป็นการตัดสินใจที่ยากเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับความชอบส่วนตัว อาหารและการเข้าสุหนัตตั้งอยู่บนพื้นฐานของพันธสัญญาเดิม การตัดสินใจนี้มีผลระยะยาว ในทุกวันนี้ คุณและผมได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจนี้ คือถ้าหากสภาที่เยรูซาเล็มไม่ได้ตัดสินใจแบบนี้ คริสเตียนที่เป็นคนต่างชาตีย่อมจำเป็นต้องถูกผูกมัดเข้ากับกฎบัญญัติของคนยิว

ในกิจการ 15 แสดงให้เห็นว่าคริสตจักรยุคแรกจัดการกับประเด็นที่สำคัญนี้อย่างไร หลังจากได้ยินมุมมองที่แตกต่างกันแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจที่จุดที่ต้องตัดสินใจ ในจดหมายถึงคริสตจักรของคนต่างชาติ อัครทูตทั้งหลายใช้สิ่งดงามเพื่ออธิบายถึงการตัดสินใจนั้น “เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และเราเห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนพวกท่านเว้นแต่สิ่งต่างๆ ที่จำเป็น” (กิจการ 15:28) พระวิญญาณนำโดยการนำให้ผู้นำคริสตจักรมารวมตัวกัน อนุญาตให้พวกเขาแบ่งปันความคิดเห็น และจากนั้นนำทั้งกลุ่มให้ตัดสินใจอย่างถูกต้อง

ผู้เขียนสุภาษิตเน้นถึงคุณค่าของมุมมองหลากหลายเมื่อมีการตัดสินใจ

- ทางของคนโง่นั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนมีปัญญาย่อมฟังคำแนะนำ (สุภาษิต 12:15)

- แต่โดยมีที่ปรึกษามาก ก็มีความปลอดภัย (สุภาษิต 11:14)
- เพราะโดยการชี้แนะ เจ้าจะทำสงครามได้ และโดยมีที่ปรึกษามาก ย่อมมีชัยชนะ (สุภาษิต 24:6)

นี่คือหลักการสำคัญสำหรับผู้นำคริสตจักร ถ้าหากคุณไม่เต็มใจฟังคนอื่น สุภาษิตบอกว่าคุณก็ไม่ฉลาด คนโง่คิดเสมอว่าเขาถูกต้อง แต่คนฉลาดเต็มใจยอมฟังคนอื่น

ถ้าหากจุดประสงค์ของทีมคือให้คำปรึกษาที่ชาญฉลาด เราจำเป็นต้องมีคนที่มีคิดแตกต่างจากเรา เราต้องแน่ใจว่าในการเลือกทีม เราไม่ได้มองหาคนที่เหมือนเราทุกอย่าง เราไม่ได้จำเป็นต้องมีคนที่เราเห็นด้วยกับเราอย่างรวดเร็ว

ทีมงานให้การหนุนใจ

ปัญญาจารย์อธิบายถึงผลประโยชน์ของทีม “สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับรางวัลดีสำหรับการตรากตรำของพวกเขา เพราะว่าถ้าพวกเขาล้มลง คนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง และไม่มีใครพยุงเขาให้ลุกขึ้น” (ปัญญาจารย์ 4:9-10)

เมื่อคริสตจักรเผชิญกับการต่อต้าน อัครทูตทั้งหลายหนุนใจกันและกัน ลูกาใช้วลีว่า “เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” เพื่ออธิบายถึงการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกคริสตจักรยุคแรก

มิชชันนารีผู้ยิ่งใหญ่ชื่อว่า ฮัตสัน เทย์เลอร์ อธิบายภาพของหลักการนี้ เทย์เลอร์ไปที่ประเทศจีนด้วยภาระใจแรงกล้าสำหรับพันธกิจ แต่ไม่ช้านานเขาก็ท้อใจ ผู้สนับสนุนบางคนของเขาเลิกช่วยเหลือทางการเงิน มิชชันนารีที่ถูกจัดตั้งขึ้นต่างก็วิจารณ์เขา แม้แต่รัฐบาลอังกฤษก็คัดค้านงานของเขา คู่หมั้นของเขาเขียนจดหมายถึงเขาจากประเทศอังกฤษเพื่อบอกว่าเธอไม่แน่ใจเรื่องการแต่งงานกับมิชชันนารี เทย์เลอร์ท้อแท้และพร้อมที่จะกลับบ้าน

ในช่วงเวลานี้เอง มิชชันนารีชาวสกอตที่อาวุโสกว่าชื่อว่า วิลเลียม เบิร์น ใช้เวลาเจ็ดเดือนกับ ฮัตสัน เทย์เลอร์ ในการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐในประเทศจีน ชายสองคนเดินทางไปด้วยกัน อธิษฐานด้วยกัน

และเทศนาด้วยกัน ในช่วงการเดินทางครั้งนั้น เทย์เลอร์ได้รับนิมิตอีกครั้งสำหรับประเทศจีน จอห์น พอล ลีค เขียนไว้ว่า “วิลเลียม เบิร์น ได้ช่วยกู้ ฮัตสัน เทย์เลอร์ ให้รอดพ้นจากตัวเอง”

ต่อมา ฮัตสัน เทย์เลอร์ ได้จัดตั้งมิชชันในประเทศจีนและเป็นที่รู้จักในฐานะหนึ่งในคณะมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุคกลาง วิลเลียม เบิร์น แทบไม่เป็นที่รู้จัก อย่างไรก็ตาม วิลเลียม เบิร์น เหมาะสมที่จะได้รับความเชื่อถือสำหรับคนนับพัน ๆ ที่กลับใจมาเชื่อผ่านทางมิชชันในประเทศจีนนี้ เบิร์นหนุนใจ ฮัตสัน เทย์เลอร์ ในช่วงวิกฤติ ที่มงานให้การหนุนใจ

ทีมงานช่วยตรวจสอบชีวิต

เราแต่ละคนมีจุดบอด มีคุณลักษณะต่าง ๆ ที่เรามองไม่เห็นตัวเราเอง เราเอาจุดอ่อนจากพื้นภูมิครอบครัวยุคก่อนเป็นคริสเตียน และจากบุคลิกภาพส่วนตัวเข้ามาในพันธกิจด้วย สิ่งเหล่านั้นมีผลกระทบต่อบุคลิกของเรา

เราอาจมองไม่เห็นจุดอ่อนเหล่านี้ในตัวของเรา แต่ทีมคนอื่นอาจเตือนเราถึงด้านต่าง ๆ เหล่านี้ที่สามารถทำลายพันธกิจของเราได้ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเรียกให้คริสตจักรปลุกใจกันเพื่อทำการดี (ฮีบรู 10:24) คำกรีกดั้งเดิมของคำว่า “ปลุกใจ” มีแนวคิดของการกระตุ้นหรือกระตุ้นใครบางคน ในเวลานั้นสิ่งนี้ไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่มีเราคนใดที่ชอบถูกกระตุ้น แต่การตรวจสอบชีวิตมีคุณค่า ผู้นำคริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องมีอย่างน้อยหนึ่งคนที่พูดได้ว่า “ทำแบบนี้ไม่ฉลาด คุณควรพิจารณาใหม่อีกรอบ”

จากอารามในยุคกลางและการประชุมในชั้นเรียนของเวสเลย์ ไปจนถึงกลุ่มสมัยใหม่อย่างเช่น พรอมมิสคีฟเปอร์ (ผู้รักษาพระสัญญา) พวกผู้นำคริสเตียนรักษาประเพณีการตรวจสอบชีวิตกันมาอย่างยาวนาน ผู้นำคริสตจักรในวันนี้รับผลประโยชน์จากการตรวจสอบชีวิตรายสัปดาห์ ซึ่งตรวจสอบชีวิตได้ทั้งแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ในกลุ่มย่อย หรือแม้แต่โดยทางโทรศัพท์ การตรวจสอบชีวิตนี้สามารถเตือนเราถึงอันตรายฝ่ายวิญญาณก่อนที่เรจะไปไกลเกินไป

การตรวจสอบชีวิตที่ดีจำเป็นต้องมีคนที่เป็นคู่ตรวจสอบที่ซื่อสัตย์เต็มที่และมีความมั่นใจเต็มที่ระหว่างคู่ที่ตรวจสอบชีวิตกัน คุณสามารถค้นหาตัวอย่างคำถามเพื่อตรวจสอบชีวิตได้มากมาย หนึ่งรายการในนั้นประกอบไปด้วยคำถามต่อไปนี้

- สัปดาห์นี้ คุณได้ใช้เวลากับพระเจ้าเป็นประจำทุกวันไหม?
- สัปดาห์นี้ คุณได้ประนีประนอมเรื่องความซื่อสัตย์อะไรบ้างไหม?
- สัปดาห์นี้ ความคิดของคุณบริสุทธิ์ไหม?
- สัปดาห์นี้ คุณได้ทำบาปทางเพศบ้างไหม?
- สัปดาห์นี้ คุณทำสิ่งใดที่มีความหมายต่อภรรยาของคุณบ้าง (หรือสามี)?
- สัปดาห์นี้ คุณได้แบ่งปันความเชื่อกับคนที่ยังไม่เชื่อบ้างไหม?
- คุณตอบแต่ละคำถามเหล่านี้ตามความจริงไหม?

การตรวจสอบชีวิตของทีมเป็นสิ่งสำคัญในช่วงที่มีการทดลอง ในการเขียนจดหมายถึงศิษยาภิบาลหนุ่ม เปาโลให้คำปรึกษาถึงวิธีการสร้างพันธกิจอย่างยั่งยืน เปาโลเตือนทิโมธีให้ “เพราะฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงจากตัณหาของคนหนุ่ม และจงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุขร่วมกับพวกที่ **ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์**” (2 ทิโมธี 2:22) เปาโลเข้าใจว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของทิโมธีจะได้รับผลดีจากการร่วมกันกับผู้ติดตามพระเจ้าคนอื่น ๆ ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์

► ถ้าคุณเป็นส่วนหนึ่งของทีมพันธกิจ ขอให้แบ่งปันถึงผลดีที่คุณได้รับจากทีมของคุณ อะไรคือความท้าทายของการเป็นส่วนหนึ่งในทีมพันธกิจ?

การทำงานร่วมกันกับทีม

พระเยซูสร้างทีมที่เป็นหนึ่งเดียวกันจากผู้คนที่มีความแตกต่างกัน พระเยซูยอมรับความแตกต่างของพวกเขาและสร้างทีมเดียวกันที่สามารถนำคริสตจักรในยุคแรกได้ คริสตจักรจำเป็นต้องมีผู้นำที่กล้า

หาญอย่างเปโตร และจำเป็นต้องมีคนที่มีจิตวิญญาณเจียบสงบแบบฟิลิป หนึ่งในความท้าทายยิ่งใหญ่สำหรับผู้นำคือการสร้างกลุ่มผู้เชื่อทั้งหลายให้เป็นทีมเดียวกัน

อาจิธ เฟร์นาโด ผู้นำคริสตจักรจากประเทศศรีลังกา เขาเข้าใจดีถึงความท้าทายในการสร้างทีม เขาเขียนไว้ว่า...

บางทีโคกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับคริสตจักรอิวานเจลิคอลก็คือ การที่ความรู้สึกละอายใจจะเอาชนะศาสนศาสตร์ที่กำหนดวิธีการตัดสินใจและการปฏิบัติของเรา คริสเตียนในพระคัมภีร์กล่าวว่า “ไม่ว่าฉันจะรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับคนนี้ ฉันจะยอมรับเขาเพราะพระเจ้าต้องการให้ทำแบบนั้น และฉันจะขอพระเจ้าประทานพระคุณแก่ฉันเพื่อจะทำงานเป็นหนึ่งในเดียวกับเขาได้” ศาสนศาสตร์ของเราบอกว่าการพยายามที่จะทำงานร่วมกับบุคคลนี้จะสำเร็จ แม้ว่าความรู้สึกของเราอาจบอกอีกอย่าง ศาสนศาสตร์ของเราขับเคลื่อนให้เราพยายามอย่างมากในความสัมพันธ์นี้ เราอธิษฐานเพื่อคนนั้นและอธิษฐานเพื่อความสัมพันธ์ของเรากับเขา เราพบเขาเป็นประจำ เราแสวงหาที่จะสำแดงความรักคริสเตียนแก่เขาและทำทุกสิ่งที่เราทำได้เพื่อสวัสดิภาพของเขา เราฝันถึงสิ่งทีบุคคลนี้จะบรรลุผลได้ผ่านทางทีม²²

1 โครินธ์ 12:12-25 สอนว่าในพระกายของพระคริสต์ เราไม่มีสิทธิปฏิเสธคนอย่างง่ายดายเพราะเราไม่ชอบเขา ถ้าคุณสร้างคริสตจักร คุณจะมีสมาชิกที่คุณไม่ชอบเขามากนัก ในฐานะผู้นำคริสเตียน คุณต้องพูดว่า “ไม่ว่าฉันจะรู้สึกอย่างไร ฉันจะยอมรับคนนี้เพราะพระเจ้านำเขามาให้ฉันดูแล ฉันจะขอพระเจ้าประทานพระคุณเพื่อฉันจะทำงานร่วมกันกับเขาได้ และฉันจะขอให้พระเจ้าอวยพรเขาและทำให้เขาเจริญก้าวหน้าในการรับใช้”

²² Ajith Fernando, *Jesus Driven Ministry* (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2002), 133

ผู้นำคริสเตียนที่มีประสิทธิภาพคือผู้รับใช้

เคยมีบางคนถามผู้ที่จะเป็นศิษยาภิบาลในอนาคตว่า “ทำไมคุณถึงอยากเป็นศิษยาภิบาล?” ชายหนุ่มตอบว่า “ที่สนามบิน ผมเห็นมีคนแบกกระเป๋ให้กับศิษยาภิบาลของเขา ผมอยากมีคนแบกกระเป๋ให้ผมบ้าง!”

มุมมองของพระเยซูแตกต่างอย่างมาก! ชายหนุ่มคนนี้ต้องการให้คนมารับใช้เขา พระเยซูต้องการรับใช้คนอื่น “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มาระโก 10:45) พระเยซูแสดงให้เห็นว่าผู้นำแท้จริงเกี่ยวข้องกับการรับใช้ พระเยซูถ่อมตัวลงโดยเป็นผู้รับใช้ (ฟิลิปปี 2:7)

► อ่าน ยอห์น 13:1-20

มีหลายที่ในพระกิตติคุณที่เราสามารถศึกษาแบบอย่างการเป็นผู้นำแบบผู้รับใช้ของพระเยซู แต่หนึ่งในตัวอย่างที่ทรงพลังมากที่สุดคือเรื่องพระเยซูล้างเท้าสาวก ในเรื่องราวนี้พระเยซูแสดงให้เห็นความหมายของการเป็นผู้รับใช้

มีบางคริสตจักรที่จัดพิธีล้างเท้าเพื่อจำลองการกระทำของพระเยซูในเหตุการณ์อาหารมื้อสุดท้าย นี่อาจเป็นการรับใช้ที่สวยงาม แต่มันจะมีพลังมากขึ้นหากตระหนักว่าพระเยซูไม่ได้ประกอบพิธีพิเศษ แต่พระองค์ทำสิ่งนี้เพราะเป็นงานที่ต้องทำให้สำเร็จ

เนื่องจากถนนในเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยฝุ่น คนรับใช้จะต้องล้างเท้าให้กับแขกที่มารับประทานอาหารเย็นอย่างเป็นทางการ นี่เป็นหน้าที่ที่ต้องถ่อมใจทำซึ่งมอบหมายให้กับคนรับใช้ต่ำต้อยที่สุด เมื่อพระเยซูร่วมฉลองปัสกากับเหล่าสาวก ไม่มีคนรับใช้อยู่ในห้องนั้น ไม่มีสาวกคนไหนอาสาทำหน้าที่นี้ พวกเขาหวังแต่ตำแหน่งสูงส่งในอาณาจักรของพระเยซู พระเยซูคุกเข่าลงเริ่มต้นทำงานของคนรับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุด

เรื่องราวตอนนี้แสดงถึงความเข้าใจของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ คนอื่นแสวงหาตำแหน่งและอำนาจของผู้นำ เป้าหมายคือเพื่อไปยังจุดสูงสุดขององค์กร พระเยซูอยู่จุดสูงสุดอยู่แล้ว พระองค์เป็นพระอาจารย์ของพวกเขา แต่พระองค์เต็มใจทำในตำแหน่งที่ต่ำต้อยที่สุด

นี่คือความหมายของการเป็นผู้นำเหมือนพระคริสต์ ผู้นำที่เหมือนพระคริสต์ทำงานที่คนอื่นไม่อยากทำ ผู้นำเหมือนพระคริสต์สร้างแรงบันดาลใจให้กับคนอื่น ๆ ผ่านทางแบบอย่างของงานรับใช้ที่ถ่อมใจ ไม่ใช่ผ่านความสามารถในการตะโกนสั่ง

มีบางคนเคยพูดว่า “บททดสอบของการมีจิตวิญญาณของผู้รับใช้คือ ‘ฉันทำอะไรเมื่อฉันได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นคนรับใช้?’” ผู้นำที่ทำตามแบบอย่างของพระเยซูไม่รู้สึกขุ่นเคืองที่ถูกปฏิบัติเหมือนเป็นคนรับใช้ อย่าลืมว่าพระเยซูล้างเท้าผู้ดาห์พร้อมกับสาวกคนอื่น ๆ คุณนึกภาพการถ่อมใจลงล้างเท้าให้กับคนที่ตั้งใจทรยศคุณได้ใหม่ว่าเป็นอย่างไร?

“โธษะพีริสยหฺรูได้มาแทนที่ผ้าขนหนูกับอ่างล้างเท้าที่เป็นสัญลักษณ์ของการเป็นผู้นำท่ามกลางคนของพระเจ้า...ถึงเวลานำผ้าขนหนูกลับคืนมาได้แล้ว”

- C. Gene Wilkes

เมื่อพระเยซูล้างเท้าพวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์บอกพวกเขาคนแสวงหาตำแหน่งเหล่านี้ว่า “เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย” (ยอห์น 13:15) สามสิบปีต่อมา ซีโมนเปโตรอาจจะลึกถึงความถ่อมใจของพระเยซูเมื่อเขาเขียนว่า “ท่านทุกคนจงสวมความถ่อมตัวในการปฏิบัติต่อกันและกัน” (1 เปโตร 5:5) อย่างเช่นที่พระเยซูเอาผ้าขนหนูพันตัวของพระองค์เองเพื่อรับใช้พวกเขา เราต้องเอาความถ่อมใจพันตัวเราเองเพื่อรับใช้ผู้อื่น

ในฐานะผู้นำคริสเตียน เราอาจถูกทดลองให้แสวงหาตำแหน่งมากกว่าหาโอกาสในการรับใช้ พระเยซูแสดงให้เห็นว่าการเป็นผู้นำคริสเตียนคือการเป็นคนรับใช้

บทสรุป: ความสำคัญของการเป็นพี่เลี้ยงให้กับคนงานคริสเตียนคนอื่น ๆ

เมื่อถึงบั้นปลายของชีวิต ผลกระทบจากการเป็นพี่เลี้ยงให้กับคนงานคริสเตียนคนอื่น ๆ ของคุณอาจเป็นมรดกยิ่งใหญ่ที่สุดจากพันธกิจของคุณก็ได้ ถ้าคุณเป็นพี่เลี้ยงให้กับคนงานคริสเตียน 12 คนในช่วงการทำพันธกิจของคุณ ผลกระทบที่คุณสร้างไว้จะทวีคูณโดยคน 12 คนนั้นบวกกับคนที่พวกเขาเป็นพี่เลี้ยง

น่าเศร้าที่ถึงแม้ว่าผู้นำคริสเตียนส่วนใหญ่รู้ถึงความสำคัญของการเป็นพี่เลี้ยง แต่ก็มีเพียงไม่กี่คนที่ลงทุนเวลาเพื่อเป็นพี่เลี้ยงให้กับคนอื่น ๆ ทำไมเราจึงละเลยด้านนี้ในงานพันธกิจ?

เหตุผลหนึ่งคือ**ต้นทุน**สำหรับการเป็นพี่เลี้ยง การเป็นพี่เลี้ยงใช้เวลาอย่างมีคุณค่า เรามักเชื่อว่าเวลาที่ใช้ในการเป็นพี่เลี้ยงจะดีกว่าถ้าหากใช้กับกลุ่มใหญ่

อีกเหตุผลคือ**ความผิดหวัง**ที่มาพร้อมกับการเป็นพี่เลี้ยง ฟังดูดีที่จะพูดว่า “ฉันเป็นคนฝึกฝนผู้นำรุ่นถัดไป” แต่ความเป็นจริงกลับมีความตื่นเต้นน้อยมาก

หลายครั้งที่พระเยซูต้องรู้สึกผิดหวังกับความก้าวหน้าอย่างช้า ๆ ของพวกสาวก หลังจากใช้เวลาสามปีกับพระเยซู พิลิปถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว” (ยอห์น 14:8) ไม่กี่สัปดาห์หลังจากพระเยซูเลี้ยงอาหารคน 5000 คน พวกสาวกเจอกับฝูงชน 4000 คน พวกเขาถามว่า “ในถิ่นทุรกันดารแบบนี้จะหาอาหารให้พวกเขากินอิ่มได้ที่ไหน?” (มาระโก 8:4)

อัครทูตเปาโลมีประสบการณ์ไม่น้อยเช่นกันกับความผิดหวังอย่างเดียวกัน ยอห์นมาระโกเล็กล้มกลางคันระหว่างเดินทางทำพันธกิจ (กิจการ 13:13) หลังจากฝึกฝนเดมาสหลายเดือน เปาโลเขียนจดหมายจากคุกด้วยความโศกเศร้าว่า “เพราะว่าเดมาสหลงรักโลกนี้ และทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกาแล้ว” (2 ทิโมธี 4:10)

การเป็นพี่เลี้ยงมีต้นทุนสูงและทำให้ผิดหวังได้ แต่นี่คือส่วนหนึ่งที่สำคัญในงานของผู้นำ ผู้นำคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคนควรเป็นพี่เลี้ยงให้กับผู้นำในอนาคต ในเวลาเดียวกัน ผู้นำคริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงเพื่อช่วยสนับสนุนพวกเขาในเวลาที่เจอปัญหา

ฮาวเวิร์ด เฮ็นดริคส์ พูดว่ามนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องมีสามคนในชีวิตของเขา คือ...

1. ทุกคนจำเป็นต้องมีเปาโล คือพี่เลี้ยงผู้ท้าทายคุณให้เติบโตต่อไป
2. ทุกคนจำเป็นต้องมีบารนาบัส คือเพื่อนที่รักคุณจนสามารถตรงไปตรงมาเกี่ยวกับจุดอ่อนของคุณ
3. ทุกคนจำเป็นต้องมีทิโมธี คือคนหนุ่มสาวที่คุณสร้างเป็นสาวกและเป็นพี่เลี้ยงให้เขาในการรับใช้

► จบบทเรียนนี้โดยการถามว่า...

- “ใครคือเปาโลของฉัน?”
- “ใครคือบารนาบัสของฉัน?”
- “ใครคือทิโมธีของฉัน?”

งานมอบหมายบทที่ 3

(1) ในตารางด้านล่าง เขียนสี่ช่วงเวลาที่คุณสาวกสังเกตพันธกิจของพระเยซู เขียนบันทึกว่าพวกเขาได้เรียนรู้อะไรจากการสังเกตพระเยซู

(2) เขียนชื่อหนึ่งหรือสองคนที่คุณสามารถเป็นพี่เลี้ยงให้ทำงานรับใช้ในอนาคตได้ เขียนคำตอบหนึ่งย่อหน้าสั้น ๆ สำหรับคำถามสองข้อต่อไปนี้

- คุณสมบัติอะไรที่คุณอยากเห็นในบุคคลที่คุณเป็นพี่เลี้ยง?
- คุณอยากเห็นพระเจ้าทำอะไรสำเร็จในบุคคลที่คุณเป็นพี่เลี้ยงนี้? (บอกอย่างเจาะจง)

เริ่มต้นก้าวในการเป็นพี่เลี้ยงคนที่คุณอยู่ตอนนี้ ขอพระเจ้าเปิดเผยให้คุณเห็นวิธีที่จะเตรียมพวกเขาสำหรับโอกาสในการรับใช้

เหตุการณ์	พระคัมภีร์	บทเรียนสำหรับสาวก
พระเยซูรักษาเด็กชายที่มีผีเข้า	มัทธิว 17:14-21	พลังแห่งความเชื่อ

บทที่ 4

สอนเหมือนพระเยซู

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ตระหนักถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ทำให้พระเยซูเป็นครูที่ดีที่สุด
- (2) เรียนรู้วิธีการในเชิงปฏิบัติเพื่อพัฒนาการเป็นครูผู้สอน
- (3) วางแผนสำหรับงานมอบหมายที่จะพัฒนาความพร้อมของนักศึกษาสำหรับการเรียน

หลักการสำหรับพันธกิจ

เมื่อนักศึกษาได้รับการฝึกฝนอย่างเต็มที่ พวกเขา ก็จะเป็นเหมือนครูของเขา

บทนำ

► บทเรียนนี้ไม่มีงานมอบหมายในตอนท้ายบทเรียน แต่มีงานมอบหมายย่อย ๆ ตลอดทั้งบทเรียน ภายใต้หัวข้อ “นำบทเรียนสู่การปฏิบัติ” บางงานมอบหมายจำเป็นต้องมีการเขียนหรือกิจกรรมเชิงปฏิบัติ บางงานอาจเพียงแค่คิดหรืออภิปรายร่วมกัน ขอให้ทำงานมอบหมายแต่ละอย่างที่คุณพบตลอดทั้งบทเรียน

หนึ่งในคำกล่าวที่ลึกซึ้งมากที่สุดเกี่ยวกับพลังของการสอนนั้นมาจากพระเยซู “ศิษย์ย่อมไม่ใหญ่ไปกว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนอย่างสมบูรณ์แล้ว ก็จะเป็นเหมือนอย่าง” (ลูกา 6:40) พระเยซูรู้ว่าเมื่อ

ฝึกฝนสาวกของพระองค์ พวกเขาจะสะท้อนพระลักษณะของพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ พระเยซูทุ่มเทพลังในการสอนอัครสาวกสิบสองคนอย่างมาก

ในบางคริสตจักร ครูจะวิได้รับหน้าที่โดยที่ไม่มีประสบการณ์หรือได้รับการฝึกฝนมาก่อน จึงมีความพยายามเพียงเล็กน้อยในการสอนคนที่เพิ่งกลับใจมาเชื่อหรือสอนเด็ก

ในฐานะผู้นำคริสตจักร เราควรให้การสอนมีความสำคัญต้น ๆ เหมือนกับที่พระเยซูให้ความสำคัญ ถ้าหากผู้เรียนจะเป็นเหมือนครูของเขา ภารกิจในการสอนย่อมมีความสำคัญใหญ่หลวง เราควรฝึกครูผู้สอนให้ทำตามแบบอย่างของพระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์

► ขอให้คิดถึงสิ่งที่คุณรู้อยู่แล้วเกี่ยวกับรูปแบบการสอนของพระเยซู เขียนลักษณะสี่อย่างที่ทำให้พระองค์เป็นครูที่ดีที่สุด คิดถึงครูที่ดีที่สุดที่คุณเคยเรียนกับเขา เขียนลักษณะสามหรือสี่อย่างที่ทำให้คนนี้เป็นครูที่ดีที่สุด มีลักษณะใดของทั้งสองบุคคลนี้ที่ทับซ้อนกัน?

หัวใจของพระอาจารย์: คุณลักษณะ

เนื้อหาคำสอนของพระเยซูตั้งอยู่บนพื้นฐานของคุณลักษณะของพระอาจารย์ หัวใจของพระเยซูวางรากฐานสำหรับคำสอนของพระองค์ หัวใจของครูที่ดีที่สุดคืออะไร?

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์ เข้าใจถึงความจำเป็นต่าง ๆ ที่ผู้เรียนของพระองค์มี

► อ่าน ลูกา 4:16-21

ครูที่สอนในโรงเรียนจะเตรียมแผนการสอนบทเรียนในทุกวัน แผนการสอนบทเรียนแสดงให้เห็นสิ่งที่ครูจะต้องบรรลุการสอนในแต่ละชั้นเรียน แผนการสอนบทเรียนรวมถึงสิ่งต่อไปนี้

- จุดประสงค์: ผู้เรียนจะเรียนรู้เรื่องการบวกจำนวนเศษส่วน
- กิจกรรม: นักเรียนจะทำโจทย์ข้อ 1-20 ในหน้า 89 ในสมุดงานของชั้นเรียน

พระเยซูมีแผนการสอนบทเรียนสำหรับพันธกิจของพระองค์ แต่แผนการสอนบทเรียนของพระองค์ไม่ได้อยู่ในสมุดงาน แต่เน้นที่ความจำเป็นต่าง ๆ ที่ผู้เรียนของพระองค์มี พระเยซูบอกผู้ฟังถึงสิ่งที่พระองค์ถูกส่งมาเพื่อให้สำเร็จ ได้แก่

- ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน
- ประกาศเสรีภาพแก่ผู้เป็นเชลย
- ประกาศการมองเห็นให้กับคนที่ตาบอด
- ปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่
- ประกาศปีแห่งความโปรดปราน (ลูกา 4:18-19)

จุดประสงค์ของพระเยซูตอบสนองความจำเป็นที่ผู้เรียนมี ผู้เรียนของพระเยซูไม่ใช่พวกสะดูสีผู้มั่งคั่งที่ควบคุมพระวิหารในเยรูซาเล็มและกุมอำนาจทางการเมืองในสภาแซนเฮดริน ผู้เรียนของพระองค์เป็นคนยิวธรรมดา ๆ ที่ถูกโรมกดขี่ข่มเหง พวกเขาบางคนตาบอดหรือเป็นง่อย พวกเขาจำนวนมากเป็นคนจนที่เป็นทุกข์เดือดร้อนเนื่องจากภาษีที่สูง

แผนการสอนบทเรียนของพระเยซูนั้นเรียบง่ายคือ เพื่อตอบสนองความจำเป็นของผู้เรียน พระองค์จะปลดปล่อยเชลยให้เป็นไท พระองค์จะทำให้คนตาบอดมองเห็น ในปฏิทินของคนยิว ปีแห่งความโปรดปรานคือเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง นี่จะได้รับการยกหนี้ ที่ดินจะคืนให้กับครอบครัวเดิมที่เป็นเจ้าของ ทาสได้รับอิสรภาพ พระเยซูประกาศว่าพระองค์มาเพื่อนำปีแห่งความโปรดปรานมาให้กับผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหง

ตลอดเวลาการทำพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ พระเยซูเอ่ยถึงความจำเป็นที่ผู้เรียนของพระองค์มี พระเยซูไม่ได้ให้สิ่งที่พวกเขาต้องการเสมอไป แต่พระองค์ให้สิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องมีเสมอ หญิงชาวสะมาเรียต้องการน้ำ แต่เธอจำเป็นต้องได้รับการไถ่ (ยอห์น 4:7-42) เปโตรต้องการจับปลา แต่เขาจำเป็นต้องมีมิชชัน (มัทธิว 4:18-22) ในแต่ละกรณี พระเยซูตอบสนองความจำเป็นที่มีในส่วนของผู้เรียน

► อ่าน มาระโก 10:17-22

ในเรื่องเศรษฐีหนุ่มนี้ที่มหาพระเยซู ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่า “พระเยซูทอดพระเนตรคุณนั้น ทรงเอ็นดูเขา” คำว่า *ทอดพระเนตร* ในข้อนี้ไม่ใช่แค่การสังเกตเห็น แต่หมายถึงการเพ่งมองและวินิจฉัยอย่างชัดเจน พระเยซูมองเห็นหัวใจของชายหนุ่มคนนี้ คนอื่นอาจมองเห็นเขาเป็นเศรษฐีหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น แต่พระเยซูมองเห็นหัวใจที่หิวกระหาย

► อ่าน มาระโก 16:1-8

นึกถึงเปโตรที่มีความละอายใจหลังจากปฏิเสธพระเยซู แม้ความชื่นชมยินดีในการฟื้นคืนพระชนม์ก็ยังมีน้อยกว่าความละอายใจของเขาเมื่อเขาคิดถึงความขลาดกลัวเมื่อตอนที่ไก่ขันนั้น ในสถานการณ์นี้ ทูตสวรรค์บอกกับมารีย์ว่า “พวกท่านจงไปบอกพวกสาวกของพระองค์**รวมทั้งเปโตร**ด้วยว่า พระองค์จะเสด็จไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดังที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านไว้แล้ว” พระเยซูรู้ว่าในท่ามกลางสาวกทั้งหมด คนหนึ่งที่จำเป็นต้องได้รับความมั่นใจคืนมาคือเปโตร คนอื่นมองเห็นคนที่ขลาดตาขาวที่ปฏิเสธพระอาจารย์ของเขา แต่พระเยซูมองเห็นสาวกที่ล้มเหลวซึ่งจำเป็นต้องได้รับการรื้อฟื้นคืนกลับมาใหม่

พระเยซูรู้ว่าเราไม่สามารถสอนผู้เรียนได้ถ้าหากเราไม่เข้าใจพวกเขา ถ้าคุณต้องการชนะใจผู้เรียน คุณต้องคิดให้เหมือนผู้เรียน คุณต้องเข้าใจหัวใจของคนที่คุณสอน ในฐานะครูผู้สอน คุณต้องศึกษาหัวข้อที่จะสอน แต่ยิ่งกว่านั้นคุณต้องศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนของคุณด้วย คุณต้องเข้าใจว่าพวกเขาจำเป็นต้องมีสิ่งใดบ้าง

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► ขอให้คิดถึงคนที่คุณสอน (ทั้งแบบทางการและไม่เป็นทางการ) จดจ่อกับผู้เรียนที่มีปัญหาติดขัด เขียนสิ่งที่你能ทำได้เพื่อช่วยผู้เรียนคนนั้นในสิ่งที่เขาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์นั้นมีความอดทน

พระเยซูอดทนต่อคนเหล่านั้นที่หันมาต่อต้านพระองค์

► อ่าน ยอห์น 6:41-71

เรื่องราวนี้เกิดขึ้นตรงจุดเปลี่ยนที่สำคัญในพันธกิจของพระเยซู ในช่วงระหว่างปีก่อนหน้านั้น พระเยซูมีชื่อเสียงอย่างมาก ผู้คนต่างทั้งในการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำและมีความสุขกับการกินขนมปังและปลา มากมาย ตอนนี้พระเยซูประกาศว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” พระองค์พูดสิ่งที่ขัดหูผู้ฟังว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าท่านไม่ได้กินเนื้อและไม่ได้ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ก็จะไม่มีความชีวิตในตัวท่าน” หลังจากนั้น พวกสาวกของพระองค์จำนวนมากหันกลับและไม่เดินไปกับพระองค์อีก

พระเยซูสอนคนนับพัน ๆ โดยรู้ว่าคนมากมายจะไม่ยอมรับคำสอนของพระองค์ พระองค์สอนสิบสองคน โดยรู้ว่าหนึ่งในพวกเขามาจากมาร (ยอห์น 6:70) พระองค์เป็นครูที่อดทน

พระเยซูอดทนกับคนที่ไม่เข้าใจพระองค์

► อ่าน มาระโก 8:27-33

พระเยซูอดทนกับผู้เรียนที่เรียนรู้ช้า สังเกตว่ามีหลายครั้งในพระกิตติคุณที่กล่าวถึงความสงสัยและมีดบอดของพวกสาวก แม้เมื่อเปโตรยอมรับว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์” เขาก็ไม่ได้เข้าใจจริง ๆ ว่าหมายถึงอะไร หลังจากนั้นไม่กี่ข้อ พระเยซูตำหนิเปโตรอย่างรุนแรงถึงความคิดที่ผิดของเขา

► อ่าน ยอห์น 3:1-21

พระเยซูอดทนกับฟาริสีคนหนึ่งที่ไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์ เมื่อนิโคเดมัสลับสน พระเยซูถามด้วยความประหลาดใจว่า “ท่านเป็นถึงอาจารย์ของคนอิสราเอล ท่านไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลยหรือ?” นิโคเดมัสควรรู้

แล้วว่าเอเสเคียลทำนายถึงวันที่เมื่ออิสราเอลจะบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ แต่แทนที่จะล้มเลิก พระเยซูสอนบทเรียนให้กับนิโคเดมัสด้วยความอดทน²³

นี่คือบททดสอบที่ดีเรื่องความอดทนสำหรับครูคือ “มีกี่ครั้งที่ฉันเต็มใจสอนบทเรียนก่อนที่จะล้มเลิก?” พระเยซูสอนผู้เรียนของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความอดทน ถ้าพระองค์พบว่าผู้เรียนเปิดรับคำสอนของพระองค์ พระเยซูก็สอนต่อไป พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์นั้นอดทน

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► คุณถูกลองใจให้ล้มเลิกกับผู้เรียนที่เรียนรู้ช้าไหม? คุณผิดหวังเมื่อพวกเขาไม่ตอบสนองต่อคำสอนของคุณไหม? คุณจะแสดงความอดทนของพระอาจารย์ต่อคนที่คุณสอนได้อย่างไร?

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์เอ็นดูผู้เรียนของพระองค์

► อ่าน มาระโก 6:30-34

พระเยซูพาสาวกของพระองค์ข้ามทะเลกาลิลีเพื่อหาที่เปลี่ยนพลอดผู้คนเพื่อจะได้พักจากงานพันธกิจที่กดดันต่อเนื่องมา คนนับพัน ๆ เห็นว่าพระองค์กำลังไปที่ไหน จึงวิ่งไล่ตามไปหาพระเยซู พระเยซูมาถึงฝั่งก็พบฝูงชน 5000 คนที่เป็นผู้ชายไม่รวมผู้หญิงและเด็ก เมื่อพระองค์เห็นฝูงชน “พระองค์ทรงสงสารพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงทรงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายประการ” (มาระโก 6:34) พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์สอนเพราะเอ็นดูผู้เรียนของพระองค์

ช่วงต้นของบทเรียนนี้ เราอ่านเรื่องราวของเศเรฐฐีหนุ่มที่จากไปด้วยความโศกเศร้าเพราะเขาไม่จ่ายราคาในการติดตามพระเยซู (มาระโก 10:17-22) “พระเยซูทอดพระเนตรดูคนนั้น ทรงเอ็นดูเขา” (มาระโก 10:21) พระอาจารย์เอ็นดูผู้เรียน แม้แต่ผู้เรียนที่เดินจากไปก็ตาม

²³ ยอห์น 3:5 ซ้ำไปที่พระสัญญาในเอเสเคียล 36:25-27 เอเสเคียลเห็นวันหนึ่งที่เมื่อประชากรของพระเจ้าจะได้รับการชำระด้วยน้ำ (เป็นการชำระจากมลทินและรูปเคารพต่าง ๆ) และได้รับวิญญาณใหม่ (ให้ความปรารถนาที่จะรักษากฎบัญญัติของพระเจ้า)

พระเยซูชมองค์ด้วยความสงสารต่อฝูงชน ต่อคนแต่ละคน และแม้แต่ต่อคนที่ปฏิเสธพระองค์ นักเทศน์คนหนึ่งเทศนาเรื่อง “ยูดาส สาวกที่พระเยซูรัก” นักเทศน์คนนี้ตระหนักว่าพระเยซูแสดงความรักแม้แต่กับยูดาส ทั้งที่รู้ว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ พระเยซูรักและเอ็นดูสาวกของพระองค์จนถึงขั้นปลายนสุดท้าย

การจะรักเอ็นดูผู้เรียนที่มาเรียนก่อนเวลา ทำการบ้านส่งครบ และกระตือรือร้นในการเรียนนั้นย่อมเป็นเรื่องง่าย แต่มันเป็นเรื่องยากที่จะรักเอ็นดูยูดาสที่ทรยศเรา เศรษฐีหนุ่มที่เดินจากไป และเปโตรที่ล้มเหลวในความเข้าใจแบบซ้ำ ๆ พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์แสดงให้เห็นว่าเราต้องรักเอ็นดูแม้แต่ผู้เรียนที่ยากจะรัก

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► คิดถึงผู้เรียนที่ยากจะรัก อาจเป็นเจ้าหน้าที่ประจำที่ต่อต้านความเป็นผู้นำของคุณ อาจเป็นสมาชิกคริสตจักรที่วิจารณ์ตัดสินคุณ ขอให้เริ่มต้นอธิษฐานว่า “พระเจ้า ลูกยากที่จะรักคน ๆ นี้ แต่ลูกรู้ว่าพระองค์รักพวกเขา ขอช่วยให้ลูกมองดูพวกเขาผ่านทางสายตาของพระองค์ ขอช่วยให้ลูกรักพวกเขาเหมือนที่พระองค์รักผู้เรียนของพระองค์”

มือของพระอาจารย์: วิธีการต่าง ๆ

ใน “ใจของพระอาจารย์” เราเห็นคุณลักษณะของพระเยซู ทุกสิ่งที่พระเยซูสอนตั้งอยู่บนพื้นฐานคุณลักษณะของพระองค์ ใน “มือของพระอาจารย์” เราเห็นวิธีการต่าง ๆ ที่พระเยซูใช้ ถ้าหากเราต้องการสอนเหมือนพระเยซู เราต้องทำตามวิธีการของพระองค์

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์สื่อสารเป้าหมายของพระองค์

► อ่าน ลูกา 5:1-11

เมื่อพระเยซูสอนที่ริมฝั่งทะเลกาลิลี ผู้คนเบียดเสียดพระองค์จนพระองค์ต้องปีนขึ้นไปบนเรือที่ใช้จับปลาของซีโมนเปโตร²⁴ หลังจากสอนเสร็จ พระเยซูหันไปหาเปโตรและพูดว่า “จงถอยออกไปที่น้ำลึก แล้วหย่อนอวนลงจับปลา” (ลูกา 5:4)

ซีโมนเป็นชาวประมงที่มีประสบการณ์ เขาใช้เวลาตลอดทั้งคืนเพื่อจับปลาแต่ไม่ได้สักตัว เขารู้ว่าการที่จะลองจับปลาในเวลานั้นเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ แต่เขาทำตามสิ่งที่พระเยซูสั่ง เปโตรประหลาดใจ เมื่อพวกเขาประมงจับได้ปลาจำนวนมาก พระเยซูพูดกับซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน” (ลูกา 5:10)

เช่นเดียวกับครูที่ดีทุกคน พระเยซูสื่อสารเป้าหมายของพระองค์อย่างชัดเจนกับผู้เรียนของพระองค์ ในวันเพ็นเทคอส เปโตรแสดงให้เห็นว่าเขาพร้อมที่จะทำให้เป้าหมายของพระเยซูที่ตั้งไว้สำหรับเขาให้สำเร็จ

ครูที่มีประสิทธิภาพสื่อสารเป้าหมายของพวกเขา พวกเขาจะบอกผู้เรียนว่า “นี่คือสิ่งที่คุณจะเรียนรู้ในวันนี้” เมื่อจบบทเรียนครูจะถามว่า “พวกคุณได้เรียนรู้อะไรบ้างในวันนี้?” พวกเขาจะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนมองเห็นเป้าหมายบทเรียนบรรลุผล

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► ในการสอนครั้งหน้าของคุณ ขอให้เขียนเป้าหมายบทเรียนบนกระดานเพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นได้ ขอตรวจให้แน่ใจว่าเป้าหมายนั้นชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย แนะนำเป้าหมายในช่วงเริ่มต้นชั่วโมงเรียน เมื่อจบบทเรียนขอให้ถามผู้เรียนว่า “เราบรรลุเป้าหมายไหม?”

²⁴ “ทะเลสาบเยเนซารธ” ในลูกา “ทะเลทิเบเรียส” ในยอห์น “ทะเลกาลิลี” ในมัทธิวและมาระโก และ “ทะเลคินเนเรธ” สำหรับโมเสส (กัณดารวิถี 34:11) ทั้งหมดอ้างอิงถึงทะเลสาบใหญ่ที่สำคัญในพันธกิจของพระเยซู สาวกของพระเยซูหลายคนเป็นชาวประมงในทะเลสาบนี้และพันธกิจจำนวนมากของพระองค์เกิดขึ้นบนชายฝั่งทะเลกาลิลี

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์จัดเตรียมโอกาสสำหรับแนวทางการปฏิบัติ

การสอนที่มีประสิทธิภาพไม่ได้เป็นเพียงแค่การบรรยาย การเรียนรู้ที่แท้จริงจำเป็นต้องมีการปฏิบัติ

► อ่าน ลูกา 10:1-24

สาวกเหล่านี้ยังไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างเต็มที่ แต่พระเยซูให้พวกเขาปฏิบัติตามบทเรียนที่พระองค์สอน เมื่อพวกเขา กลับมาจากการเดินทางทำพันธกิจ พวกเขาสามารถรายงานพระเยซู พระองค์มองเห็นว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจบทเรียน ดังนั้นพระองค์ให้คำสั่งเพิ่มเติมแก่พวกเขา พระองค์หนุนใจพวกเขาด้วยว่า “ผู้ที่ได้เห็นสิ่งที่พวกท่านเห็นก็เป็นสุข!” (ลูกา 10:23) พระเยซูให้แนวทางการปฏิบัติแก่พวกเขา

การให้โอกาสเพื่อปฏิบัติยังไม่เพียงพอ นั่นคือการปฏิบัติต้องได้รับการประเมิน จากนั้นจึงตามมาด้วยการฝึกฝนมากขึ้น มีภาชิตที่คุ้นเคยกล่าวไว้ว่า “การปฏิบัติทำให้เกิดความสมบูรณ์แบบ” คำกล่าวนี้ไม่ได้เป็นจริงทั้งหมด การปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องจะไม่ให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า การที่จะพูดว่า “แนวทางในการปฏิบัติทำให้เกิดความสมบูรณ์แบบ” ก็ถูกต้องมากกว่า ครูที่มีประสิทธิภาพจะให้โอกาสผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทบทวนการปฏิบัติร่วมกับผู้เรียน จากนั้นจึงหนุนใจและให้แนวทางแก่ผู้เรียน

เปาโลรู้ถึงคุณค่าของแนวทางในการปฏิบัติ เขาฝึกฝนทิโมธีและติตัส จากนั้นจึงให้พวกเขาทำงานพันธกิจ ในจดหมายฝากศิษยาภิบาล เปาโลเขียนถึงทิโมธีและติตัสเพื่อให้คำสั่งเพิ่มเติม เขาแนะนำผู้เรียนของเขา ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติงานพันธกิจตามหลักการที่เขาสอน

ที่โรงเรียนในแอฟริกาใต้ นักเรียนแต่ละคนต้อง 1 โครินธ์ 13 ในชั้นเรียน มีนักเรียนคนหนึ่งทำการบ้านนี้ไม่ได้หลายสัปดาห์ เขาต้องจำไม่ได้และอายมากเมื่ออยู่ต่อหน้านักเรียนคนอื่น วันหนึ่งนักเรียนคนนี้ก็ต้องทิ้งบทได้ในชั้นเรียน

เมื่อเขาท่องได้สำเร็จ นักเรียนคนอื่น ๆ ยืนขึ้นและเชียร์หนุ่มน้อยคนนี้ ทำไมหรือ? บทนี้เป็นเรื่องความรัก และครูของพวกเขาสอนนักเรียนว่าความรักคือการให้กำลังใจคนอื่น เมื่อพวกเขาเชียร์เพื่อนร่วมห้อง

นักเรียนเหล่านี้กำลังนำบทเรียนจาก 1 โครินธ์ 13 มาสู่การปฏิบัติ! ครูที่มีประสิทธิภาพให้กำลังใจผู้เรียนของเขาเพื่อนำหลักการที่พวกเขาเรียนรู้ไปปฏิบัติ

นำบทเรียนไปสู่การปฏิบัติ

► ให้โอกาสผู้เรียนของคุณปฏิบัติสิ่งที่พวกเขากำลังเรียนรู้ ถ้าคุณกำลังฝึกฝนศิษยาภิบาล ให้โอกาสพวกเขาเทศนา เยี่ยมคนป่วย หรือแบ่งปันข่าวประเสริฐกับคนที่ยังไม่เชื่อ หลังจากพวกเขาทำเสร็จแล้วก็ประเมินพันธกิจของพวกเขา ให้คำแนะนำเพื่อจะพัฒนา และหนุนใจพวกเขาโดยชื่นชมด้านที่พวกเขาประสบความสำเร็จ

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์มีความยืดหยุ่น

คิดถึงสถานที่และสถานการณ์ต่าง ๆ มากมายที่พระเยซูใช้ในการสอน พระองค์สอน...

- ที่ริมชายทะเล (ลูกา 5)
- ช่วงมีพายุ (ลูกา 8:22-25)
- โดยยอมให้ผู้เรียนพบเจอปัญหา (มัทธิว 14:25-33)
- เมื่อบทเรียนของพระองค์ถูกแทรกแซงจากผู้มาเยือน (มัทธิว 12:46-50)
- ช่วงไปที่พระวิหาร (มัทธิว 24)
- เมื่อมีบางคนหรือหลังคาห้องเรียนของพระองค์ (ลูกา 5:18-26)

นึกถึงผู้เรียนที่กลับบ้านหลังจากมีการอัศจรรย์เกิดขึ้นใน ลูกา 5:18-26 พวกเขาจะไม่มีวันลืมบทเรียนนี้ที่ได้เรียนรู้เรื่องฤทธิ์อำนาจของพระเยซู ลูกาเขียนว่า “ทุกคนก็อัศจรรย์ใจและได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าต่างเต็มไปด้วยความเกรงกลัวและพูดกันว่า ‘วันนี้เราได้เห็นสิ่งที่เหลือเชื่อ’” (ลูกา 5:26)

พระเยซูยืดหยุ่นมากพอที่จะรู้ว่าครูที่ดีที่สุดพบช่วงเวลาที่สามารถสอนได้เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะเรียน ลูกา ยกตัวอย่างหลักการนี้ “พระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่อเสร็จแล้ว สาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน” (ลูกา 11:1) พระเยซูใช้ช่วงเวลานี้สอนเรื่องการอธิษฐาน

อาบีเกล เด็กน้อยแปดขวบเดินเข้าไปในห้องเรียนเปียโนและเริ่มร้องให้ “แมวของหนูตายแล้ว” อาบีเกลไม่สนใจสเกลเปียโนหรือเรียนเทคนิคการเล่นเปียโน แต่เมื่อครูของเธอเอาเนื้อเพลงแผ่นหนึ่งชื่อว่า “แมวตัวโปรดของฉัน” ใส่ไว้ในมือของเธอ อาบีเกลตัดสินใจว่า “หนูอยากเรียนเพลงนี้เพื่อระลึกถึงแมวของหนู!”

ในฐานะครู เราต้องฟังผู้เรียนของเราและตอบสนองต่อสถานการณ์ของพวกเขา เหมือนกับพระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์ เราต้องยืดหยุ่นในการสอนของเรา เราต้องเต็มใจปรับเปลี่ยนบทเรียนให้เข้ากับความจำเป็นที่ผู้เรียนมี

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► คุณยืดหยุ่นในการสอนไหม? วางแผนวิธีการที่แตกต่างกันอย่างน้อยสองวิธีการเพื่อสอนบทเรียนหนึ่ง ถ้าคุณมักจะให้การบรรยาย ขอให้วางแผนการอภิปรายบทเรียนหรือทำกิจกรรมโดยไม่ต้องมีการบรรยาย ถ้าคุณมักจะใช้ฟาวเวอร์พอยท์หรือเทคโนโลยีอื่น ๆ ขอให้วางแผนบทเรียนที่ไม่ต้องใช้ไฟฟ้า ถ้าหากคุณสอนในชั้นเรียน ขอให้วางแผนบทเรียนนอกสถานที่และให้บทเรียนของคุณเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ

พระเยซูผู้เป็นพระอาจารย์สื่อสารอย่างสร้างสรรค์

พระเยซูไม่เคยนั่งลงแล้วพูดว่า “วันนี้เราจะอ่านหน้า 212 ในคู่มือของเรา เปโตรอ่านย่อหน้าแรกให้พวกเราฟัง” แต่พระเยซูหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

- อ่านตัวอย่างแต่ละเรื่องเกี่ยวกับการสอนอย่างสร้างสรรค์ของพระเยซู
 - **ลูกา 6:39-42** คิดถึงเรื่องกระต๊อบกระเทียมเกี่ยวกับชายตาบอดที่นำทางชายตาบอด นึกถึงคนที่มืบท่อนซุงทั้งท่อนในตาที่พยายามเขี่ยผงออกจากตาของอีกคน
 - **ลูกา 18:18-30** เป็นไปได้ไหมที่จะอาศัยความมั่งคั่งในโลกนี้เพื่อจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า? นึกถึงเรื่องอุรูดรูซึม!
 - **ลูกา 9:46-48** พระเยซูใช้เด็กคนหนึ่งเป็นดั่งจุดประสงค์บทเรียนที่มีชีวิตเรื่องความถ่อมใจ

- **ลูกา 15:1-7** พระเจ้าตอบสนองต่อจิตวิญญาณที่หลงหายผู้กลับมาบ้านอย่างไร? พระเยซูชี้ให้เห็นถึงแกะเห็นคุณค่าของแกะ
- **ลูกา 15:11-32** การสอนผู้คนสังคมที่กดขี่ซึ่งสิทธิอำนาจสูงสุดขึ้นอยู่กับคนเป็นพ่อ พระเยซูเล่าเรื่องอุปมาที่ผู้เป็นพ่อในเรื่องทำให้ผู้ที่มองเห็นทุกคนตกใจเพราะพ่อวิ่งไปทักทายลูกชายที่กบฏ

แทนที่พระเยซูจะตอบคำถามตรงไปตรงมา แต่พระองค์ตอบด้วยเรื่องราวหรือด้วยคำถามอีกอย่าง ในลูกา 10 ผู้เชี่ยวชาญกฎหมายบัญญัติคนหนึ่งมาถามพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” พระเยซูตอบด้วยเรื่องของชาวสะเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:25-37)

พระเยซูรู้วิธีที่จะถามคำถามที่ดีที่สุด แทนที่พระเยซูจะถามคำถามที่ตอบว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” แต่พระองค์ถามคำถามที่ผลักดันให้ผู้ฟังเปิดตามองดูสิ่งใหม่ ๆ ที่เป็นไปได้

► อ่านตัวอย่างเหล่านี้

- **ลูกา 7:36-50** ต่อฟาริสีคนหนึ่งที่ดีดสินพระองค์ พระเยซูถามว่า “ในสองคนนั้น คนไหนจะรักนายมากกว่า คนที่ได้รับการยกหนี้มาก หรือคนที่ได้รับการยกหนี้น้อยกว่า?”
- **มาระโก 8:36** ในการสอนเกี่ยวกับการสร้างสาวก พระเยซูถามว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน?”
- **ลูกา 6:46** ต่อคนที่ไม่อยากเชื่อฟัง พระเยซูพูดว่า “ทำไมพวกท่านเรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ แต่ไม่ทำตามสิ่งที่เราบอกนั้น?”

ไม่มีคำถามใดเหล่านี้ที่ตอบได้อย่างง่ายดาย แต่ละคำถามทำให้เราต้องคิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซู

มีสองวิธีที่ผู้สอนล้มเหลวในการใช้คำถามให้ดี

1. เราถามคำถามที่ง่ายเกินไป ถ้าหากเราต้องการให้ผู้เรียนของเราคิดอย่างลึกซึ้ง เราต้องถามคำถามที่ไม่ได้ตอบว่าใช่หรือไม่ หรือไม่ใช่ออกจากคู่มือ
2. เราไม่รอนานพอเพื่อจะได้รับคำตอบ นักวิจัยกล่าวว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่รอน้อยกว่าหนึ่งวินาที ก่อนที่จะไปยังอีกคนเพื่อจะรับคำตอบ โดยเฉลี่ยแล้วประมาณสามวินาทีที่ผู้เรียนจะเข้าใจคำถาม และเริ่มต้นสร้างคำตอบ เพื่อพัฒนาการใช้คำถามของคุณ ขอให้รอประมาณเจ็ดวินาทีก่อนจะไปยังอีกคนเพื่อจะรับคำตอบ

นำบทเรียนสู่การปฏิบัติ

► คุณสร้างสรรค์ในการสอนไหม? เตรียมบทเรียนจากกาลาเทีย 6:7-8 เตรียมคำถามเพื่อช่วยให้นักศึกษาคิดลึกซึ้งเกี่ยวกับหลักการหว่านและการเก็บเกี่ยว หลังจากคุณเตรียมคำถามแล้ว ขอให้ดูเชิงอรรถด้านล่างสำหรับคำถามเพิ่มเติมที่คุณจะถามได้²⁵

พิจารณาอย่างละเอียด: การตีความหมายคำอุปมา

คำอุปมาคือหนึ่งในรูปแบบคำสอนที่พระเยซูชอบใช้ มีบางคนให้คำนิยามอุปมาเรื่องหนึ่งว่าเป็น “เรื่องราวบนโลกที่ให้กับบทเรียนจากสวรรค์” คำอุปมาของพระเยซูใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ทุกคนคุ้นเคยดี (ชาวนา ผู้เลี้ยงแกะ และแกะ) ใช้ผู้คนที่ทุกคนคุ้นเคยดี (สะมาเรีย บุโรฮิต คนเก็บภาษี และฟาริสี) และใช้สถานการณ์ที่ทุกคนคุ้นเคยดี (แกะหลงหาย เหยี่ยวหาย และบุตรหลงหาย) เพื่อเชื่อมเข้ากับความสนใจของผู้เรียน

²⁵ คำถามเกี่ยวกับหลักการหว่านและเก็บเกี่ยวใน กาลาเทีย 6:7-8 ได้แก่

มีภาพตัวอย่างอะไรจากธรรมชาติหรือในสังคมที่ใช้อธิบายหลักการหว่านและเก็บเกี่ยวได้บ้าง?

มีใครบ้างในพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นถึงหลักการนี้?

คุณรู้จักใครบ้างที่เป็นตัวอย่างของหลักการนี้?

ในชีวิตส่วนตัวของคุณ คุณกำลังหว่านเมล็ดที่คุณไม่อยากเก็บเกี่ยวผลไหม?

หลักสูตรของ The Shepherds Global Classroom วิชา *หลักการตีความหมายพระคัมภีร์* รวมบทเรียน การตีความหมายคำอุปมาด้วย ต่อไปนี้เป็นบทสรุปของหลักการต่าง ๆ ที่สอนในวิชานั้น เมื่อศึกษาคำอุปมา เราควรถามคำถามต่อไปนี้

(1) คำถามอะไรหรือสถานการณ์ใดที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับคำอุปมานี้?

คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีตอบคำถามของผู้เชี่ยวชาญกฎหมายยิวว่า “ใครคือเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” เรื่องเล่าของพระเยซูให้คำตอบว่า “ใครก็ตามที่ขัดสนที่ข้าพเจ้าพบเจอคือเพื่อนบ้านและความรับผิดชอบของข้าพเจ้า” (ลูคา 10:36-37)

พระเยซูเล่าคำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหายให้กับพวกผู้นำศาสนาฟังซึ่งพวกเขาตัดสินมิตรภาพของพระองค์กับคนบาป “ในเวลานั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ก็บ่นว่า ‘คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา’ พระเยซูจึงตรัสอุปมาต่อไปนี้ให้พวกเขาฟังว่า” (ลูคา 15:1-3)

- คนเลี้ยงแกะที่แกะของเขาหลงหายไป เขาชื่นชมยินดีเมื่อพบแกะตัวนั้น!
- ผู้หญิงที่ทำเหรียญเงินหาย เธอชื่นชมยินดีเมื่อพบเหรียญนั้น!
- พ่อที่สูญเสียลูกชาย เขาชื่นชมยินดีเมื่อลูกกลับมา!

พระเยซูอธิบายความหมายว่า “ท่านไม่ควรตกใจเมื่อเรากินอาหารร่วมกับคนบาป ทั้งสวรรค์ชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่!”

ถ้าหากการตีความหมายของเราไม่ได้ตอบคำถามหรือกล่าวถึงสถานการณ์ที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับเรื่องเล่าของพระเยซู เราก็พลาดประเด็นสำคัญของอุปมาเรื่องนี้แล้ว

(2) อะไรคือประเด็นสำคัญของคำอุปมานี้?

คำอุปมามักจะมีประเด็นหลักเพียงประเด็นเดียวสำหรับแต่ละตัวละครหลักในเรื่องนั้น บทเรียนสำคัญของคำอุปมาจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับคำถามหรือสถานการณ์ที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับคำอุปมานั้น บทเรียนอื่น ๆ มาจากตัวละครในเรื่อง

เรื่องบุตรน้อยหลงหายมีตัวละครเด่นสามคน เราเห็นแล้วว่าบทเรียนสำคัญของเรื่องนี้คือ ความยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ บทเรียนนี้ให้คำตอบกับสถานการณ์ที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับเรื่องเล่าของพระเยซู แต่ละตัวละครในคำอุปมานี้อาจสอนบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับคำสอนสำคัญของเรื่องราวนี้ ผู้เป็นพ่อสอนบทเรียนเรื่องความรักอัศจรรย์ของพระบิดาในสวรรค์ บุตรที่หลงหายสอนเรื่องความเสียหายที่เกิดขึ้นจากความบาปและเป็นไปได้ที่จะกลับใจใหม่ พี่ชายเตือนว่าเราอาจพลาดสิทธิพิเศษจากความรักของพ่อแม้ในขณะที่ภายนอกแสดงให้เห็นว่าเป็นลูกที่ดีก็ตาม

(3) มีรายละเอียดอะไรทางด้านวัฒนธรรมที่สำคัญในคำอุปมานี้บ้าง?

คำอุปมาของพระเยซูมักจะขัดแย้งกับบรรทัดฐานวัฒนธรรมในสมัยพระองค์ นี่คือการทำให้คำอุปมาน่าจดจำคือ ผู้เป็นพ่อวิ่งไปหาเพื่อทักทายลูกที่กบฏ ชาวสะมาเรียเป็นวีรบุรุษ หญิงม่ายที่ไร้อำนาจเอาชนะผู้พิพากษาที่มีอำนาจ ยิ่งเราเข้าใจวัฒนธรรมเบื้องหลังคำอุปมา เราก็จะยิ่งเข้าใจคำสอนของพระเยซู

การประยุกต์ใช้: กฎเจ็ดประการในการเป็นครู

ดร.ฮาวเวิร์ด เฮ็นดริกส์²⁶ สอนที่พระคริสตธรรมดัลลัสมานานกว่า 60 ปี ในช่วงระยะเวลาการทำงานของเขา เขาสอนนักศึกษามากกว่า 10,000 คน หนังสือที่มีอิทธิพลมากที่สุดเล่มหนึ่งของเขาคือหนังสือเล่มเล็กๆ ที่สรุปปรัชญาของเขาเกี่ยวกับ “กฎในการเป็นครู” เจ็ดประการ กฎเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของรูปแบบการสอนของพระเยซู เมื่อคุณประยุกต์ใช้หลักการเหล่านี้ คุณจะเป็ครูที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

²⁶ เนื้อหาในตอนนี้ดัดแปลงมาจาก Howard Hendricks, *Teaching to Change Lives* (Colorado Springs: Multnomah Books, 1987)

กฎของการเป็นครู

กฎของการเป็นครูคือ ถ้าวันนี้คุณหยุดเดิบบโต คุณก็หยุดการสอนของวันพรุ่งนี้

ดร.เอ็นดริคส์ ถามว่า “คุณจะเติมน้ำจากบ่อน้ำข้างมากกว่าเติมจากลำธารน้ำไหลหรือ?” น้ำสะอาดสดชื่นจากลำธารน้ำไหลย่อมดีกว่าน้ำที่ขังนิ่งในบ่อ

ครูบางคนปล่อยเวลาผ่านไปหลายปีโดยไม่อ่านหนังสือเล่มใหม่ ๆ ในวิชาที่ตนสอนหรือไม่เคยรับแนวคิดอะไรใหม่ ๆ คำสอนของพวกเขาคือเป็นเหมือนน้ำขังนิ่งในบ่อ ในฐานะครู เราควรเรียนรู้อยู่เสมอเหมือนกับศิษยาภิบาลที่หมั่นเพียรศึกษาเพื่อได้รับความเข้าใจใหม่ ๆ เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► ลองคิดว่ามีนักศึกษาคนหนึ่งมาถามคุณว่า “ครูครับ เมื่อไม่นานมานี้ครูเรียนรู้อะไรจากพระคัมภีร์บ้างครับ?” คำตอบของคุณมากจากสัปดาห์นี้ เดือนนี้ ปีนี้ หรือจากเมื่อนานมาแล้ว? คุณเพิ่มพูนความรู้ของคุณเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าไหม?

กฎของการศึกษา

กฎของการศึกษาคือ วิธีการเรียนรู้ของคนกำหนดวิธีการที่คุณสอน

พระเยซูสอนผู้เลี้ยงแกะโดยการเล่าเรื่องเกี่ยวกับแกะ พระองค์สอนชาวประมงโดยการพูดถึง “การหาคนตั้งหาปลา” พระองค์สอนผู้หญิงที่บ่อน้ำโดยพูดถึงเรื่องน้ำ พระเยซูรู้ว่าครูที่มีประสิทธิภาพจะปรับเปลี่ยนให้เข้ากับผู้เรียนแต่ละคน

ดร.เฮ็นดริคส์ เปรียบเทียบการสอนกับงานในการเป็นโค้ชฟุตบอล โค้ชไม่ลงเล่นในสนาม แต่โค้ชตื่นเต้นและกำกับผู้เล่นในสนาม ในทำนองเดียวกัน ครูที่ดีที่สุดไม่ได้ทำงานทุกอย่างผ่านการบรรยาย ครูที่ดีที่สุดย่อมสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับแต่ละคน

“การทดสอบขั้นสูงสุดของการสอน
ไม่ใช่สิ่งที่คุณทำได้หรือทำได้ดี
เพียงใด
แต่เป็นสิ่งที่ผู้เรียนทำได้ดีเพียงใด”

- Dr. Howard Hendricks

มีคาร์ทเป็นนักเรียนในชั้นเรียนพระคัมภีร์ ครูคาดหวังให้นักเรียนทุกคนจดบันทึกอย่างละเอียดเพื่อเตรียมตัวสอบ มีคาร์ทไม่อยากจดบันทึก แต่เมื่อครูกำลังบรรยาย เขาวาดภาพในสมุดของเขาแทน ครูกลัวว่ามีคาร์ทจะไม่ตั้งใจฟัง หลายครั้งเขาจึงพูดว่า “มีคาร์ท ขออย่าวาดรูป แต่จดสิ่งที่ครูสอน” มีคาร์ทพยายามทำตามที่ครูขอ แต่เขากลับยิ่งเครียดมาก

แล้วครูก็นึกถึงกฎของการศึกษาของ ดร.เฮ็นดริคส์ เขาจึงพูดว่า “มีคาร์ท ทดลองดูนะ เธอวาดรูปก็ได้ แต่ต้องอธิบายให้ครูรู้ว่าเธอจดจำสิ่งที่ครูสอนในชั้นเรียนได้” การทดลองเป็นผลสำเร็จ มีคาร์ทเรียนรู้โดยการผันถ้อยคำเป็นรูปภาพ ครูเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนแปลงความคาดหวังของเขาเพราะ “วิธีการเรียนรู้ของคนกำหนดวิธีการที่คุณสอน”

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► คุณมีนักเรียนที่เรียนรู้แตกต่างจากคนอื่น ๆ ที่เหลือในชั้นเรียนไหม? คุณจะทำอะไรเพื่อช่วยให้นักเรียนคนนั้นสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น?

กฎของกิจกรรม

กฎของกิจกรรมคือ การมีส่วนร่วมสูงสุดนำมาซึ่งการเรียนรู้มากที่สุด

พระเยซูรู้ว่าผู้เรียนของพระองค์ต้องฝึกปฏิบัติบทเรียนที่พระองค์สอน พระองค์ส่งพวกเขาเดินทางออกไปทำพันธกิจ พระองค์ก็ให้พวกเขาแจกจ่ายขนมปังและปลาแก่ฝูงชน พระองค์พาพวกเขาไปยังที่เปลี่ยวเพื่อ

อธิษฐาน พระองค์ให้โอกาสพวกเขานำบทเรียนไปประยุกต์ใช้ ผลลัพธ์คืออะไร? พวกอัครทูตมีชื่อเสียงใน
ฐานะคนคว่ำโลก (กิจการ 17:6)

นักจิตวิทยากล่าวว่า...

- เราจดจำได้น้อยกว่า 10% ของสิ่งที่เราได้ยิน
- เราจดจำได้น้อยกว่า 50% ของสิ่งที่เราเห็นและได้ยิน
- แต่เราจดจำได้มากถึง 90% ของสิ่งที่เราเห็น ได้ยิน และลงมือทำ

การมีส่วนร่วมโดยการปฏิบัติเพิ่มพูนการเรียนรู้อย่างมหาศาล

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► เมื่อคุณเตรียมตัวสำหรับบทเรียนครั้งหน้า ขอให้เตรียมกิจกรรมที่จะให้นักศึกษาได้ปฏิบัติตามหลักการ
ที่คุณสอนด้วย

กฎของการสื่อสาร

กฎของการสื่อสารคือ การที่จะสอนได้อย่างแท้จริง เราต้องสร้างสะพานเชื่อมไปยังผู้เรียน

ในฐานะครูและศิษยาภิบาล เราอยู่ในธุรกิจการสื่อสาร งานของเราใหญ่กว่าการให้ข้อมูล งานของเราคือ
การสื่อสารความจริงต่อผู้ฟัง การสื่อสารจำเป็นต้องค้นหาจุดร่วม การสื่อสารจำเป็นต้องสร้างสะพานเชื่อม
ไปยังผู้เรียนของเรา

พระเยซูจัดเตรียมแบบอย่างสำหรับการสร้างสะพานเชื่อมไปยังผู้เรียน มีอุปสรรคขวางกั้นระหว่างพระเยซู
กับหญิงชาวสะมาเรียคือ เชื้อชาติ ศาสนา และสังคม พระเยซูเป็นชาวยิว แต่เธอเป็นชาวสะมาเรีย พระเยซู
เป็นผู้ชาย แต่เธอเป็นผู้หญิง พระเยซูเป็นรับบีผู้เป็นที่เคารพนับถือ แต่เธอมีอดีตที่ผิดศีลธรรม พระเยซูจะ
สร้างสะพานเพื่อข้ามอุปสรรคที่ขวางกั้นเหล่านี้ได้อย่างไร? พระองค์หาจุดร่วม ทั้งพระองค์และผู้หญิงคนนี้

กระหายน้ำ ความจำเป็นฝ่ายร่างกายสร้างสะพานเชื่อมไปสู่การเผชิญหน้าซึ่งทำให้ชีวิตเปลี่ยน (ยอห์น 4:1-42)

ดร.เฮ็นดริคส์ เขียนว่า การสื่อสารต้องเกี่ยวข้องกับสามระดับ

1. **ความรู้** - บางสิ่งที่ฉันรู้ นี่คือระดับง่ายสุดของการสื่อสาร
2. **ภาระใจ** - บางสิ่งที่ฉันรู้สึก นี่คือระดับลึกขึ้นของการสื่อสาร
3. **การปฏิบัติ** - บางสิ่งที่ฉันทำ ระดับนี้ของการสื่อสารเปลี่ยนชีวิตผู้เรียน

โจเอลฟังผู้บริหารพระคริสตธรรมในแอฟริกาแนะนำเสนอนิมิตของเขาต่อผู้บริจาที่เป็นเศรษฐีคนหนึ่ง เขาขอเงินจากผู้บริจาคในจำนวนที่โจเอลคิดไม่ถึง! โจเอลยังต้องประหลาดใจเมื่อผู้บริจาคมอบเงินให้ด้วยใจกว้างขวาง เพราะอะไรหรือ? เพราะผู้บริหารพระคริสตธรรมสื่อสารสามระดับคือ...

1. **ความรู้** - เขาพูดถึงความจำเป็นของการฝึกฝนผ่านพระคริสตธรรมในแอฟริกา
2. **ภาระใจ** - เขาเต็มไปด้วยภาระใจในการฝึกฝนผู้นำคริสตจักรในแอฟริกา
3. **การปฏิบัติ** - เขาใช้ชีวิตในแอฟริกาและยอมเสียสละมากมายเพื่อฝึกฝนผู้นำคริสตจักร ผู้บริหารคนนี้สื่อสารสิ่งที่เขากำลังทำในแอฟริกา

เพื่อจะสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องมีภาระใจสำหรับหัวข้อที่เราสอน ขอให้ถึงบทสนทนาที่
เกิดขึ้นในชั้นเรียนหลายที่

ครู: “วันนี้เราจะศึกษาเรื่องการเลี้ยงอาหารคน 5,000 คนในยอห์นบทที่ 6”

นักเรียน: “ผมมีคำถามครับ พระคัมภีร์บอกว่าพวกเขานับแค่ผู้ชาย เพราะอะไรครับ?”

ครู: “ครูก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่มันไม่สำคัญอะไร สนใจแค่บทเรียนก็พอ”

ในทันใด เรื่องราวพระคัมภีร์ที่น่าตื่นเต้นก็กลายเป็นเรื่องน่าเบื่อ เด็ก ๆ อยากรู้ว่าพระเยซูสามารถเลี้ยงคน 20,000 คนด้วยขนมปังไม่กี่ก้อนกับปลาไม่กี่ตัวได้อย่างไร เราทำให้เรื่องนี้น่าเบื่อได้อย่างไร? ครูคนนี้ไม่สื่อสารความรู้ เขาไม่ศึกษาเบื้องหลังเพื่อจะเข้าใจว่าทำไมคนยิวจึงเขียนว่านับแค่ผู้ชายเท่านั้น ครูคนนี้ไม่มีภาระใจสำหรับเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นนี้ มีโอกาสเพียงเล็กน้อยที่ชีวิตของครูคนนี้จะได้รับการเปลี่ยนแปลงจากบทเรียนนี้ ซึ่งจะทำให้เขาเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เรียนได้

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► เมื่อคุณเตรียมบทเรียน ขอให้คิดถึงระยะห่างระหว่างโลกของคุณกับโลกของนักศึกษาของคุณ ขอให้ใช้เวลาสร้างสะพานเชื่อมไปยังนักศึกษา ค้นหาวิธีที่จะเชื่อมบทเรียนให้เข้ากับความสนใจของนักศึกษา

กฎแห่งใจ

กฎแห่งใจคือ การสอนที่มีประสิทธิภาพไม่ได้เป็นเพียงการส่งต่อความรู้ในหัวสมอง แต่เป็นการสัมผัสใจ

เมื่อพระเยซูจบคำเทศนาบนภูเขา ผู้ชนต่างประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนพวกเขาต่างเช่นคนที่มีสิทธิอำนาจ ไม่ได้สอนอย่างพวกธรรมาจารย์ของพวกเขา (มัทธิว 7:28-29) คำสอนของพระเยซูมาจากใจของพระองค์ และสัมผัสใจของผู้ฟัง

ในพระกิตติคุณให้ภาพความเมตตาของพระเยซูครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้คนได้รับการสัมผัสด้วยความเมตตาของพระองค์ ใจของพระองค์สัมผัสไปถึงใจของพวกเขา ฮาเวอร์ด เอ็นดริคส์ แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบของการสอนที่มีประสิทธิภาพ

คุณลักษณะของครูที่สร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน

ถ้าหากผู้เรียนไว้วางใจในคุณลักษณะของครูผู้สอน เขาก็มั่นใจในสิ่งที่กำลังได้รับการสอน ในฐานะศิษยาภิบาลและอาจารย์ เราต้องไม่ทำลายความไว้วางใจนั้น สิ่งที่ยากที่สุดคือการสร้างความไว้วางใจ ผู้นำคริส

เตียนที่ตลาดจะวิ่งออกจากสิ่งใด ๆ ที่อาจนำไปสู่การผิดศีลธรรมหรือความล้มเหลวทางจริยธรรม
คุณลักษณะของคุณต้องสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนของคุณ

ความเมตตาของครูกระตุ้นแรงจูงใจของผู้เรียน

เมื่อนักศึกษารู้สึกได้ถึงความเมตตาของครูผู้สอน เขาก็มีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ พวกเขาติดตามพระเยซูเมื่อพวกเขาเห็นว่าพระองค์รักพวกเขา ถ้าหากคุณไม่รักนักศึกษาของคุณ พวกเขาจะมีแรงจูงใจเล็กน้อยที่จะเรียนรู้จากคุณ

ดร.เฮ็นดริคส์ กล่าวกับครูสอนเด็กเล็กว่า “ถ้าหากใจแอนมีรองเท้าคู่มือใหม่ คุณต้องสังเกตเห็นรองเท้าของเธอไม่อย่างนั้นเธอจะไม่มีวันได้ยืมบทเรียนใหม่ที่เธอสอนเลย!” เมื่อคุณแสดงความสนใจต่อผู้เรียน (เพราะคุณรักพวกเขา) พวกเขาพร้อมที่จะเรียนรู้บทเรียนที่คุณสอน

เนื้อหาที่ครูสอนนำความเข้าใจมาให้กับผู้เรียน

คุณพร้อมที่จะสอนเนื้อหาได้ตอนที่หลังจากนักศึกษามีแรงจูงใจที่จะเรียนเท่านั้น หลังจากคุณได้รับความเชื่อมั่นจากนักศึกษาแล้ว คุณก็สามารถพูดสิ่งทีมาจากใจของคุณต่อพวกเขาได้

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► คุณรักนักศึกษาของคุณไหม? ที่สำคัญเช่นกันคือพวกเขารู้ว่าคุณรักพวกเขาไหม? คุณสามารถสื่อสารจากใจให้กับนักศึกษาที่พระเจ้าส่งมาให้คุณไหม?

กฎของการหนุนใจ

กฎของการหนุนใจคือ การสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจอย่างเหมาะสม

เมื่อได้ยินถึงคำว่า แรงจูงใจ ครูหลายคนคิดถึงลูกอม ใบประกาศนียบัตร เกรดเฉลี่ย หรือสิ่งอื่น ๆ ที่กระตุ้นผู้เรียนให้มีแรงบันดาลใจ รางวัลเหล่านี้ไม่ผิดอะไรและอาจช่วยสร้างความสนใจให้คนของคุณได้ แต่รางวัล

เหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายที่แท้จริง นักศึกษาที่ทำงานเพื่อให้ได้รับรางวัลก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงน้อยมากจากความจริงที่พวกเขาได้เรียนรู้ การที่ครูพูดต่อแรงจูงใจภายในของผู้เรียนก็เป็นวิธีการที่ดีกว่า

ดร.เฮ็นดริคส์ เขียนถึงแรงจูงใจภายในไว้บางประการดังนี้

- **ความเป็นเจ้าของ** “นี่คือคริสตจักรของฉัน ฉันจะชวนคนมาคริสตจักรเพื่อให้คริสตจักรเติบโตขึ้น”
- **ความจำเป็น** “ฉันจำเป็นต้องมีพระวณะของพระเจ้าเพื่อเอาชนะการทดลอง ดังนั้นฉันจะท่องจำพระคัมภีร์”
- **การยอมรับ** “ฉันรักครูของฉันและอยากทำให้เธอพอใจ ดังนั้นฉันจะตั้งใจศึกษาบทเรียน”

แรงจูงใจเหล่านี้อยู่ได้นานกว่าลูกอมหรือเกรดเฉลี่ย เมื่อเราใช้อุปกรณ์สร้างแรงจูงใจเหล่านี้ เราก็หันใจให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ในระยะยาว

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► เขียนสิ่งที่เป็นแรงจูงใจที่คุณอาจใช้กับนักศึกษาของคุณได้ คุณจะสร้างแรงจูงใจให้พวกเขาโดยใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้อย่างไร?

กฎแห่งความพร้อม

กฎแห่งความพร้อมคือ การสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อนักศึกษาและครูผู้สอนได้รับการเตรียมพร้อมอย่างเพียงพอ

เรื่องนี้ฟังดูคล้าย ๆ กับบทเรียนจากชั้นรวีวันอาทิตย์ที่คริสตจักรของคุณไหม?

ครู: “วันนี้เราจะเรียนพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 5 ให้ทุกคนเปิดพระคัมภีร์”

ผู้เรียนคิด: ทำไมเราต้องเรียนพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 5 ด้วย?”

ครูใช้เวลาเป็นชั่วโมงสอนพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 5 เธอเป็นครูที่ดี เมื่อจบชั่วโมง ผู้เรียนได้รับแรงบันดาลใจจากคำสอนของเปาโล บทเรียนจบ ผู้เรียนก็กลับบ้าน สัปดาห์ต่อมา เราจะได้ยินแบบนี้ว่า...

ครู: “วันนี้เราจะเรียนพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 6 ให้ทุกคนเปิดพระคัมภีร์”

ผู้เรียนคิด: “ทำไมเราต้องเรียนพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 6 ด้วย?”

จะดีกว่าแค่ไหนถ้าหากผู้เรียนได้ศึกษาพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 6 ล่วงหน้าก่อนมาเข้าชั้นเรียน! บทเรียนจะบรรลุผลได้มากขึ้นไหมหากผู้เรียนมาถึงชั้นเรียนพร้อมกับคำถามมากมาย? แน่แน่นอน! คุณจะทำให้สิ่งนี้บรรลุผลได้อย่างไร? ศาตราจารย์เอนดริคส์แนะนำให้มอบหมายงานแก่ผู้เรียนสำหรับแต่ละบทเรียน ยกตัวอย่างเช่น...

- ให้งานมอบหมายที่ทำให้นักศึกษาคิดเกี่ยวกับบทเรียนที่จะต้องศึกษาในสัปดาห์ต่อมา “ก่อนจะถึงวันอาทิตย์หน้า ขอให้ทุกคนอ่าน กิจการบทที่ 19 มาล่วงหน้าโดยเรียนรู้ว่าเปาโลเริ่มต้นคริสตจักรในเอเฟซัสอย่างไร”
- ให้งานมอบหมายที่จัดเตรียมความรู้ที่เป็นเบื้องหลังของบทเรียน “ก่อนจะถึงวันอาทิตย์หน้า ขอให้อ่านพจนานุกรมพระคัมภีร์เกี่ยวกับวิหารอาร์เทมิสในเอเฟซัส เพราะจะช่วยอธิบายถึงจุดเน้นของเปาโลเกี่ยวกับสงครามฝ่ายวิญญาณในเอเฟซัส 6:10-20”
- ให้งานมอบหมายที่พัฒนาความสามารถในการศึกษาส่วนตัวให้กับนักศึกษา “อ่านเอเฟซัสบทที่ 6 ทุก ๆ วันในสัปดาห์นี้ เมื่อคุณอ่าน ขอให้เขียนคำถามที่มีเกี่ยวกับบทนี้ อาทิตย์หน้าเราจะพูดคุยกันถึงคำถามที่คุณมี”

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► เมื่อถึงชั้นเรียนครั้งหน้า ให้งานมอบหมายแก่นักศึกษาเพื่อเตรียมพวกเขาให้ทำตามบทเรียน ขอตรวจให้แน่ใจว่างานมอบหมายนั้นเตรียมความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับบทเรียนที่พวกเขาจะศึกษา

บทสรุป: ความสำคัญของคุณลักษณะของครูผู้สอน

พระเยซูรู้ว่า “แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนอย่างสมบูรณ์แล้ว ก็จะเป็นเหมือนอย่างครู” (ลูกา 6:40) พวกสาวกของพระองค์แสดงให้เห็นถึงหลักการนี้ เนื่องจากยอห์นได้รับการฝึกฝนจากแบบอย่างแห่งรักที่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ยอห์น “บุตรแห่งฟ้าร้อง” จึงกลายมาเป็นยอห์น “อัครทูตแห่งความรัก” เพราะโรมัสได้รับการฝึกฝนจากแบบอย่างแห่งความเชื่อ ด้วยเหตุนี้จาก “โรมัสผู้สงสัย” จึงกลายเป็นโรมัส “อัครทูตในอินเดีย” เมื่อพวกสาวกได้รับการฝึกฝนอย่างเต็มที่ พวกเขาก็เป็นเหมือนครูของพวกเขา

ก้าวแรกสำหรับครูคือการ**เป็นในสิ่งที่คุณอยากให้ผู้เรียนของคุณเป็น** พระเยซูไม่สามารถเปลี่ยนเปโตรที่ไม่มั่นคงให้เป็น “ศิลา” ได้เว้นแต่พระเยซูเป็นต้นแบบของความมั่นคงนั้น เราต้องเป็นในสิ่งที่เราอยากให้ผู้เรียนของเราเป็น

เปาโลเข้าใจหลักการนี้ เขาบอกกับชาวโครินธ์ว่า “ท่านทั้งหลายจงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำตามแบบอย่างของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:1) ช่างเป็นคำกล่าวที่กล้าหาญมาก! เปาโลกล่าวเป็นนัยว่า “ถ้าหากคุณอยากมีชีวิตที่ถูกต้อง ให้ลอกเลียนแบบข้าพเจ้า” เนื่องจากเปาโลทำตามพระคริสต์ การที่ชาวโครินธ์จะทำตามเปาโลจึงปลอดภัย

ถ้านักศึกษาของผมจะเป็นเหมือนผม ผมต้องถามตัวเองว่า “ผมมีคุณลักษณะอะไรที่ทำให้ผมต้องอับอายขายหน้าเมื่อนักศึกษาลอกเลียนแบบอย่างของผมไหม?” ถ้าหากผมตอบสนองต่อนักศึกษาด้วยความโกรธและไม่อดทน ผมไม่ต้องแปลกใจเลยหากนักศึกษาของผม “ที่ได้รับการฝึกฝนอย่างเต็มที่แล้ว” กลับแสดงความโกรธและไม่อดทนต่อคนอื่น

คุณลักษณะชีวิตเป็นศูนย์กลางความเป็นครู คุณไม่สามารถพัฒนาคุณลักษณะชีวิตอย่างมีคุณภาพให้กับนักศึกษาของคุณได้หากคุณไม่ได้เป็นแบบอย่างด้วยชีวิตของคุณเองก่อน การที่ครูแสดงให้เห็นถึง

คุณลักษณะในทางของพระเจ้าก็สำคัญกว่าการแสดงถึงระดับการศึกษาที่ดีเยี่ยมของเขา เราต้องเป็นในสิ่งที่เราอยากให้นักศึกษาของเราเป็น

นำบทเรียนมาสู่การปฏิบัติ

► เมื่อเราจบบทเรียนเรื่องการสอนเหมือนพระเยซูนี้ ให้คุณขอพระเจ้าเปิดเผยว่าคุณมีคุณลักษณะใดที่คุณไม่อยากให้นักศึกษาของคุณลอกเลียนแบบ ขอพระคุณจากพระเจ้าที่จะเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่จำเป็นต้องเปลี่ยนเพื่อเมื่อนักศึกษาของคุณได้รับการฝึกฝนอย่างเต็มที่แล้ว คุณจะมองเห็นคุณลักษณะของพระเจ้าสะท้อนจากชีวิตของพวกเขา

งานมอบหมายบทที่ 4

งานมอบหมายสำหรับบทเรียนนี้ได้ทำสำเร็จแล้วตลอดทั้งบทเรียน ถ้าหากคุณทำกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ในช่วงระหว่างบทเรียน ก็ไม่มีงานมอบหมายเพิ่มเติมสำหรับบทที่ 4

บทที่ 5

เทศนาเหมือนพระเยซู

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ตระหนักถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ทำให้พระเยซูเป็นผู้เทศนาที่มีประสิทธิภาพ
- (2) เห็นคุณค่าบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเทศนาอย่างมีประสิทธิภาพ
- (3) อุทิศตัวต่อความสัตย์ซื่อในฐานะศิษยาภิบาลที่เป็นผู้เลี้ยง
- (4) เตรียมคำเทศนาตามแบบอย่างการเทศนาของพระเยซู

หลักการสำหรับพันธกิจ

การเทศนาที่มีประสิทธิภาพไม่ใช่ผลลัพธ์จากความพยายามของมนุษย์โดยลำพัง การเทศนาที่มีประสิทธิภาพเป็นการได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทนำ

ฟังการตอบสนองของผู้คนต่อการเทศนาของพระเยซู

- “เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ผู้ชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์” (มัทธิว 7:28-29)
- “เนื่องจากผู้ชนทั้งหมดประหลาดใจในคำสั่งสอนของพระองค์” (มาระโก 11:18)

- “มหาชนต่างฟังพระองค์ด้วยความยินดี” (มาระโก 12:37)

การเทศนาของพระเยซู^{นั้น}ทรงพลัง คนนับพัน ๆ มารวมตัวกันเพื่อฟังพระองค์เทศนา แน่แน่นอนเลยว่ารูปแบบการเทศนาของพระองค์ควรเป็นแบบอย่างสำหรับเราในวันนี้ คิดถึงเมื่อขณะอยู่บนโลกนี้ พระเยซูทำพันธกิจในฐานะมนุษย์ อย่าได้คิดว่า “แน่ละที่พระเยซูเป็นผู้เทศนาที่ทรงพลัง ก็พระองค์เป็นพระเจ้านี่” แต่ให้คิดว่า “พระเยซูในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์เทศนาด้วยวิธีการสื่อสารที่ทรงพลังและมีสิทธิอำนาจ การเทศนาของพระองค์ดึงดูดผู้ฟังให้ฟังความจริง ฉันจะเรียนรู้อะไรจากพระเยซูเพื่อให้ฉันเป็นผู้เทศนาข่าวประเสริฐได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น?”

► ลองคิดว่าคุณอยู่ในยุค ค.ศ. 30 และได้ยินพระเยซูเทศนา คุณคาดหวังจะได้เห็นและได้ยินอะไรบ้าง?

พระเยซูเทศนาด้วยสิทธิอำนาจ

► อ่าน 2 โครินธ์ 4:1-6

เมื่อพระเยซูเทศนาในคาเปอรนาอุม ผู้คนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนของพระองค์ เพราะถ้อยคำของพระองค์ประกอบไปด้วยสิทธิอำนาจ (ลูกา 4:32) หลังจากคำเทศนาบนภูเขา “ฝูงชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนบรรดาธรรมจารย์ของเขา” (มัทธิว 7:28-29) พวกธรรมจารย์อ้างอิงรับบีคนอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนทฤษฎีของตัวเอง แต่พระเยซูเทศนาด้วยสิทธิอำนาจ

ในฐานะศิษยาภิบาล เราต้องเทศนาด้วยสิทธิอำนาจ สิทธิอำนาจของเราแตกต่างจากสิทธิอำนาจของพระเยซู สิทธิอำนาจของพระองค์มาจากพระองค์เอง สิทธิอำนาจของเราได้รับมอบมาในฐานะผู้แทนของพระเยซูคริสต์ สิทธิอำนาจของเราได้มาจากข่าวสารที่เราเทศนา

เราเทศนาด้วยสิทธิอำนาจในฐานะตัวแทนของพระเยซู

พระเยซูตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” ในข้อถัดมา พระองค์มอบหมายหน้าที่ให้กับสาวกของพระองค์ “จงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา...และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:18-20) เรามีสิทธิอำนาจเพราะเราได้รับมอบหมายหน้าที่ในฐานะผู้แทนของพระเยซู

ในปี 1783 ผู้แทนของสหรัฐอเมริกาและผู้แทนของคิงส์จอร์จที่สามได้พบกันเพื่อลงนามในสนธิสัญญาปารีสเพื่อยุติสงครามปฏิวัติอเมริกา คิงส์จอร์จที่สามไม่ได้ไปด้วยตัวเองเพื่อลงนามในสนธิสัญญา จอร์จวอชิงตัน ไม่ได้ลงนามในสนธิสัญญาด้วยตนเอง แต่ผู้แทนของแต่ละประเทศลงนามในสนธิสัญญาในนามของผู้มีอำนาจปกครองของพวกเขา

ในทำนองเดียวกัน เราเทศนาในฐานะผู้แทนของพระเยซูคริสต์ เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเอง แต่ประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และประกาศว่าตัวเราเองเป็นทาสของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู” (2 โครินธ์ 4:5) สิทธิอำนาจของเปาโลไม่ได้เป็นของเขาเอง เขาเป็นผู้รับใช้ แต่เขาเป็นผู้แทนของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

เราเทศนาด้วยสิทธิอำนาจเพราะข่าวสารที่เราได้รับมา

สิทธิอำนาจของเราตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคำภีร์ที่เราเทศนา เปาโลเขียนว่า “เราไม่ใช้อุบายและไม่ได้บิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า แต่โดยการเปิดเผยความจริง เราเสนอตัวเราต่อมโนธรรมของทุกคนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:2) เปาโลปฏิเสธที่จะทำสิ่งใดที่น่าดูหมิ่นหรือสิ่งใดที่จะทำให้ข่าวสารแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่เขาเทศนานั้นด้อยลง

ศิษยาภิบาลบางคนได้ศึกษาเล่าเรียนจากมหาวิทยาลัยที่สอนให้พวกเขาไม่ต้องไว้วางใจในพระคำภีร์ พวกเขาไม่เทศนาด้วยสิทธิอำนาจอีกต่อไป แต่พวกเขากลับเต็มไปด้วยความสงสัย เพราะอะไรหรือ? พวกเขา

สงฆ์สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ พวกเขาพึ่งพิงสติปัญญาของมนุษย์เท่านั้น ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า สิทธิอำนาจของเราต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระวาทะของพระเจ้า

ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะเทศนาพระวาทะของพระเจ้าถ้าหากคุณไม่เชื่อข่าวสารจากพระวาทะ เราเทศนาด้วย สิทธิอำนาจได้ก็ต่อเมื่อเราไว้วางใจในพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้น

การเข้าใจว่าสิทธิอำนาจของเราได้รับมาจากพระเยซูและจากข่าวสารที่เราเทศนาจะช่วยให้เราหลีกเลี่ยง อันตรายสองอย่างสำหรับศิษยาภิบาล

(1) อันตรายอย่างแรกคือความหยิ่งผยอง ที่พูดว่า “ผมเป็นศิษยาภิบาล ผมเป็นหัวหน้า! ห้ามใครมาตั้งคำถามสงสัยผม”

ความหยิ่งผยองนี้ขับเคื้อนผู้คนให้ไกลจากข่าวประเสริฐ เปาโลพูดว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเอง แต่ประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 โครินธ์ 4:5) สิทธิอำนาจของเราได้รับมาจาก พระเยซูและจากพระวาทะของพระเจ้า

เราต้องมีความถ่อมใจเพื่อยอมรับการผิดเมื่อเราทำผิด ศิษยาภิบาลคนหนึ่งเคยพูดว่า “ผมไม่เคยบอกกับ คริสตจักรถ้าหากผมผิดพลาด พวกเขาจะสูญเสียความมั่นใจในสิทธิอำนาจของผม” ศิษยาภิบาลคนนี้ลืม ไปว่าสิทธิอำนาจของเราไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความที่เราต้องไม่ผิดพลาด แต่สิทธิอำนาจของเราตั้งอยู่ บนพื้นฐานของพระวาทะของพระเจ้า เราควรชี้ไปที่ประชุมมุ่งไปที่สิทธิอำนาจสูงสุดคือพระวาทะของพระ เจ้า ถ้อยคำของผมไม่สำคัญ แต่พระวาทะของพระเจ้ายิ่งมีความสำคัญสูงสุด

(2) อันตรายอย่างที่สองคือความถ่อมใจจอมปลอม ที่พูดว่า “ผมเป็นแค่ศิษยาภิบาลคนหนึ่ง ผมไม่มี สิทธิอำนาจอะไร ผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องจิตวิทยามากกว่าผมอีก นักวิทยาศาสตร์รู้เรื่อง รากฐานดั้งเดิมของโลกนี้ นักสังคมวิทยารู้เรื่องความปรารถนาทางเพศในมนุษย์ดีกว่าผม ผมไม่สามารถ

บอกได้เกี่ยวกับความต้องการทางอารมณ์ การทรงสร้าง หรือเรื่องศีลธรรมต่าง ๆ เพราะผมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ”

เปาโลพูดว่า “เราเป็นผู้รับใช้ แต่เรามีสิทธิอำนาจในฐานะผู้แทนของพระเยซูคริสต์” ในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่ง เราต้องใช้ชีวิตด้วยความถ่อมใจ แต่ในฐานะผู้แทนของพระเยซูคริสต์ เราต้องเทศนาด้วยความมั่นใจ เมื่อเราเทศนาพระวาระของพระเจ้าอย่างแท้จริง เราก็รับใช้ด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์แห่งจักรวาล

คำเทศนาของพระเยซูนำข่าวดีมายังผู้ที่ขัดสน

พระเยซูพูดกับผู้ฟังที่ขัดสน เมื่อพระเยซูเดินทางไปทั่วกาลิลีเพื่อประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์มีความเมตตาสงสารต่อฝูงชนเพราะพวกเขาถูกรังควานและไร้ที่พึ่ง (มัทธิว 9:35-36) พวกคนยิวเป็นทาสต่อพวกโรม คนยากจนมีความหวังเพียงเล็กน้อยที่จะพ้นจากความยากจน คนโรคเรื้อนถูกขับไล่ คนเก็บภาษีถูกปฏิเสธจากสังคม พระเยซูให้ความหวังแก่คนเหล่านี้แต่ละคน

เมื่อคุณพูดถึงความขัดสนของผู้คน คุณก็จับความสนใจของพวกเขา ถ้าหากผมอยู่ในทะเลทรายและคุณพูดว่า “วันนี้ผมจะเทศนาเรื่องน้ำแห่งชีวิต” ผมจะตั้งใจฟังคุณ! ถ้าผมเป็นคนแก่และอ่อนกำลังและคุณพูดว่า “วันนี้ผมจะเทศนาเรื่องพระเจ้าผู้ประทานกำลังให้กับคุณเหมือนกำลังของนกอินทรี” ผมจะฟังคุณ!

พระเยซูระลึกเสมอว่า *ข่าวประเสริฐ* หมายถึง “ข่าวดี” พระองค์มาเพื่อนำข่าวดีมอบให้กับคนที่ขัดสน ความหวัง การเทศนาที่มีประสิทธิภาพต้องนำความหวังมาให้กับคนที่ได้ยินเรา เราต้องถามเหมือนที่พระเยซูถามว่า “ผมกำลังเทศนาให้ใครฟัง? พวกเขามีความจำเป็นอะไรในชีวิตบ้าง?”

ลองนึกว่าคุณอยู่ในรถยนต์คันหนึ่งที่ประสบอุบัติเหตุและมีเลือดไหลมากจนอันตรายถึงตาย ที่โรงพยาบาล แพทย์คนหนึ่งเอาแผนภูมิสีสันที่เป็นสถิติเกี่ยวกับอุบัติเหตุรถยนต์มาให้คุณดู เขาอธิบายถึงการพัฒนาใน

ประวัติศาสตร์ของเครื่องช่วยฟังทางการแพทย์ และจากนั้นเขาก็เตือนคุณเรื่องอันตรายของการขับรถโดยประมาท

ทุกสิ่งที่แพทย์คนนี้พูดเป็นความจริง แต่มันไม่ตรงกับความต้องการของคุณ คุณจำเป็นต้องมีใครสักคนมาพันบาทแผลและให้ยาแก้ปวดแก่คุณ การเทศนาต้องไม่ใช่แค่การนำเสนอข้อมูลความจริง แต่การเทศนาต้องพูดเกี่ยวกับความจำเป็นในชีวิตของผู้ฟัง

การมองเห็นข่าวร้ายในโลกที่ล้มลงของเราเป็นเรื่องง่าย ข่าวประเสริฐทำได้มากกว่านั้นคือ นำความหวังมาให้กับโลกที่แตกสลาย พระเยซูนำความหวังมาให้กับผู้ฟังของพระองค์เสมอ พระเยซูไม่เคยประนีประนอมต่อความจริง และเราก็ต้องไม่มีวันประนีประนอมต่อความจริง แต่พระเยซูรู้ว่าความจริงที่ได้รับการเทศนาอย่างเหมาะสมจะนำมาซึ่งความหวัง ผู้เทศนาสูงวัยคนหนึ่งพูดว่า “คุณต้องเฝ้าให้ถูกที่คั่น” คุณต้องพูดให้ตรงกับความต้องการในชีวิตของคนที่คุณพยายามเข้าถึงนั้น

คำเทศนาของพระเยซูทำให้เกิดการสำนึกผิด

พระเยซูเริ่มต้นด้วยความจำเป็นในชีวิตของผู้ฟัง แต่จุดประสงค์นั้นลึกซึ้งกว่าแค่การพันบาทแผลเพียงชั่วคราว การเทศนาของพระเยซูทำให้เกิดการสำนึกผิดและเปลี่ยนชีวิตของพวกเขา

พระเยซูไม่กลัวที่จะเผชิญหน้ากับผู้ฟังด้วยข่าวสารเรื่องการพิพากษาสำหรับความบาปของพวกเขา พระเยซูพูดกับผู้หญิงที่ล่วงประเวณีว่า “เราก็ไม่เอาโทษเหมือนกัน” แต่พระองค์พูดด้วยว่า “จงไปเถิดและจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก” (ยอห์น 8:11)

ยอห์นเล่าเรื่องพันธกิจของพระเยซูเกี่ยวกับชายที่เป็นง่อยซึ่งอยู่ที่สระน้ำเบธไซดา หลังจากได้ยินคนนั้น พระเยซูพูดว่า “แน่ะ ท่านหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อจะไม่มีเหตุเลวร้ายกว่านั้นเกิดกับท่าน” (ยอห์น 5:14) พระเยซูไม่กลัวที่จะเผชิญหน้ากับความบาป

เมื่อพระเยซูเทศนา ผู้ฟังของพระองค์สำนึกผิด ไม่เหมือนกับผู้เทศนาร่วมสมัยมากมาย พระเยซูเทศนาถึงความจำเป็นที่จะต้องมีชีวิตที่ซบถธรรม ไม่มีที่ไหนที่พระเยซูพูดว่า “พระบิดาของเราไม่ได้คาดหวังให้ท่านรักษาพระบัญญัติของพระองค์” แต่พระเยซูพูดว่า “ถ้าความซบถธรรมของท่านไม่มากกว่าความซบถธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20) การเทศนาของพระเยซูนำการสำนึกผิดมายังทุกคนที่ได้ยินพระองค์

คำเทศนาของพระเยซูเปลี่ยนแปลงชีวิต

ในช่วงสงครามกลางเมืองอเมริกา ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น เข้าร่วมคริสตจักรที่ ดร. ฟิเนิส เกอร์ลีย์ เป็นศิษยาภิบาล หลังจากการประชุมนมัสการครั้งหนึ่ง เพื่อนคนหนึ่งถามว่า “คุณคิดอย่างไรกับคำเทศนานี้” ลินคอล์นกล่าวว่า “เป็นการนำเสนอที่ดีและให้แง่คิดที่สวยงาม”

“พระคัมภีร์ไม่ได้มีไว้เพียงเพื่อเพิ่ม
ความรู้ให้กับเรา แต่มีไว้เพื่อ
เปลี่ยนแปลงชีวิตเรา”

- ดัดแปลงจาก D.L. Moody

เพื่อนคนนั้นพูดว่า “คุณชอบไหม?” คุณลินคอล์นกระอักกระอ่วนพูดว่า “ไม่เลย ผมเชื่อว่า ศจ.เกอร์ลีย์ ทำล้มเหลวในคืนนี้” เพื่อนคนนั้นตกใจสุดขีด “ทำไมคุณพูดแบบนั้น?” ลินคอล์นตอบว่า “เขาไม่ได้ขอให้เราทำสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่เลย” ประธานาธิบดีลินคอล์นเชื่อว่าคำเทศนาควรเรียกให้มีการตอบสนอง เขาเชื่อว่าคำเทศนาควรเปลี่ยนชีวิตผู้คน

► อ่าน มัทธิว 18

พระเยซูเทศนาเพื่อเปลี่ยนชีวิตผู้คน การเทศนาของพระองค์เป็นในเชิงปฏิบัติ ในมัทธิวบทที่ 18 บันทึกคำเทศนาของพระเยซูเรื่อง “ความสัมพันธ์ในอาณาจักรสวรรค์” พระเยซูสอนเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้

- ความสำคัญของความถ่อมใจ (18:2-6)
- การตอบสนองต่อการทดลอง (18:7-9)

- การตอบสนองต่อผู้หลงหาย (18:10-14)
- การตอบสนองต่อคนที่ทำบาปต่อท่าน (18:15-20)
- ความจำเป็นที่จะต้องยกโทษ (18:21-35)

ประเด็นเหล่านี้เป็นไปในเชิงปฏิบัติสำหรับชีวิตประจำวัน พระเยซูพูดถึงความจำเป็นที่แท้จริงของผู้ฟัง พระองค์เทศนาเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต

ต่อชายที่ตาบอดแต่กำเนิด พระเยซูให้การรักษา จากนั้นจึงให้ถ้อยคำที่เปลี่ยนชีวิตของชายคนนั้นชั่ววัน
วัน

พระเยซูทรงได้ยินว่าพวกยิวไล่คนนั้นออกไปแล้ว เมื่อพระองค์ทรงพบเขาจึงตรัสว่า “ท่านวางใจในบุตรมนุษย์หรือ?” ชายคนนั้นทูลตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ใครคือบุตรมนุษย์ที่ข้าพเจ้าจะวางใจได้?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านเห็นผู้ขึ้นแล้ว คือผู้ที่กำลังพูดอยู่กับท่าน” เขาก็ทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าวางใจ” แล้วเขาก็กราบไหว้พระองค์ (ยอห์น 9:35-38)

ต่อคนที่หิวโหย พระเยซูจัดเตรียมขนมปังให้ จากนั้นจึงเทศนาความจริงที่จะเปลี่ยนชีวิตของพวกเขาไปชั่ววัน
วัน “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยอห์น 6:35)

การเทศนาที่เปลี่ยนชีวิตนำความจริงจากพระวาทะของพระเจ้ากับความจำเป็นที่มีในชีวิตของผู้คนให้มา
บรรจบกัน การเทศนาที่มีประสิทธิภาพพูดความจริงของพระเจ้าต่อความจำเป็นในชีวิตของผู้คน

เมื่อพระเยซูเทศนา พระองค์พูดกับความนึกคิด พูดกับอารมณ์ และพูดกับเจตนา ทั้งสามด้านเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง

พระเยซูพูดกับความนึกคิด

เมื่อคุณอ่านคำเทศนาของพระเยซูในมัทธิว 18 คุณกำลังอ่านคำสอนที่ปราดเปรื่องที่สุดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ลองนึกถึงสังคมที่ผู้คนปฏิบัติต่อกันด้วยความถ่อมใจ ลองนึกถึงสังคมที่ให้อภัยกันเป็นปกติ พระเยซูพูดถึงสติปัญญาต่อความนึกคิดของผู้ฟัง

พระเยซูพูดกับอารมณ์

มี 34 ครั้งในพระกิตติคุณที่พูดว่าผู้ฟังของพระเยซูมีความอัศจรรย์ใจ ประหลาดใจ และมหัศจรรย์ใจ พวกเขาที่กำลังเดินทางไปเอมมาอูสพูดกันว่า “ใจเราร้อนรนภายในเมื่อพระองค์ตรัสตามทาง และเมื่อทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังไม่ใช่หรือ?” (ลูกา 24:32) คนที่ได้ยินได้ฟังพระเยซูรู้สึกชื่นชมยินดีกับถ้อยคำที่เต็มไปด้วยพระคุณของพระองค์ รู้สึกเสียใจต่อความบาปของพวกเขา และเหนือสิ่งใดรู้สึกมีความหวังสำหรับอนาคต

พระเยซูพูดต่อเจตนารมย์

พระเยซูไม่พอใจกับการเพิกเฉยที่มีผู้ฟัง พระองค์เรียกผู้ติดตาม พระเยซูไม่พอใจกับการเปลี่ยนแปลงภายนอกเท่านั้น พระองค์เรียกให้เกิดการพลิกฟื้นใจและเปลี่ยนชีวิต ไม่ว่าจะเป็นหญิงชาวสะมาเรียที่มีบาปในอดีตหรือเศรษฐีหนุ่มที่เอาใจใส่ทำตามกฎบัญญัติ พระเยซูเรียกให้ผู้ฟังของพระองค์ยอมจำนนเจตนารมย์ของพวกเขาต่อพระเจ้า เมื่อเราเทศนาเหมือนกับพระเยซู เราจะเรียกให้ผู้ฟังของเราเข้าสู่รูปแบบชีวิตใหม่

พิจารณาอย่างละเอียด: คุณกำลังเทศนาข่าวประเสริฐอยู่หรือไม่?

มีศิษยาภิบาลคนหนึ่งเทศนาจากโรมบทที่ 1 เพื่อต่อต้านบาปรักร่วมเพศ เขาเทศนาความจริง แต่มีบางสิ่งขาดหายไป...ในที่ประชุมมีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องสู้กับปัญหาการดึงดูดจากเพศเดียวกัน ชายหนุ่มคนนี้รู้ว่า

รักร่วมเพศเป็นความบาปและเริ่มต้นอธิษฐานขอการหลุดพ้น เขารู้ความจริงเกี่ยวกับบาปของเขา เขาจำเป็นต้องได้ยินข่าวดี (ข่าวประเสริฐ) ว่าพระเจ้าสามารถให้ชัยชนะเหนือการทดลองแก่เขาได้

มีศิษยาภิบาลคนหนึ่งอ้างถึงคำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง เขาเสียใจต่อกฎหมายที่อนุญาตให้หย่าร้างได้ง่ายดาย เขาเทศนาความจริง แต่มีบางสิ่งขาดหายไป...ในสัปดาห์นั้นมีคู่สมรสหนุ่มสาวที่มีลูกสองคนได้ไปหาทนายความด้านการหย่าร้าง เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งที่ทำให้ชีวิตสมรสแตกแยกได้ พวกเขาว่าการหย่าร้างเป็นบาป พวกเขาจำเป็นต้องได้ยินข่าวดี (ข่าวประเสริฐ) ว่าพระเยซูสามารถนำการเยียวรักษามายังชีวิตสมรสที่เจ็บปวดได้

มีศิษยาภิบาลคนหนึ่งตะโกนว่า “การทำแท้งคือการฆ่าเด็กทารกที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา” เขาเทศนาความจริง แต่มีบางสิ่งขาดหายไป...ในที่ประชุมของเขามีผู้หญิงวัยกลางคนที่ร้องไห้เมื่อเธอคิดถึงวันที่เธอเดินเข้าไปในคลินิกทำแท้งตอนที่เธอเป็นวัยรุ่นไม่ได้แต่งงาน ยี่สิบปีต่อมา เธอยังคงสงสัยว่าพระเจ้าจะยกโทษความบาปให้เธอไหม เธอรู้ว่าการทำแท้งเป็นความบาป เธอจำเป็นต้องได้ยินข่าวดี (ข่าวประเสริฐ) ว่าพระเจ้าหยิบยื่นการยกโทษให้กับอดีตของเธอ

พระเยซูไม่เคยประนีประนอมกับความจริง แต่พระองค์ไม่เคยลืมที่จะนำความหวังมาให้ พระองค์รู้ว่าข่าวประเสริฐเปลี่ยนชีวิตคนได้ ต่อชายหนุ่มที่กำลังต่อสู้กับการดึงดูดจากเพศเดียวกันนั้น พระเยซูจะพูดว่า “พระคุณของเราเพียงพอที่จะให้ชัยชนะเหนือการทดลองแก่เจ้า” ต่อคู่สมรสที่กำลังเผชิญกับความแตกแยก พระเยซูจะพูดว่า “เราสามารถรื้อฟื้นใจแห่งความรักให้คืนกลับมาแม้ว่าคู่ครองจะไม่น่ารักก็ตาม” ต่อผู้หญิงที่ทำบาปต่อทารกที่ยังไม่ถือกำเนิดของเธอ พระเยซูจะพูดว่า “เราจะยกโทษความบาปในการทำแท้งให้กับเจ้าเหมือนที่เรายกโทษบาปอื่น ๆ จงไปและอย่าทำบาปอีกเลย”

ข่าวประเสริฐรวมถึงคำพิพากษาความบาป เราต้องเทศนาการพิพากษาด้วยสิทธิอำนาจ แต่การเทศนาได้เหมือนอย่างพระเยซู เราต้องไม่ลืมฤทธิ์อำนาจของพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิต เราต้องนำข่าวดีเรื่องพระคุณของพระเจ้าไปยังโลกที่แตกสลาย

ข่าวประเสริฐประกอบไปด้วยสองชิ้นส่วนของข่าวดีเสมอ ชิ้นส่วนแรกคือ ข่าวประเสริฐบอกเราถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเรา ซึ่งนำความหวังมายังโลกที่สิ้นหวัง

จากนั้น ข่าวประเสริฐบอกเราถึงสิ่งที่เราสามารถเป็นได้ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข่าวประเสริฐไม่เคยทิ้งให้เราอยู่ที่เดิมที่เราเคยอยู่ แต่ข่าวประเสริฐเปลี่ยนแปลงเราให้เดินไปลึกขึ้นกับพระเจ้า

คำเทศนาของพระเยซูเรียบง่ายและจดจำได้ง่าย

พระเยซูไม่เคยทำให้ผู้คนเบื่อหน่ายความจริง พระองค์วิธีเทศนาแบบเรียบง่ายและตรงไปตรงมา พระองค์สื่อสารความจริงอย่างลึกซึ้ง แต่พระองค์ยังคงดึงดูดความสนใจของคนส่วนใหญ่ที่ขาดการศึกษาที่เป็นผู้ฟังของพระองค์

เป้าหมายของผู้เทศนาที่มีประสิทธิภาพไม่ใช่การทำให้ผู้ฟังประทับใจในความรู้อะไรของเขา เป้าหมายของผู้เทศนาคือการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้าแบบเรียบง่ายแต่ทรงพลัง และยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ผู้ฟังสำนึกในความจริงจากพระวจนะของพระเจ้า

พระเยซูทำให้คำเทศนาของพระองค์เรียบง่ายและน่าสนใจได้อย่างไร?

พระเยซูเล่าเรื่อง

คนที่ฟังคำเทศนาของพระเยซูมักจะได้อินถ้อยคำเหล่านี้ว่า “เราจะเล่าเรื่องหนึ่ง” เรื่องราวของพระองค์จับความสนใจของผู้ฟังและเปิดหูของพวกเขามาให้ฟังคำสอนของพระองค์

พวกเราส่วนใหญ่จดจำเรื่องเล่าได้นานกว่าจดจำโครงสร้างสามประเด็น เรื่องเล่าที่ดีที่ยกมาเป็นคำอธิบายประกอบคำเทศนาจะช่วยให้จดจำประเด็นสำคัญของคำเทศนา เรื่องเล่าที่ดีเยี่ยมช่วยสรุปคำสอนที่ผู้เทศนาพยายามสื่อสาร

► อภิปรายร่วมกันถึงเรื่องเล่าสุดท้ายที่คุณเคยได้ยินในคำเทศนา เรื่องนั้นได้สื่อสารถึงคำสอนที่มีประสิทธิภาพของผู้เทศนาไหม? คุณจำจุดประสงค์ของเรื่องเล่านั้นได้ไหม? คำเทศนาจะมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยึดจำอยู่ใหม่หากปราศจากเรื่องเล่านั้น?

พระเยซูใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย

ยิ่งครูผู้สอนเข้าใจแนวคิดมากเท่าไร เขาก็ยิ่งอธิบายแนวคิดนั้นให้กับผู้เรียนเข้าใจได้อย่างง่ายดาย ครูที่ใช้คำยากซับซ้อนในการสอนแนวคิดหนึ่งมักจะปกปิดการขาดความรู้ของเขา ยิ่งคุณเข้าใจบางสิ่งได้ดีเท่าไร คุณก็ยิ่งจะสามารถสื่อสารเรื่องนั้นได้ดีมากขึ้น

พระเยซูรู้วิธีแปลความจริงเป็นภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ พระองค์เทศนาให้กับชาวนาเรื่องเมล็ดพืช พระองค์เทศนาให้กับเลี้ยงแกะฟังเรื่องแกะ พระองค์เทศนาให้ชาวประมงฟังเกี่ยวกับการจับปลา มีคนมากมายที่ปฏิเสธคำสอนของพระเยซู แต่ไม่มีใครปฏิเสธคำเทศนาของพระองค์เลย

ไม่ว่าจะเป็นชาวประมง ชาวนา หรือแม่บ้านต่างสามารถเข้าใจคำสอนของพระเยซูได้ แต่คำสอนของพระองค์ยังกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ของพวกผู้เชี่ยวชาญกฎบัญญัติ พวกผู้นำทางศาสนา และพวกข้าราชการทั้งหลายด้วย คำสอนของพระองค์พูดกับคนทุกระดับในสังคม ความเรียบง่ายไม่ได้หมายความว่าตื้นเขิน คำเทศนาของเราควรสื่อสารความจริงแห่งข่าวประเสริฐอันยิ่งใหญ่ได้อย่างชัดเจนและเรียบง่าย

พระเยซูใช้การพูดซ้ำ ๆ

มีศิษยาภิบาลหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังผิดหวังกับสมาชิกในคริสตจักรของเขา เขาพูดว่า “พวกเขาควรรู้เรื่องนี้ ผมเทศนาเรื่องนี้เมื่อสองปีที่แล้ว” เพื่อนของเขาเตือนเขาว่าพระเยซูเทศนาเรื่องเดียวกันหลายครั้งก่อนที่จะพวกเขาจะเข้าใจ

เพื่อนคนนั้นถามศิษยาภิบาลคนนั้นว่า “คุณคิดว่าคุณเทศนาได้ดีกว่าพระเยซูไหม?”

“ไม่แน่นอน!”

“คุณคิดว่าสมาชิกในคริสตจักรของคุณฉลาดกว่าพวกสาวกใหม่?”

“ไม่เลย!”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องพูดความจริงซ้ำ ๆ เหมือนที่พระเยซูทำ”

พระเยซูเทศนาความจริงเรื่องเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่พระองค์สอนพวกสาวกเกี่ยวกับการตายและการฟื้นขึ้นจากตายของพระองค์ พระองค์เทศนาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าหลายครั้ง พระเยซูรู้ว่าความจริงเหล่านี้สำคัญมาก ดังนั้นพระองค์จึงเทศนาหลายครั้งตามความจำเป็นเพื่อเข้าถึงผู้ฟังของพระองค์

คำเทศนาของพระเยซูเป็นของแท้

การเทศนาของพระเยซูเป็นของแท้ ชีวิตของพระองค์ตรงกับคำสอนของพระองค์ พระเยซูไม่ได้เทศนาเรื่องชีวิตที่ขบถธรรมเท่านั้น แต่พระองค์ดำเนินชีวิตที่ขบถธรรมด้วย ไม่มีใครสามารถชี้ให้เห็นความขัดแย้งกันระหว่างคำสอนของพระเยซูกับชีวิตของพระองค์ พระเยซูดำเนินชีวิตในสิ่งที่พระองค์เทศนา

ลองนึกถึงว่าคุณอยากเรียนขับรถยนต์ คุณเจอครูสอนสองคนที่สอนบทเรียนการขับรถ ครูสอนคนหนึ่งไม่เคยขับรถยนต์มาก่อนแต่มีคู่มือมากมายเรื่องวิธีการขับรถ ครูสอนอีกคนมีประวัติว่าเป็นคนขับรถปลอดภัยมาหลายปี คุณจะเลือกครูคนไหน?

ตอนนี้ให้ลองนึกว่าคุณอยากเรียนรู้เรื่องชีวิตคริสเตียน คุณเจอศิษยาภิบาลสองคน คนหนึ่งมีชีวิตอยู่ในความบาป แต่เขาเทศนาได้ดี ศิษยาภิ

“พระเยซูไม่เคยพูดว่า ‘ท่านจะรู้จักพวกเขาได้โดยขนาดของพันธกิจของพวกเขา’ แต่พระองค์พูดว่า ‘ท่านจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลของพวกเขา’—โดยการเชื่อฟังของพวกเขาต่อพระประสงค์ของพระบิดา”

- Craig Keener

บาลีอีกคนใช้ชีวิตในวิถีที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้า คุณจะเลือกเรียนรู้กับคนไหน?

การเทศนาต้องเป็นของแท้ เราต้องใช้ชีวิตตามที่เราเทศนา ผู้เทศนามากมายที่ถูกพบว่าเป็นไปได้ที่จะมีคุณธรรมจอมปลอมในชั่วขณะหนึ่ง ผู้คนอาจถูกหลอกลวงโดยผู้เทศนาคนหนึ่งที่เทศนาเรื่องความซื่อสัตย์ แต่ในขณะเดียวกันตัวเองกลับยักยอกเงินถวาย พวกเขาอาจถูกนำไปหลงไปโดยผู้เทศนาคนหนึ่งที่เทศนาเรื่องศีลธรรมแต่ในขณะเดียวกันก็กำลังล่องประเวณี พวกเขาอาจถูกทำให้โง่เขลาโดยศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ชอบทุบตีภรรยา แต่กระนั้นความจริงจะปรากฏ ใจที่ว่างเปล่าจะส่งผลเป็นงานพันธกิจที่ว่างเปล่า ปราศจากฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทำงานผ่านเราเมื่อเรายอมให้พระองค์ทำงานภายในเรา

อย่ายอมให้ความเย้ายวนใจของการเทศนามาบังชีวิตที่ทำบาป การเทศนาที่มีประสิทธิภาพเริ่มต้นจากใจที่รู้จักพระเจ้า

การประยุกต์ใช้: ศิษยาภิบาลในฐานะผู้เลี้ยง

► อ่าน มาระโก 6:30-34

หนึ่งในภาพที่ดีที่สุดในชีวิตของศิษยาภิบาลคือการเป็นผู้เลี้ยง พระเยซู “ทอดพระเนตรเห็นมหาชน และพระองค์ทรงสงสารพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงทรงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายประการ” พระเยซูมองดูที่ฝูงชนและพระองค์มองเห็นแกะที่ต้องการผู้เลี้ยง

► พยายามจินตนาการว่าใครบ้างที่อยู่ท่ามกลางฝูงชน 5,000 คนใน มาระโกบทที่ 6 เขียนรายการระบุถึงคนเหล่านั้น

- ในรายการของคุณมีคนเก็บภาษีที่โกงประชาชนด้วยไหม? พวกเขาอยู่ที่นั่น การตะโกนด่าว่าพวกเขารวบรวมภาษีที่ทุจริตนั้นทำได้ง่าย แต่พระเยซูมองเห็นแกะหลงหายที่ต้องได้รับการช่วยกู้กลับคืนมา

- ในรายการของคุณมีพวกฟาริสีที่ชอบตัดสินซึ่งหวังว่าจะจับผิดพระเยซูได้ด้วยไหม? การที่พระเยซูจะทำให้คนเหล่านี้ขายหน้าต่อหน้าฝูงชนนั้นทำได้ง่าย แต่พระเยซูมองเห็นแกะตัวหนึ่งที่จำเป็นต้องนำกลับมาในทางที่ถูกต้อง
- ในรายการของคุณรวมถึงสามี่ที่ไม่เชื่อสัตย์ที่ใจของเขากล่าวโทษตัวเองสำหรับการล่วงประเวณีไหม? เขาอยู่ที่นั่น พระเยซูมองเห็นแกะที่ล้มลงที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขและเยียวยารักษา
- ในรายการของคุณรวมถึงเด็กวัยรุ่นที่กบฏต่อครอบครัวและหนีออกจากโรงเรียนไปเข้าร่วมกับกลุ่มนิรนามไหม? พวกเขายู่ที่นั่น พระเยซูมองเห็นแกะพลัดหลงที่จำเป็นต้องนำกลับมาในทางที่ถูกต้องก่อนที่จะพวกเขาจะหลงไปไกลกว่านี้

คุณมองเห็นใครเวลาที่คุณเทศนา? คุณมองเห็นแต่ข้อบกพร่องของสมาชิกในที่ประชุมหรือไม่ หรือคุณมองเห็นความต้องการลึก ๆ ของแกะของคุณ? คุณมองเห็นคณะกรรมการที่โกรธจัดใหม่ หรือคุณมองเห็นแกะที่มีความเจ็บปวดซึ่งทำร้ายคนอื่น? คุณมองเห็นคนที่หันหลังกลับ หรือคุณมองเห็นแกะที่ทนทุกข์เพราะบาป? พระเยซูมองเห็นแกะที่ขัดสน

► อ่าน ยอห์น 10:1-18

ในฐานะศิษยาภิบาล เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้เลี้ยง ผู้เลี้ยงรับใช้แกะอย่างไร? ยอห์น 10 เป็นแบบอย่างให้กับเรา

ผู้เลี้ยงนำหน้าแกะ

ถ้าหากคุณเฝ้าดูผู้เลี้ยง คุณจะไม่เห็นเขาถือไม้พลองเพื่อต้อนฝูงแกะ แต่ผู้เลี้ยงนำหน้าแกะไปในทิศทางที่ถูกต้อง พระเยซูตรัสว่า “แกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน” (ยอห์น 10:3-4)

เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณ มีหลายครั้งที่เราอาจคาดหวังให้พระเยซูตีเปโตร ยอห์น หรือโธมัสด้วยไม้พลอง! พวกเขามีปัญหาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่แทนที่จะตีพวกเขา พระเยซูใช้ไม้เท้าของผู้เลี้ยงเพื่อจุดพวกเขาที่อ่อนแอมีปัญหาให้ขึ้นมาและจับพวกเขาวางไว้บนเส้นทางที่ถูกต้อง

ในฐานะผู้เลี้ยง คุณนำแกะที่พระเจ้าวางไว้ในคริสตจักรของคุณหรือคุณขับไล่พวกเขา? คุณเป็นผู้เลี้ยงที่นำหน้าหรือเป็นผู้จัดการที่คอยสั่งให้แกะเชื่อฟัง?

ผู้เลี้ยงเอาใจใส่แกะ

มีบ้างไหมในบางครั้งที่คุณคิดว่า “ฉันจะมีงานที่ทำตั้งแต่เวลา 9 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็นพร้อมกับวันหยุดสุดสัปดาห์ และไม่ต้องรับโทรศัพท์หลังจาก 5 โมงเย็นเป็นต้นไป?” ฟังดูแล้วมันยอดเยี่ยมมาก! แต่นั่นไม่ใช่ชีวิตของผู้เลี้ยง

ผู้เลี้ยงเอาใจใส่แกะเมื่อแกะต้องได้รับความช่วยเหลือ ไม่ใช่เฉพาะในเวลาทำงานเท่านั้น ผู้เลี้ยงไม่สามารถพูดกับลูกแกะที่บาดเจ็บได้ว่า “อยู่ที่นั่นไปก่อนนะ รอจนถึงพรุ่งนี้ตอน 9 โมงเช้าที่ผมจะเข้าทำงาน” ผู้เลี้ยงออกไปตอนกลางคืนเพื่อช่วยชีวิตลูกแกะ

ในทำนองเดียวกัน ศิษยาภิบาลเอาใจใส่แกะของเขาเมื่อคนเหล่านั้นต้องการความช่วยเหลือ การเอาใจใส่ดูแลแกะฝ่ายวิญญาณมีมากกว่าการเทศนา มันเกี่ยวข้องกับการเทศนา แต่รวมทั้งการให้คำปรึกษา การเย็บเย็บ การรับฟัง การอธิษฐาน และบางครั้งเพียงแค่นั่งอยู่กับแกะที่บาดเจ็บ

จริงอยู่ที่ศิษยาภิบาลก็ต้องดูแลตัวเองด้วย คุณไม่สามารถเป็นผู้เลี้ยงที่มีประสิทธิภาพได้หากคุณเหน็ดเหนื่อยทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และจิตวิญญาณ พระเยซูใช้เวลาตามลำพัง และคุณก็ต้องใช้เวลาอยู่ตามลำพัง แต่มีหลายครั้งที่พระเยซูรู้ว่าพระองค์ต้องสละความสุขสบายเพื่อดูแลฝูงแกะ

การสร้างคุณสมบัติระหว่างการทำพันธกิจกับการพักผ่อนอาจทำได้ยาก แต่ในการเป็นศิษยาภิบาลผู้เลี้ยงที่ฉลาด คุณต้องไวต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์และรับคำปรึกษาที่ชาญฉลาดจากคนรอบ

ข้าฯ ฟังเสียงของพระวิญญาณเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ถึงเวลาถอนตัวออกไปพักและรับการฟื้นฟู” ฟังเสียง
ภรรยาของคุณหรือเพื่อนร่วมงานที่พูดว่า “คุณจำเป็นต้องปลีกเวลาออกไป” แล้วกลับมาจากการพักผ่อน
ด้วยภาระใจใหม่เพื่อเอาใจใส่ดูแลผู้คนที่พระเจ้ามอบไว้ให้กับคุณ

ผู้เลี้ยงปกป้องผู้แกะ

พระเยซูเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างชายคนที่รับจ้างที่วิ่งหนีไปเมื่อมีอันตรายกับผู้เลี้ยงที่ดีที่
ยอมเสียชีวิตปกป้องแกะ ชายคนรับจ้างไม่เอาใจใส่ดูแลแกะ แต่ผู้เลี้ยงยอมสละชีวิตเพื่อแกะ (ยอห์น
10:13, 15)

แม้ในช่วงเวลาสุดท้าย พระเยซูก็เอาใจใส่สาวก ขณะที่รับประทานอาหารมื้อสุดท้าย พระเยซูเตรียมพวก
สาวกสำหรับการทดลองที่พวกเขาจะต้องเผชิญในไม่ช้า ในสวนนั้นพระองค์ยังคงสอนเปโตร ยากอบ และ
ยอห์นต่อไป ที่บนกางเขนพระองค์ฝากมารีย์ไว้ในความดูแลของยอห์น ผู้เลี้ยงที่ดีเอาใจใส่แกะของพระองค์
ไปจนถึงจุดจบ

เปาโลมอบหมายให้ผู้ปกครองของคริสตจักรเอเฟซัสรับใช้ในฐานะผู้เลี้ยง พวกเขาต้องเอาใจใส่ผู้แกะที่
พระเยซูซื้อได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์ ในข้อถัดมา เปาโลเตือนเรื่องหมาป่าดุร้ายที่จะเข้ามาโจมตีผู้
แกะ ผู้เลี้ยงต้องรับผิดชอบในการปกป้องผู้แกะ (กิจการ 20:28-31)

ในฐานะผู้เลี้ยงแกะ คุณปกป้องแกะที่พระเจ้าฝากไว้ในคริสตจักรของคุณไหม? คุณปกป้องพวกเขาจาก
หลักคำสอนผิด จากการโจมตีชีวิตสมรสและครอบครัว และจากการโจมตีฝ่ายวิญญาณอื่น ๆ หรือไม่? คุณ
เป็นผู้เลี้ยงหรือคนรับจ้าง?

ก่อนที่คุณจะเทศนาในวันอาทิตย์หน้า ขอให้พระเจ้าเปิดเผยให้คุณมองเห็นถึงความจำเป็นในชีวิตของแกะ
ของคุณ ขอพระองค์เปิดเผยให้คุณมองเห็นใจที่แตกสลายของแกะของคุณ เมื่อคุณเทศนา ขอให้มองเห็น
แกะที่ถูกรังควานและไร้ที่พึ่งซึ่งต้องการความรักจากผู้เลี้ยงที่เป็นคนของพระเจ้า

พิจารณาอย่างละเอียด: “วิบัติ!”

► อ่าน มัทธิว 23:1-39

พระเยซูใช้คำว่า “วิบัติแก่เจ้า” เมื่อพูดถึงเมืองต่าง ๆ ที่ปฏิเสธพระองค์ (มัทธิว 11:21) พูดกับพวกฟาริสี และธรรมาจารย์ที่นำคนให้หลงผิด (มัทธิว 23:13-29) และพูดเกี่ยวกับยูดาสผู้ทรยศพระองค์ (มาระโก 14:21) บางครั้งเมื่อเราอ่านคำว่า “วิบัติ” เหล่านี้ เราอ่านด้วยน้ำเสียงที่ดุตันโกรธเคืองซึ่งเราลืมนึกถึงความรักของพระเยซูที่มีให้แม้แต่คนที่ปฏิเสธพระองค์

มีการพิพากษาอยู่ในคำว่า *วิบัติ* แต่ก็มีคำความโศกเศร้าด้วย คำว่า “วิบัติ” รวมทั้งการพิพากษาและ “ความเศร้าและสงสาร” ต่อคนที่ถูกพิพากษานั้น คำนี้แสดงถึง “ความโศกเศร้าของพระเยซูต่อคนที่ไม่รู้ถึงสภาพที่ทุกข์ยากของพวกเขาวางอย่างแท้จริง”²⁷ คำว่า “วิบัติ” แสดงออกถึงความโศกเศร้าอย่างสุดซึ้งและเป็นคำเตือนด้วยเช่นกัน

พระเยซูสรุปคำประกาศถึงการพิพากษาของพระองค์ต่อพวกผู้นำศาสนาโดยการทำให้ถึงชะตากรรมของเมืองที่พระองค์รัก “โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม” พระเยซูทำให้ถึงชะตากรรมของเมืองที่อีกไม่นานจะตรึงพระองค์บนไม้กางเขน (มัทธิว 23:37 และลูกา 19:41)

นี่ควรเป็นแบบอย่างให้แก่เราในการเทศนาเรื่องการพิพากษา การเทศนาของเราต้องรวมทั้งคำเตือนต่อบาปและถ้อยคำพิพากษาต่อคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการกลับใจใหม่ แต่คำเทศนาของเราต้องแสดงถึงความเศร้าเสียใจต่อบาป ไม่ใช่โกรธเคืองคนที่ทำบาป

²⁷ Martin H. Manser, *Dictionary of Bible Themes*. (London: Martin Manser, 2009) ดูใน Joel B. Green and Scot McKnight, *Dictionary of Jesus and the Gospels*. (Westmont, Illinois: InterVarsity Press, 1992) ด้วยเช่นกัน

มีวัยรุ่นคนหนึ่งกลับบ้านไปหลังจากฟังคำเทศาเรื่องนรก พ่อถามเขาว่า “ลูกพ่อ คิดยังไงบ้างกับคำเทศาวันนี้?” เขาตอบว่า “ผมไม่ชอบ มันทำให้ผมโกรธ!” สัปดาห์ต่อมา ลูกชายได้ยินผู้เทศนาอีกคนเทศาเรื่องนรก พ่อถามเขาอีกครั้งว่า “ลูกคิดยังไงกับคำเทศาวันนี้?” เขาตอบว่า “ผมต้องรับใช้พระเยซู ผมไม่อยากไปยังที่ที่น่ากลัวแบบนั้น”

พ่อแปลกใจ “เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว คำเทศาเรื่องนรกทำให้ลูกโกรธ แต่อาทิตย์นี้คำเทศาเรื่องนรกทำให้ลูกกลับใจใหม่ มันต่างกันตรงไหนหรือ?” เด็กหนุ่มพูดว่า “ผู้เทศนาคนนี้ร้องให้เวลาที่เขาเตือนผมเรื่องนรก”

คุณร้องไห้เมื่อคุณเทศนาเรื่องการพิพากษาไหม? คุณร้องไห้เมื่อคุณเตรียมคำเทศาเรื่องนรกไหม? คุณเป็นผู้เลี้ยงแกะแม้เมื่อคุณต้องเตือนเรื่องการพิพากษาไหม?

บทสรุป: บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเทศนา

ในฐานะผู้เทศนา เราต้องฟังฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อนำการสำนึกผิดมายังผู้ฟังของเรา ถ้าหากเราใช้เทคนิคของมนุษย์เพียงอย่างเดียวเพื่อสร้างแรงดึงดูดทางอารมณ์ เราอาจเห็นผลลัพธ์อย่างรวดเร็ว แต่ผลลัพธ์ฝ่ายวิญญาณจะขาดหายไป พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถนำการเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืนมาสู่ผู้ฟังของเรา

► อ่าน 1 โครินธ์ 2:1-16

เปาโลเข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงฝ่ายวิญญาณเกิดขึ้นได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น หลังจากเขาออกจากเอเธนส์ซึ่งเป็นที่ที่เขาโต้แย้งกับพวกนักปรัชญาที่สภาอารโอบากัสแล้ว เขาก็มาที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 17:16-18:1) ในโครินธ์ เขาตั้งใจที่จะไม่ใช่ถ้อยคำหวานหูหรือความฉลาดปราดเปรื่องใดเพื่อเทศนา นอกจากเรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขน เขาเทศนา “การสำแดงของพระวิญญาณและฤทธิ์านุภาพ” (1 โครินธ์ 2:1-5)

เปาโลรู้ว่าพระวิญญาณอธิบายความหมายของความจริงฝ่ายวิญญาณให้กับคนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:13) เปาโลให้คุณค่าต่อการศึกษา เขาเป็นนักวิชาการชั้นเลิศ เขาเข้าใจเรื่องการพูดอย่างมีประสิทธิภาพต่อสาธารณชน เขาได้ศึกษาเรื่องการเป็นนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวกรีก เขารู้วิธีสร้างข้อโต้แย้งเชิงตรรกะ ชาวโรมันเป็นผลงานชิ้นเอกในเรื่องโครงสร้างทางตรรกะ แต่เหนือสิ่งใด เปาโลให้คุณค่าต่อฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขารู้ว่าการสำนึกผิดที่แท้จริงมาจากการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

เปาโลเตือนชาวโครินธ์ให้ระลึกว่า “แต่เรามีของล้ำค่านี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่า ฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง” (2 โครินธ์ 4:7) ภาชนะไม่ได้มีค่าราคาอะไร! พวกเราในฐานะผู้นำพันธกิจ เราเป็นหม้อดินที่แตก แต่เราได้รับสิทธิพิเศษในการบรรจุของล้ำค่าคือข่าวประเสริฐเพื่อนำไปให้กับคนที่เรารับใช้

นี่คือคำเตือนที่มีพลังต่อผู้นำพันธกิจทั้งหลาย การจะมุ่งเน้นที่ภาชนะแทนที่จะมุ่งเน้นที่ของล้ำค่าในภาชนะนั้นเกิดขึ้นได้ง่าย เราอาจให้ความสนใจกับการนำเสนอของเรามากกว่าคำสอน เราอาจให้ความสนใจกับภาชนะมากกว่าของล้ำค่า เปาโลเตือนเราว่าพระเจ้าต้องการใช้ภาชนะดินเพื่อแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจที่เป็นของพระเจ้า ไม่ใช่ของเราเอง เราต้องไม่เข้าไปขวางทางฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราต้องไม่แย่งเกียรติที่เป็นของพระองค์เท่านั้น เราต้องเทศนาด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ

งานมอบหมายบทที่ 5

(1) พระกิตติคุณมัทธิวประกอบไปด้วยคำเทศนาหลักห้าตอน ขอให้อ่านคำเทศนาแต่ละตอนและระบุถึงคุณลักษณะของคำเทศนาที่ทำให้มีประสิทธิภาพ แล้วเขียนลงในตารางด้านล่าง ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด ให้ถามว่า “พระเยซูทำให้ฉันสำนึกผิด สร้างแรงบันดาลใจให้ฉัน หรือช่วยฉันให้คิดถึงและประยุกต์ใช้คำสอนของพระองค์อย่างไรบ้าง?”

(2) เมื่อคุณเตรียมคำเทศนาครั้งต่อไป ขอให้ทบทวนคุณลักษณะที่คุณพบในคำเทศนาของพระเยซู ใช้คำเทศนาของพระองค์เป็นแบบอย่างสำหรับการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ แบ่งปันคำเทศนากับคนอื่นในชั้นเรียน ประเมินคำเทศน์ด้วยคำถามนี้ “ฉันวางรูปแบบคำเทศนาของฉันตามแบบอย่างของพระเยซูไหม?”

คำเทศนา	คุณลักษณะ
คำเทศนาบนภูเขา (มัทธิว 5-7)	
การส่งอัครทูต (มัทธิว 10)	
คำอุปมาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 13)	
ชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 18)	
คำพยากรณ์เรื่องการสิ้นยุค (มัทธิว 24-25)	

บทที่ 6

พระเยซูและอาณาจักรของพระเจ้า

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เข้าใจความหมายของอาณาจักรของพระเจ้าในพระกิตติคุณ
- (2) ตระหนักถึงแง่มุมทั้งในปัจจุบันและอนาคตเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า
- (3) ทำตามหลักการของพระเยซูเรื่องชีวิตในอาณาจักรจากคำเทศนาบนภูเขา
- (4) อธิบายความหมายอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับคำอุปมาของพระเยซูเรื่องอาณาจักร
- (5) ยอมจำนนต่อเงื่อนไขของพระเยซูในการเป็นสาวก

หลักการสำหรับพันธกิจ

เรารับใช้ในฐานะทูตซึ่งเป็นผู้แทนของอาณาจักรของพระเจ้าในโลกนี้

บทนำ

อาณาจักรของพระเจ้าเป็นหัวข้อหลักในพันธสัญญาใหม่²⁸ คำว่า *อาณาจักร* ปรากฏในมัทธิว 54 ครั้ง ในมาระโก 14 ครั้ง ในลูกา 39 ครั้ง และในยอห์นห้าครั้ง²⁹

เกือบจะครึ่งหนึ่งของคำอุปมา พระเยซูสอนเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์เทศนาเรื่องอาณาจักร พระองค์รักษาโรคและขับผีออกเพื่อแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของอาณาจักร หลังจากพระเยซูถูกตรึงขึ้นไป คริสตจักรยุคแรกยังคงเทศนาต่อเนื่องเรื่องอาณาจักร (กิจการ 8:12, กิจการ 28:23)

ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าในพันธกิจของพระเยซูและผลกระทบของอาณาจักรต่อพันธกิจในปัจจุบัน ตอนจบของนี้ มีคำเทศนาที่เทศน์ในไนจีเรียเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า คำเทศนานี้อธิบายให้เห็นภาพว่าคำสอนเรื่องอาณาจักรของพระเจ้ามีผลกระทบต่อนพันธกิจในโลกนี้อย่างไร

อาณาจักรของพระเจ้า

มีคำถามสองข้อที่แนะนำการศึกษาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า³⁰

1. อาณาจักรของพระเจ้าคืออะไร?
2. เมื่อใดที่อาณาจักรของพระเจ้าถูกก่อตั้งขึ้น?

²⁸ แหล่งที่มาที่ใช้ในบทนี้ได้แก่

D. Matthew Allen, "The Kingdom in Matthew." (1999) ข้อมูลพร้อมที่ <https://bible.org/article/kingdom-matthew> March 22, 2021

Darrell L. Bock, *Luke: Baker Exegetical Commentary on the New Testament*. (Grand Rapids: Baker Books, 1994-1996)

J. Dwight Pentecost, *The Words and Works of Jesus Christ*. (Grand Rapids: Zondervan, 1981)

Martyn Lloyd-Jones, *Studies in the Sermon on the Mount*. (Grand Rapids: Eerdmans, 1959)

²⁹ มัทธิวมักจะกล่าวถึง "อาณาจักรสวรรค์" ในขณะที่ลูกากล่าวถึง "อาณาจักรของพระเจ้า" มัทธิวมักมีกลุ่มผู้ฟังแรกเป็นชาวยิว ชาวยิวหลีกเลี่ยงใช้พระนามของพระเจ้าและมักจะใช้คำว่า "สวรรค์" เป็นคำสละสลวยสำหรับพระเจ้า เห็นชัดว่ามัทธิวแทนที่คำว่า "อาณาจักรพระเจ้า" ด้วยคำว่า "อาณาจักรสวรรค์" ในกรณีส่วนใหญ่ สำหรับบทเรียนนี้ ผมจะใช้คำว่า "อาณาจักรพระเจ้า" เว้นแต่เป็นการอ้างอิงจากมัทธิว

³⁰ สำหรับวิธีดีในการบรรยายเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า คุณดูวิดีโอของ Scot McKnight เรื่อง "What and Where is the Kingdom of God?" ได้ที่ <http://www.seedbed.com/where-is-the-kingdom-of-god/> (Accessed March 22, 2021)

อาณาจักรของพระเจ้าคืออะไร?

► อ่าน กิจการ 1:1-8

ในช่วงระหว่าง 40 วันหลังจากการฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูอยู่กับพวกสาวกของพระองค์ พระเยซูพูดเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า ตอนที่พระเยซูจะถูกรับขึ้นไป พวกสาวกถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ ให้ชนชาติอิสราเอลในครั้งนี้นะหรือ?” พวกสาวกคาดหวังสิ่งต่อไปนี้

1. **อาณาจักรที่เกิดขึ้นทันที:** “ตอนนี้” พวกเขาคาดหวังให้พระเยซูก่อตั้งอาณาจักรทันที
2. **อาณาจักรที่ปกครองทางการเมืองและตามภูมิศาสตร์:** “ตั้งขึ้นใหม่” พวกเขาคาดหวังให้พระเยซูคว่ำโรมันและตั้งอำนาจการปกครองทางการเมืองขึ้นมาใหม่สำหรับอิสราเอล
3. **อาณาจักรสำหรับประเทศชาติ:** “อาณาจักรให้ชนชาติอิสราเอล” พวกเขาคาดหวังให้พระเยซูปกครองชนชาติเหมือนกษัตริย์ดาวิดในพันธสัญญาเดิม³¹

พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

คำตอบของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรของพระองค์เป็นดังต่อไปนี้

1. **อาณาจักรที่อยู่เหนือกาลเวลา:** “เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้” อาณาจักรของพระเยซูไม่ได้ขึ้นอยู่กับเวลาของมนุษย์แต่ขึ้นอยู่กับเวลาของพระเจ้า

³¹ John Stott, *The Message of Acts* (Westmont, Illinois: InterVarsity Press, 1990), 41

2. **อาณาจักรที่เหนือธรรมชาติ:** “ฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน”
อาณาจักรของพระเยซูตั้งอยู่บนพื้นฐานของฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่สิทธิอำนาจทางการเมือง
3. **อาณาจักรที่เป็นสากล:** “จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” อาณาจักรของพระเยซูเข้าถึงทุกชนชาติ
ไม่ได้จำกัดอยู่แค่อิสราเอล

พระเยซูบอกกับพวกสาวกว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องวาระและเวลา แต่พวกเขาต้องห่วงเกี่ยวกับสองสิ่งคือ การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์และการเป็นพยานของพระองค์ไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

อาณาจักรของพระเจ้าก่อตั้งเมื่อใด?

มีสามทัศนะเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าในท่ามกลางนักศาสนศาสตร์

อาณาจักรจะมา

นักศาสนศาสตร์บางคนมองว่าอาณาจักรจะก่อตั้งในวาระสุดท้ายเมื่อ

พระเยซูปกครองโลกช่วงพันปี ผู้เขียนเหล่านี้พิจารณาพระคัมภีร์อย่างเช่นใน มัทธิว 24-25 ว่าเป็นการเน้นด้านการเมืองและเขตแดนของอาณาจักร

อาณาจักรมาแล้ว

นักศาสนศาสตร์บางคนสอนว่าอาณาจักรของพระเยซูได้รับการก่อตั้งแล้วในขณะที่พระองค์อยู่บนโลก พวกเขาเน้นพระคัมภีร์อย่างเช่นคำกล่าวของพระเยซูที่ว่า “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” และ “อาณาจักรของพระเจ้ายิ่งมาถึงพวกท่านแล้ว” (มัทธิว 4:17 และลูกา 11:20) ทัศนะนี้เรื่องอาณาจักรของพระเจ้ามุ่งเน้นที่ธรรมชาติฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรและการปกครองของพระเจ้าในใจของผู้เชื่อ

“อาณาจักรได้มาแล้ว

อาณาจักรกำลังมา

อาณาจักรยังมาไม่ถึง”

- Martyn Lloyd-Jones

อาณาจักรได้มาแล้วแต่ยังไม่ถูกทำให้สมบูรณ์

นักศาสนศาสตร์จำนวนมากสอนว่า อาณาจักรประกอบไปด้วยด้านปัจจุบันและอนาคต ทศนะนี้สอนว่า อาณาจักรของพระเจ้าได้เริ่มต้นแล้วในช่วงระหว่างการทำพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ แต่อาณาจักรได้ขยายต่อเนื่องผ่านการทำงานของคริสตจักร และอาณาจักรจะถูกทำให้ขยายไปอย่างเต็มที่เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาปกครอง³² เมื่อถึงเวลาที่พระคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะมอบอาณาจักรให้กับพระเจ้าพระบิดาหลังจากการทำลายผู้ปฏิวัติที่ครอบครองทั้งหมด ภูตผีที่มีสิทธิอำนาจและมีฤทธิ์านุภาพ (1 โครินธ์ 15:24) นี่คือการก่อตั้งอาณาจักรของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

► คุณยึดมั่นในทศนะใดเหล่านี้เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า? อะไรคือผลกระทบในเชิงปฏิบัติของแต่ละทศนะต่อพันธกิจ?

ในบทเรียนนี้ เราจะเห็นแง่มุมต่าง ๆ ของอาณาจักรที่กำลังดำเนินการอยู่และแง่มุมต่าง ๆ ของอาณาจักรที่ยังคงรอการทำให้สำเร็จ อาณาจักรประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- **กษัตริย์องค์หนึ่ง:** จากพวกโหราจารย์ตั้งแต่เวลาการประสูติของพระองค์ไปจนถึงข้อความจารึกที่บนไม้กางเขนระบุว่า พระเยซูมาในฐานะกษัตริย์
- **สิทธิอำนาจ:** พระเยซูแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ผ่านการอัศจรรย์ของพระองค์และชัยชนะเหนืออูโมงค์ฝั่งศพ
- **กฎบัญญัติ:** พระเยซูตรึงรูปกฎบัญญัติเรื่องอาณาจักรในคำเทศนาบนภูเขา
- **เขตแดน:** พระเยซูสอนว่าอาณาจักรของพระองค์ขยายออกไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกและประกอบไปด้วยผู้คนจากทุกภาษาและชนชาติ

³² นักวิจารณ์ใช้คำศัพท์คำว่า “การเปิดตัวของอาณาจักร” เพื่อกล่าวถึงจุดเริ่มต้นของอาณาจักรในช่วงพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ “การทำให้อาณาจักรสมบูรณ์” คือความสำเร็จขั้นสุดท้ายของอาณาจักรตามพระสัญญาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

- **ประชาชน:** ทุกคนที่ได้รับการไถ่โดยกษัตริย์องค์นี้และอยู่ใต้การปกครองของพระองค์ก็เป็นพลเมืองของอาณาจักรของพระเยซู

พระสัญญาเรื่องอาณาจักร

► อ่าน มัทธิว 3:1-12

คำกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้าครั้งแรกในพันธสัญญาใหม่พบได้ในคำเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ในฐานะผู้เผยพระวจนะคนสุดท้ายของพันธสัญญาเดิม ยอห์นประณามความหน้าซื่อใจคดของพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล ในฐานะผู้ส่งสารคนแรกในพันธสัญญาใหม่ เขาเตรียมทางสำหรับกษัตริย์องค์ใหม่ “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 3:2) คำว่า “มาใกล้แล้ว” เป็นการแนะนำว่าอาณาจักรเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ยังมาไม่ถึง แต่ใกล้มากแล้ว ยอห์นเทศนาเพื่อเตรียมชนอิสราเอลสำหรับการมาของพระเมสสิยาห์ผู้จะนำอาณาจักรใหม่เข้ามา

ไม่นานหลังจากยอห์นถูกจับ พระเยซูเริ่มต้นงานพันธกิจของพระองค์ต่อสาธารณชน พระองค์เดินทางไปทั่วกาลิลีเพื่อประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักร (มัทธิว 4:23) เช่นเดียวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเยซูประกาศว่า “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17)

► อ่าน มัทธิว 10:5-42

พระเยซูส่งสาวกสิบสองคนไปเทศนาข่าวสารเรื่องอาณาจักรให้กับเกาะหลงหายที่เป็นวงศวานของอิสราเอล พวกเขาเทศนาเหมือนกับที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูเทศนาว่า “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 10:5-7)

พันธกิจของพวกสาวกได้รับการวางรูปแบบตามพันธกิจของพระอาจารย์ของพวกเขา เหมือนกับพระเยซู พวกเขาต้องประกาศเรื่องอาณาจักรและตอบสนองความจำเป็นทางกายภาพของประชาชน เหมือนกับพระเยซู พวกเขารักษาโรคและขับผีเป็นหมายสำคัญว่าอาณาจักรของพระเจ้ากำลังแทรกแซงการครอบงำ

ของชาตาน พระเยซูส่งผู้แทนของพระองค์ไปรักษาโรค ทำให้คนตายฟื้น รักษาคนง่อยให้หายปกติ และขับผีออก (มัทธิว 10:8)

การเปิดตัวของอาณาจักร

► อ่าน มัทธิว 12:22-32

พระสัญญาเรื่องอาณาจักรไม่ใช่เรื่องใหม่ ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้สัญญาถึงอาณาจักรในอนาคต อย่างไรก็ตามพระเยซูประกาศว่าอาณาจักรไม่ใช่แค่ความหวังในอนาคต แต่เป็นความจริงที่เกิดขึ้นทันที พระเยซูประกาศการเปิดตัวของอาณาจักรของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าปรากฏในที่ที่พระเยซูปรากฏ

ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เหนือพวกมาร พระเยซูแสดงให้เห็นสิทธิอำนาจของกษัตริย์ที่ได้เอาชนะอาณาจักรของชาตาน หลังจากพระองค์รักษาชายที่ถูกมารเบียดเบียน พวกฟาริสีอ้างว่าพระเยซูขับผีออกโดยอำนาจของเบเอลเซบูลผู้เป็นเจ้าแห่งผี พระเยซูตอบว่าพระองค์พิชิตอาณาจักรของชาตานโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า “แต่ถ้าเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า แผ่นดินของพระเจ้านี้ก็มาถึงพวกท่านแล้ว” (มัทธิว 12:28) พระเยซูได้บุกเบิกอาณาจักรของชาตานแล้ว

► อ่าน มัทธิว 11:1-24

การอัศจรรย์ของพระเยซูเป็นหมายสำคัญเริ่มต้นของอาณาจักรของพระองค์ พระกิตติคุณยอห์นใช้คำว่า *หมายสำคัญ* สำหรับการอัศจรรย์ของพระเยซู การอัศจรรย์เป็นหมายสำคัญถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูและเป็นหลักฐานถึงอาณาจักรใหม่

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกาศว่า “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” เขาคาดหวังว่าอาณาจักรทางการเมืองจะนำการช่วยกู้มายังอิสราเอล แต่ยอห์นกลับพบว่าตัวเองต้องเผชิญความตายอยู่ในคุก! เขาสงสัยของเขาก็คือ “ท่านเป็นคนที่เจอนั้น หรือว่าเราจะต้องรอคอยคนอื่น?” (มัทธิว 11:3) พันธกิจของพระเยซู

ไม่ได้ตรงกันกับความคาดหวังของยอห์นถึงพระเมสสิยาห์ที่ปกครองทางการเมืองผู้ซึ่งจะก่อตั้งอาณาจักรบนโลกนี้

พระเยซูตอบสนองโดยการชี้ไปที่การทำงานในฐานะพระเมสสิยาห์ของพระองค์

ไปบอกยอห์นในสิ่งที่พวกท่านได้ยินและได้เห็น คือว่าบรรดาคนตาบอดเห็นได้ พวกคนง่อยเดินได้ บรรดาคนที่เป็นโรคเรื้อนหายสะอาด บรรดาคนหูหนวกได้ยิน บรรดาคนตายเป็นขึ้น และคนยากจนทั้งหลายได้รับข่าวดี ใครไม่มีเหตุสะดุดในตัวเรา คนนั้นก็สุข (มัทธิว 11:4-6)

พระเยซูสอนเพื่อเตือนยอห์นให้ระลึกถึงหมายสำคัญตามคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ที่จะได้รับการทำให้สำเร็จ แม้พระเยซูจะยกย่องกำลังและความกล้าหาญของยอห์น แต่พระองค์ก็ประกาศว่า คนที่เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ก็ยังยิ่งใหญ่กว่ายอห์น เพราะอะไรหรือ? พระเยซูได้มาเพื่อสถาปนาพันธสัญญาใหม่พร้อมกับสิทธิพิเศษทั้งหมดในอาณาจักรนั้น ผู้เชื่อที่เล็กน้อยที่สุดในพันธสัญญาใหม่ครอบครองสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่ผู้ชอบธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพันธสัญญาเดิมไม่เคยได้เห็น ผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่ได้เห็นพระสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง พระสัญญาเรื่องอาณาจักรได้เริ่มต้นแล้ว

ชีวิตในอาณาจักร: คำเทศนาบนภูเขา

คำเทศนาตอนเดียวของพระเยซูที่ยาวที่สุดที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณคือคำเทศนาบนภูเขา อาณาจักรของพระเจ้าเป็นใจความหลักหนึ่งเดียวของคำเทศนาเรื่องนี้มองเห็นได้ในหลายทาง

- ผู้เป็นสุขประการแรกสอนว่าอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนยากจนด้านจิตวิญญาณ (มัทธิว 5:3) ผู้เป็นสุขประการสุดท้ายสอนว่าอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม (มัทธิว 5:10) ทั้งสองประการเหล่านี้ก่อตัวล้อมรอบผู้เป็นสุขประการที่เหลือซึ่งแสดงให้เห็นว่าใจความหลักของผู้เป็นสุขคืออาณาจักรสวรรค์
- พระเยซูอ้างถึงสิทธิอำนาจในการแปลความกฎบัญญัติใหม่ (มัทธิว 5:21-48) นี่คือการปฏิบัติของกษัตริย์องค์หนึ่งผู้มีสิทธิอำนาจในการแปลความและประยุกต์ใช้กฎหมายในอาณาจักรของตน

- พระเยซูสอนพวกสาวกให้อธิษฐานว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มัทธิว 6:9-13) เราได้รับการเรียกให้อธิษฐานเพื่อความก้าวหน้าของอาณาจักรพระเจ้าบนโลกนี้ เมื่อคนของพระเจ้าใช้ชีวิตตามคำเทศนาบนภูเขา อาณาจักรของพระเจ้าจะขยายและสิทธิอำนาจของพระเจ้าจะขยายแผ่ไปยังพลเมืองใหม่ของอาณาจักร
- เมื่อจบคำเทศนานี้ พระเยซูสอนว่าเพียงแค่การอธิษฐานต่าง ๆ นั้นยังไม่พอที่จะเข้าอาณาจักรแห่งสวรรค์ มีเพียงคนที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาเท่านั้นที่จะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 7:21)

หลักการอ่านคำเทศนาบนภูเขา

เราควรจดจำหลักการสามประการเมื่อเราอ่านคำเทศนาบนภูเขา

(1) การเชื่อฟังคำสั่งในคำเทศนาบนภูเขาไม่ทำให้เรา “ได้รับ” ฐานะพลเมืองในอาณาจักรสวรรค์

เราต้องไม่คิดว่า “ใช้ชีวิตแบบนี้แล้วคุณจะเป็นคริสเตียน” แต่เราต้องอ่านคำเทศนานี้เป็นแนวทางการใช้ชีวิตในฐานะพลเมืองของอาณาจักรคือ “ใช้ชีวิตแบบนี้เพราะคุณเป็นคริสเตียน” เราได้รับความรอดโดยพระคุณเท่านั้น จากนั้นเราจึงเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าเพราะเราเป็นสมาชิกในอาณาจักรของพระองค์

(2) คำเทศนาบนภูเขาไว้เพื่อสาวก ไม่ใช่คนที่ไม่เชื่อ

นี่ไม่ใช่รัฐธรรมนูญสำหรับประเทศหนึ่งในโลก อย่าแปลกใจเมื่อเพื่อนบ้านที่ไม่เชื่อพระเจ้าปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตตามหลักการเหล่านี้! นี่คือการอธิบายถึงชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า ไม่ใช่ชีวิตในอาณาจักรของมนุษย์

(3) คำเทศนาบนภูเขาที่มีไว้เพื่อผู้เชื่อทุกคน

คนมากมายพยายามหลีกเลี่ยงข้อเรียกร้องของคำเทศนานี้โดยการโต้แย้งว่าหลักการเหล่านี้ไม่ได้นำมาใช้กับผู้เชื่อดั้งเดิม บางคนพูดว่า “กฎนี้มีไว้เพื่ออาณาจักรพันปีในอนาคต” บางคนพูดว่า “นี่มีไว้สำหรับธรรมิกชนบางคน คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่สามารถทำตามคำสั่งเหล่านี้ได้” บางคนพูดว่า “คำเทศนานี้แสดงให้เห็นว่าเราไม่มีทางบรรลุคำสั่งของพระเจ้าได้เลย เมื่อเราเห็นว่าเราไม่สามารถบรรลุข้อเรียกร้องของพระเจ้าได้ เราจะพึ่งพระคุณเท่านั้น”

อย่างไรก็ตาม คริสตจักรในยุคแรกอ่านคำเทศนานี้เป็นแนวทางสำหรับผู้เชื่อทุกคน จดหมายของยากอบ และ 1 เปโตรกล่าวซ้ำคำสั่งมากมายในคำเทศนานี้ พระเยซูปฏิเสธที่จะลดมาตรฐานความบริสุทธิ์ของพระเจ้า แทนที่จะทำให้มาตรฐานต่ำกว่าพวกฟาริสี พระเยซูกลับให้พวกสาวกของพระองค์ยึดมั่นในมาตรฐานที่สูงกว่าคือ “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20)

ชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า

► อ่าน มัทธิว 5-7

ถ้าพระเยซูเริ่มต้นอาณาจักรในช่วงพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ ตอนนี้เราก็คงใช้ชีวิตอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า คำเทศนาบนภูเขาอธิบายคุณลักษณะของพลเมืองแห่งอาณาจักรสวรรค์ ต่อไปนี้คือสรุปโดยย่อของใจความหลักของคำเทศนา

(1) ค่านิยมของอาณาจักรของพระเจ้าแตกต่างจากค่านิยมของโลกนี้

ไม่มีผู้ปกครองคนใดในโลกที่จะพูดว่าพระพรเป็นของคนยากจน คนที่ไว้ทุกข์ คนที่ยอมสละสิทธิ์ หรือคนที่ถูกข่มเหง คำกล่าวในผู้เป็นสุขตรงกันข้ามกับค่านิยมของจักรวรรดิโรมันในสมัยพระเยซูอย่างสิ้นเชิง และตรงกันข้ามกับโลกเราในทุกวันนี้ อาณาจักรของพระเจ้าแตกต่างจากอาณาจักรของมนุษย์

(2) พลเมืองอาณาจักรของพระเจ้าควรสร้างผลกระทบต่อโลกของพวกเขา

พวกเอสเซนท์ (Essenes) ในสมัยพระเยซูกล่าวว่าคนชอบธรรมควรถอนตัวออกจากสังคมและตั้งอาณาจักรของพระเจ้าแยกไว้ต่างหาก พระเยซูตรัสว่า “ไม่! เจ้าต้องเป็นเกลือที่ถนอมรักษาและปองรสให้กับโลกของเจ้า เจ้าต้องเป็นแสงสว่างที่ถวายเป็นเกียรติแด่พระบิดาในสวรรค์ของเจ้า” แม้อาณาจักรของพระเจ้าจะเป็นฝ่ายวิญญาณเป็นหลัก แต่โลกของเราควรได้รับประโยชน์ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมจากพลเมืองของอาณาจักร

เราอาจเขียนรายการตัวอย่างมากมายของคริสเตียนที่เป็นเกลือและแสงสว่างในสังคมของโลก วิลเลียม วิลเบอร์ฟอร์ซ เป็นผู้นำรัฐสภาเพื่อยกเลิกการค้าทาสในจักรวรรดิอังกฤษ การฟื้นฟูเมธอดิสต์นำการปฏิรูปสังคมมาสู่สังคมอังกฤษทุกระดับ วิลเลียม แครี ต่อสู้กับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ทางกฎหมายและ สตี (การเผาบูชาญัตนเองของหญิงม่าย) ในอินเดีย คริสเตียนได้เผยแพร่ความรู้ ก่อตั้งโรงพยาบาลและสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และรับใช้คนยากจนและคนขัดสนในหลายประเทศ

“ผู้มีใจบริสุทธิ์ไม่เพียงมองเห็นพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นตัวอักษรที่ทำให้สังคมมองเห็นพระองค์ด้วย”

- Leon Hynson

(3) พลเมืองแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทำเกินกว่าข้อกำหนดของกฎบัญญัติเพื่อแสดงความรักของพระบิดา

พระเยซูไม่ได้มาเพื่อลบล้างกฎบัญญัติ แต่มาเพื่อให้กฎบัญญัติสำเร็จสมบูรณ์ “เราไม่ได้มาลบล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” (มัทธิว 5:17) การทำบางสิ่งให้สำเร็จสมบูรณ์คือการนำสิ่งนั้นมาถึงความสมบูรณ์ครบถ้วนหรือบรรลุผล พระเยซูไม่ได้มาเพื่อลบล้างกฎบัญญัติแต่มาเพื่อเปิดเผยวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังกฎบัญญัติ ในชุดตัวอย่างหกประการ พระเยซูแสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมของพลเมืองอาณาจักรต้องมากกว่าความชอบธรรมของพวกเขาธรรมจารย์และฟาริสี

กฎบัญญัติ	พลเมืองอาณาจักร
กฎบัญญัติห้ามฆ่าคน	พลเมืองอาณาจักรพูดถึงแรงจูงใจที่แท้จริงคือ ความโกรธ
กฎบัญญัติห้ามล่วงประเวณี	พลเมืองอาณาจักรไม่มองผู้หญิงด้วยใจที่มีราคะตัณหา
กฎบัญญัติเรียกร้องให้มี “หนังสือหย่าร้าง”	พลเมืองอาณาจักรเสาะหาหนทางที่จะรักษาชีวิตสมรสแทนที่จะหาข้ออ้างเพื่อแยกทาง
กฎบัญญัติห้ามสาบานโดยเท็จ	สำหรับพลเมืองอาณาจักรการพูดว่า “ใช่” หรือ “ไม่” ก็เพียงพอแล้ว
กฎบัญญัติจำกัดการตอบโต้ (“ตาแทนตา”)	พลเมืองอาณาจักรกระทำด้วยความรัก ไม่แก้แค้น
กฎบัญญัติกำหนดให้รักเพื่อนบ้าน	พลเมืองอาณาจักรรักแม้แต่ศัตรู ³³ พวกเขาสะท้อนถึงความรักและความเมตตาของพระบิดาในสวรรค์ของพวกเขา (ลูกา 6:36)

(4) พลเมืองของอาณาจักรใส่ใจกับการทำให้พระเจ้าพอใจมากกว่าทำให้ผู้อื่นพอใจ

พวกฟาริสีอยากให้ผู้คนมองเห็นความใจกว้างของพวกเขา แต่พลเมืองของอาณาจักรถวายเป็นความลับ คนหน้าซื่อใจคดอยากให้คนอื่นได้ยินคำอธิษฐานสวຍหຽຂອງพวกเขา แต่พลเมืองของอาณาจักรอธิษฐานด้วยคำเรียบง่ายและด้วยความกระตือรือร้น พวกฟาริสีอยากให้คนอื่นเคารพยกย่องในการอดอาหารยาวนานของพวกเขา แต่พลเมืองของอาณาจักรอดอาหารเพื่อรับบำเหน็จรางวัลจากพระบิดาเท่านั้น

(5) พลเมืองของอาณาจักรไม่วางใจในความมั่งคั่งของตนหรือไม่กังวลเกี่ยวกับความจำเป็นในชีวิต

แต่พวกเขาวางใจในการจัดเตรียมของพระบิดาในสวรรค์

³³ พันธสัญญาเดิมไม่ได้สั่งให้อิสราเอล “เกลียดศัตรู” นี่เป็นความเข้าใจผิดที่มักเกิดขึ้นเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม

(6) พลเมืองของอาณาจักรไม่ตัดสินคนอื่น

อย่างไรก็ตามพวกเขาจะหวังที่จะสังเกตเห็นผลที่ไม่ดีของพวกเขาผู้สอนเท็จ

(7) พลเมืองของอาณาจักรมั่นใจในคำอธิษฐานของพวกเขา

พลเมืองของอาณาจักรมั่นใจในคำอธิษฐานของพวกเขาเพราะพวกเขารู้ว่าพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ให้สิ่งดีแก่คนที่ขอต่อพระองค์! (มัทธิว 7:11)

(8) พลเมืองของอาณาจักรเข้าใจว่ามีเพียงสองวิธีเท่านั้น

มีประตูกว้างกับประตูแคบ มีต้นไม้อุดมกับต้นไม้อเลว มีคนสร้างบ้านฉลาดกับคนสร้างบ้านที่โง่เขลา พลเมืองของอาณาจักรรู้จักสังเกตแยกแยะ

ดำเนินชีวิตด้วยหลักการของอาณาจักร

เราจะใช้ชีวิตด้วยหลักการต่าง ๆ ของคำเทศนาบนภูเขาได้อย่างไร? กุญแจสำคัญอยู่ในมัทธิว 5:48 พลเมืองของอาณาจักรได้รับการเรียกให้เป็นเหมือนพระบิดาในสวรรค์ของเรา คำสอนของพระเยซูมีทั้งง่ายและยาก มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่เสริมกำลังเราให้ใช้ชีวิตตามคำสอนของพระเยซูได้ โดยกำลังของเราเอง เราไม่มีวันใช้ชีวิตให้ถึงข้อเรียกร้องของคำเทศนานี้ได้เลย มีเพียงพระวิญญาณเท่านั้นที่ทำให้ชีวิตในอาณาจักรเป็นไปได้

เราต้องเข้าใจหลักการนี้เมื่อเราเทศนาคำเทศนาบนภูเขา ถ้าหากเรา

เทศนาคำเทศนานี้เป็นเพียงกฎเท่านั้น เราก็จะทิ้งความผิดหวังทิ้งไว้กับผู้คน มีเพียงการเทศนาคำเทศนานี้ให้เป็นแบบอย่างสำหรับชีวิตในอาณาจักรเท่านั้น ที่เราจะเห็นการจัดเตรียมพระคุณของพระเจ้า

“คำเทศนาบนภูเขาเป็นคำเตือนไม่ให้รักแบบผูกมัด รักเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพิกเฉยต่อเสียงเรียกสู่ความชอบธรรมแท้จริ แต่คำเทศนานี้เป็นการเรียกให้แสดงถึงการให้อภัย การมอบถวาย ความรักที่สำนึกในพระคุณและเห็นอกเห็นใจตามอย่างพระเจ้า”

- Darrell Bock

ซึ่งได้มาโดยการเป็นเครื่องบูชาของพระบุตร และได้รับการเสริมกำลังโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วคำเทศนาบนภูเขา ก็จะกลายเป็นข่าวประเสริฐคือ “ข่าวดี” อย่างแท้จริง

► หลังจากจบการอ่านคำเทศนาบนภูเขาและการทบทวนบทสรุปโดยย่อแล้ว ขอให้อภิปรายคำถามต่อไปนี้

- คำสอนใดจากคำเทศนานี้ที่ยากที่สุดสำหรับคริสเตียนในสังคมที่คุณอยู่?
- คำสอนใดจากคำเทศนานี้ที่ยากที่สุดสำหรับคุณในฐานะผู้นำคริสเตียน?

ความลึกลับของอาณาจักร: คำอุปมาเรื่องอาณาจักร

พวกผู้สอนชาวยิวรู้ว่า เราจดจำเรื่องเล่าได้นานกว่าข้อความประโยค ๆ ด้วยเหตุนี้คำอุปมาจึงเป็นคำสอนที่นิยมสำหรับพวกเร่ร่อนชาวยิว พระเยซูใช้คำอุปมาสื่อสารความจริงอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า

ช่วงต้นพันธกิจของพระเยซู ประโยชน์ของคำอุปมาอำนวยให้พระเยซูสอนพวกเขาโดยหลีกเลี่ยงการปะทะแบบตรง ๆ กับศัตรูของพระองค์ ต่อมาพระเยซูเผชิญหน้าแบบตรง ๆ กับพวกผู้นำศาสนาในเยรูซาเล็ม แต่ในช่วงปีแรก ๆ ของการทำพันธกิจ จุดเน้นของพระองค์คือการสอนสาวก

มีคนมากมายได้ยินคำอุปมาแต่ไม่เข้าใจ พวกเขาได้ยินแต่ไม่มีวันเข้าใจ พวกเขาดูแต่ไม่มีวันมองเห็น (มัทธิว 13:14) เพราะอะไรหรือ? เพราะพวกเขาทำใจแข็งกระด้าง อิสยาห์เผยพระวจนะไว้ว่า...

เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาของพวกเขาปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตา จะได้ยินด้วยหู และได้เข้าใจด้วยจิตใจ แล้วจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย (มัทธิว 13:15 อ้างอิงมาจากอิสยาห์ 6:9)

พระเยซูสามารถสอนคนที่หูของเขาเปิดออกได้โดยผ่านการใช้คำอุปมา

มัทธิว 13 นำเสนอชุดคำอุปมาเกี่ยวกับความลึกลับของอาณาจักร (มัทธิว 13:11) คำอุปมาเหล่านี้เปิดเผยถึงธรรมชาติของอาณาจักรของพระเจ้าให้กับพวกผู้ติดตามพระเยซู ในขณะที่เดียวกันก็ปิดบังคำสอนของพระองค์ส่วนมากไว้จากพวกผู้นำที่ไม่เชื่อ

► ก่อนจะเรียนต่อไป ขอให้หยุดตรงนี้และอ่านมัทธิว 13:1-52 กับลูกา 19:11-27 เมื่อคุณศึกษาคำอุปมาแต่ละเรื่อง ขอให้สรุปใจความหลักของคำอุปมานั้นให้เป็นหนึ่งหรือสองประโยคโดยเขียนลงในตารางหน้าถัดไป สำหรับคำอุปมาแต่ละเรื่อง ขอให้ค้นหาการประยุกต์ใช้หนึ่งอย่างสำหรับพันธกิจในปัจจุบัน คำอุปมาเรื่องแรกทำให้คุณดูเป็นตัวอย่างแล้ว

คำอุปมาเรื่องอาณาจักร		
คำอุปมา	ใจความหลัก	บทเรียนสำหรับพันธกิจในปัจจุบัน
ผู้หว่านพืช	การตอบสนองของผู้ฟังต่อเมล็ดพืชเป็นตัวกำหนดการเกิดผลของเมล็ดนั้น	เมื่อฉันเทศนาและสอน ฉันต้องวางใจพระเจ้าสำหรับผลลัพธ์ ฉันไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับการเก็บเกี่ยว ฉันรับผิดชอบต่อการหว่านเมล็ดพันธุ์อย่างสัตย์ซื่อ
ข้าวละมาน		
เมล็ด มัสตาร์ด		
เชื้อขนม		
ชุมทรัพย์ ที่ซ่อนไว้		
ไข่มุกที่มีค่า มาก		
อวนจับ ปลา		
เจ้าของ บ้าน		
เงินสิบมินา		

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช (มัทธิว 13:3-9, 18-23; ลูกา 8:5-18)

คำอุปมาแรกในชุดคำอุปมานี้ที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรสอนเราว่า การตอบสนองต่อเมล็ดพืชของเราเป็นตัวกำหนดการเกิดผลของเมล็ดนั้น ในอาณาจักรสวรรค์ บางคนจะเชื่อและเกิดผล ในขณะที่บางคนจะปฏิเสธที่จะเชื่อ หรือจะเลิกราไปหลังจากที่เชื่อครั้งแรก

คำอุปมานี้อาจเรียกว่าเป็นคำอุปมาเรื่องดิน เพราะเรื่องราวเกี่ยวกับดินที่แตกต่างกัน ไม่ใช่ผู้หว่านแตกต่างกัน ในแต่ละตัวอย่าง เมล็ดพืชเหมือนกันหมด และผู้หว่านก็คนเดียวกัน ความแตกต่างคือดิน เมื่อเราประกาศถ้อยคำเรื่องอาณาจักร เราต้องไม่ตื่นตกใจเมื่อผู้ฟังบางคนยอมรับน้อยกว่าคนอื่น เราต้องไม่ท้อใจ พระเยซูสอนว่าผู้ฟังบางคนจะเป็นดินดีในขณะที่บางคนเป็นดินแข็งไม่รับพระวจนะ

บทสรุปของลูกาต่อคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชแสดงให้เห็นว่าเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับการรับฟังความจริง “เพราะฉะนั้น จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่พวกท่านได้ยินได้ฟัง คนที่มีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้น แต่คนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขาคิดว่ามีอยู่นั้น ก็ทรงเอาไปจากเขา” (ลูกา 8:18) เมื่อคนตอบสนองในทางบวกต่อความจริง พวกเขาก็รับความจริงได้มากขึ้น ก่อนที่จะให้คำอุปมาอื่น ๆ ในคำเทศานี้ พระเยซูสอนผู้ฟังให้รู้วิธีฟังได้อย่างเกิดผลเหมือนดินดี

คำอุปมาเรื่องข้าวละมาน (มัทธิว 13:24-30, 36-43)

พวกคนยิวคาดหวังว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะนำการพิพากษามายังคนชั่วโดยพลัน พระเยซูเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับช่วงเวลาที่ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในโลกนี้ ในเรื่องเล่านี้ ที่นาคือโลก (มัทธิว 13:38) มีเพียงตอนสั้นยุคเท่านั้นที่พวกทูตสวรรค์จะรวบรวมข้าวละมานและเผามันด้วยไฟ (มัทธิว 13:40) อาณาจักรของพระเจ้าจะก่อร่างในเวลาของพระเจ้า ไม่ใช่ในเวลาของมนุษย์

คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด (มัทธิว 13:31-32)

ไม่มีใครที่คอยเฝ้าดูพันธุ์พืชของพระเยซูบนโลกนี้จะคาดการณ์ได้ว่าคริสตจักรจะแผ่ขยายไปไกลทั่วโลก พวกสาวกขาดการศึกษา ยากจน และหวาดกลัว พวกเขาขาดคุณสมบัติพิเศษ ไม่มีฐานะทางสังคม หรือไม่มีอำนาจทางการเมือง พวกเขาเป็นเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดบางเบา แต่เหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดที่เติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่หรือเป็นพุ่ม อาณาจักรของพระเจ้าจะแผ่ขยายไปรอบโลก

ผู้ฟังของพระเยซูคงตกใจอย่างมากที่ได้ยินพระเยซูเปรียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด พวกเขารับปราชัยวิพากษ์วิจารณ์ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาด้วยฤทธิ์เดชและพระสิริ พวกเขาคาดหวังว่าจะมีการพิพากษาต่อคนบาปทั้งหลาย พวกเขาคาดหวังการจลาจลทางการเมืองต่อผู้กับโรม พวกเขาคาดหวังการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเมื่อมีการก่อตั้งอาณาจักรใหม่ของยิวแทนที่ แต่พระเยซูกลับเตรียมพวกสาวกสำหรับการเริ่มต้นอาณาจักรที่น่าประหลาดใจ

เมื่อเราอ่านพันธสัญญาใหม่ เราอาจลืมความสำคัญของแคว้นยูเดียในศตวรรษแรก แคว้นยูเดียเป็นศูนย์กลางของพันธสัญญาใหม่ แต่ห่างไกลจากศูนย์กลางของโลกในศตวรรษแรก คิดถึงเมืองหลวงในประเทศของคุณ นี่ไม่ใช่บทบาทของแคว้นยูเดียในศตวรรษแรก บทบาทนั้นเป็นของโรม ลองนึกถึงเมืองที่มีมหาวิทยาลัยและระบบการศึกษาที่ยอดเยียม นี่ไม่ใช่บทบาทของแคว้นยูเดียในศตวรรษแรก บทบาทนั้นเป็นของเอเธนส์หรืออเล็กซานเดรีย

ในความสัมพันธ์กับประเทศอื่น ๆ ในโลก ยูเดียไม่ได้มีความสำคัญอะไรทางการเมือง ไม่สำคัญทางเศรษฐกิจ ไม่สำคัญทางสังคม ลองคิดถึงภูมิภาคที่ไม่มีความสำคัญมากที่สุดในประเทศของคุณ นั่นเป็นสภาพของยูเดียในจักรวรรดิโรมัน

คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด แสดงให้เห็นถึงการเติบโตของอาณาจักรของพระเจ้าจากคนกลุ่มเล็กที่อยู่ในซอกหลืบของจักรวรรดิโรมันซึ่งได้กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ที่แผ่ขยายไปถึงชนทุกชาติ³⁴ พวกเร้าบปีชาวยิวสอนว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะจำกัดอยู่กับคนยิวเท่านั้น พระเยซูสอนว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะแผ่ขยายไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนม (มัทธิว 13:33)

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนมอธิบายถึงการเติบโตอย่างเหนือธรรมชาติของอาณาจักร พระเยซูใช้เชื้อขนมเป็นสัญลักษณ์ของการแผ่ขยายอาณาจักร แบ่งสามถึงสามการทำขนมปังให้คน 100 คนกินได้ แม้จะมีจุดเริ่มต้นเล็กน้อย แต่อาณาจักรก็จะเติบโตเป็นพลังอันยิ่งใหญ่

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนมแสดงให้เห็นถึงการเติบโตอย่างมั่นคงของอาณาจักร เชื้อขนมปังไม่ได้นำตื่นเต้นเร้าใจ มันไม่ได้ระเบิดเหมือนไดนาไมต์ แต่มันทำงานเงียบ ๆ ผ่านขนมปังทั้งก้อน พวกเร้าบปีชาวยิวสอนว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏต่อโลกกว้างด้วยหมายสำคัญ แต่พระเยซูแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรจะค่อย ๆ เติบโต แต่มันคง จนกระทั่งแผ่ขยายไปรอบโลก

คำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้กับเรื่องไข่มุกที่มีค่ามาก (มัทธิว 13:44-46)

คำอุปมาทั้งสองเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในอาณาจักร ทั้งสองเรื่อง ชายคนหนึ่งพบบางสิ่งที่มีค่ามากจนเขายอมขายทุกอย่างเพื่อมาซื้อสิ่งนี้ จุดเน้นของคำอุปมาไม่ใช่การเสียสละของชายคนนั้น แต่คือความสัมพันธ์ของเขาที่ได้พบสิ่งที่มีค่ามากขนาดนั้น ด้วยความยินดีเขาจึงไปและขายทุกสิ่ง! สาวกที่แท้จริงขึ้นชมยินดีที่ได้สละทุกสิ่งเพื่อติดตามพระคริสต์

คำอุปมาเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าสูงสุดของอาณาจักร อาณาจักรของพระเจ้าส่งผลต่อท่าทีของเราซึ่งกระทบต่อชีวิตทั้งหมด ในอีกที่หนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย

³⁴ ในดาเนียล 4:12 และเอเสเคียล 31:6 นกที่เกาะอยู่บนต้นไม้แทนถึงอาณาจักรยิ่งใหญ่ที่เข้าถึงชนหลายชาติ

การที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีตาสองข้างแต่ต้องถูกทิ้งลงนรก” (มาระโก 9:47) การเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้านั้นควรค่าต่อการสละสิ่งใด ๆ ทางโลก

คำอุปมาเรื่องอวนจับปลา (มัทธิว 13:47-50)

เรือประมงในทะเลกาลิลีจะลากอวนขนาดใหญ่ที่ดักจับปลาทั้งที่กินได้และกินไม่ได้ เมื่อกลับเข้าฝั่งแล้ว ชาวประมงจะแยกปลาดีออกจากปลาเสีย

เหมือนกับคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน คำอุปมานี้เตือนพวกสาวกให้คิดถึงการพิพากษาที่จะมาในยุคสุดท้าย แทนที่จะคาดหวังการพิพากษาแบบฉับพลัน พวกเขาต้องเทศนาเรื่องอาณาจักรโดยรู้ว่าพระเจ้าจะพิพากษาคนชั่วและคนชอบธรรมในเวลาของพระองค์ จะมีการพิพากษารั้งสุดท้ายที่แยกคนดีออกจากคนชั่ว แต่เราต้องให้เป็นเวลาของพระเจ้า

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้าน (มัทธิว 13:51-52)

พระเยซูเริ่มต้นชุดคำอุปมานี้โดยการสอนพวกสาวกว่า พวกเขาควรเป็นดินดีที่เกิดผล พระองค์จับคำอุปมาโดยสอนพวกเขาให้รับผิดชอบในการแบ่งปันกับผู้อื่น ธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกต้องเอาทรัพย์สินสมบัติแห่งความรู้ของเขามาสอนคนอื่น เราไม่ได้เรียนเพื่อประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น พวกสาวกได้รับการฝึกฝนเพื่อพวกเขาจะสามารถฝึกฝนสาวกคนอื่นต่อ ๆ ไปได้

คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินา³⁵ (ลูกา 19:11-27)

► อ่าน ลูกา 19:11-27

³⁵ “มินา” คือหน่วยของเงิน มีมูลค่าเท่ากับค่าแรงทำงานสามเดือน

คำอุปมานี้มาจากลูกา แต่มัทธิวนำคำอุปมาคล้ายกันไว้ในช่วงที่พระเยซูพูดถึงวาระสิ้นยุค พระเยซูให้คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินาเมื่อพระองค์ใกล้ถึงเยรูซาเล็ม เนื่องจากผู้คนคิดเอาเองว่าอาณาจักรของพระเจ้ากำลังจะเกิดขึ้นทันที (ลูกา 19:11)

เมื่อพระเยซูใกล้ถึงเยรูซาเล็ม ผู้คนเริ่มกระตือรือร้นมากขึ้นในการคาดหวังพระเมสสิยาห์ในทางการเมือง พระเยซูให้คำอุปมานี้เพื่อสอนพวกเขาให้ยังคงสัตย์ซื่อแม้เมื่อพวกเขาออกคอยอาณาจักร พวกเขาต้องไม่ปิดบังสิ่งที่พระอาจารย์ได้ให้ไว้แก่พวกเขา แต่พวกเขาต้องใช้ทรัพยากรของพวกเขาเพื่อความก้าวหน้าของอาณาจักร

การก่อตั้งอาณาจักรอย่างสมบูรณ์

► อ่าน มัทธิว 24-25

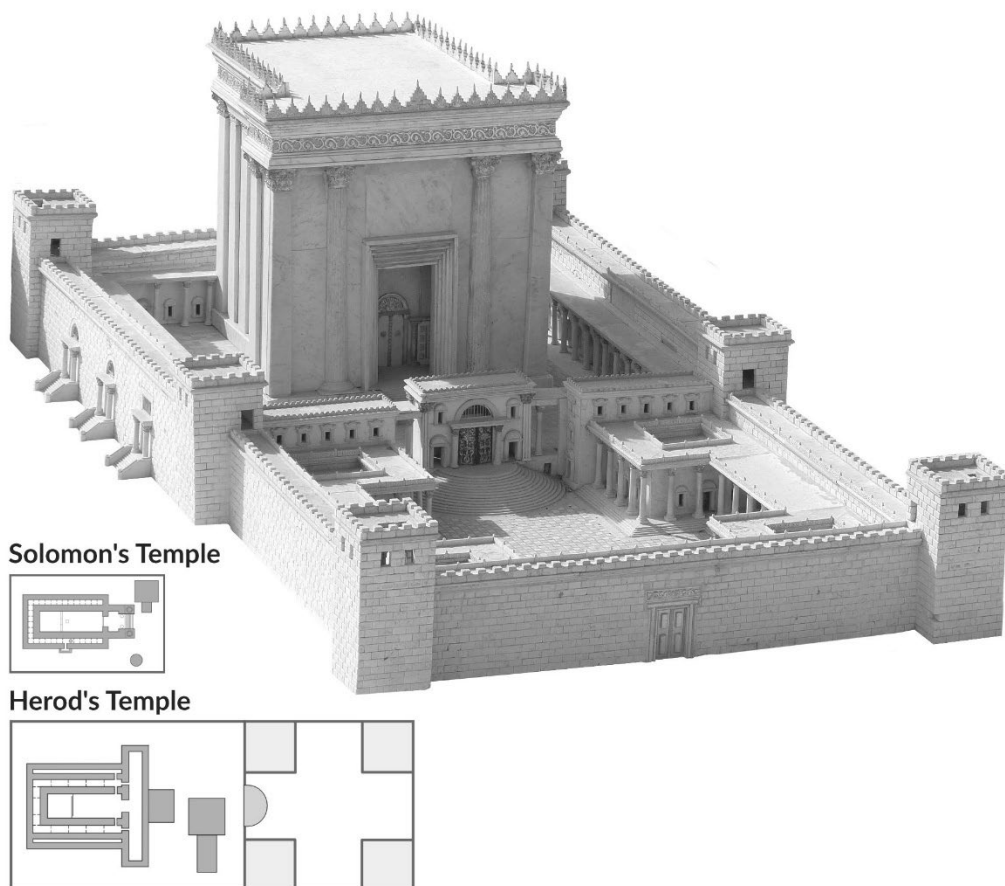
คำสอนของพระเยซูในช่วงแรก ส่วนใหญ่เน้นเรื่องการเริ่มต้นอาณาจักรโดยฉับพลัน เมื่อพระองค์มาถึงช่วงปลายของพันธกิจบนโลกนี้ พระเยซูพูดมากขึ้นเกี่ยวกับการก่อตั้งอาณาจักรที่สมบูรณ์ในอนาคต คำกล่าวเรื่องวาระสิ้นยุคในมัทธิว 24 และ 25 คือคำสอนของพระเยซูที่ขยายความมากที่สุดเกี่ยวกับพระสัญญาเกี่ยวกับอาณาจักรสำเร็จเป็นจริงในอนาคต

พิจารณาอย่างละเอียด: พระวิหารของเฮโรด

ในปี 19 ก่อนคริสตศักราช เฮโรดมหาราชเริ่มต้น เฮโรดมหาราชเริ่มบูรณะพระวิหารครั้งใหญ่พระวิหารนี้สร้างเสร็จในปี 516 ก่อนคริสตศักราชโดยเศรุบบาเบล ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าและเรียบง่ายกว่าพระวิหารเดิมของโซโลมอน เฮโรดตั้งใจจะบูรณะพระวิหารให้กลับสวยงามดังเดิม เขาเริ่มโครงการก่อสร้างที่ยาวนาน

กว่า 80 ปี เฮอร์โด้แต่งตั้งช่างฝีมือ 10,000 คนสำหรับการก่อสร้างและฝึกคนเลวี 1,000 คนให้ทำงานในส่วนต่าง ๆ ของพระวิหารที่ปุโรหิตเท่านั้นที่สามารถเข้าไปได้³⁶

เฮอร์โด้หวังว่าจะได้รับการจดจำในฐานะผู้สร้างพระวิหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ในช่วงเวลาของการทำพันธกิจของพระเยซู งานก่อสร้างดำเนินต่อไปเป็นเวลา 46 ปี (ยอห์น 2:20) พระวิหารทั้งหมดจะไม่เสร็จสมบูรณ์จนกว่าจะถึงปี ค.ศ. 63 และจะถูกทำลายเพียงเจ็ดปีต่อมาหลังจากการปิดล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยนายพลทิตัสแห่งโรมันในปี ค.ศ. 70

³⁶ “ภาพเปรียบเทียบพระวิหาร” สร้างสรรค์ขึ้นโดย SGC พร้อมกับภาพถ่ายโดย Ricardo Gandelman (CC BY 2.0) และแผนผังพระวิหารจาก EB Vol. IV และ Gal m ดูได้จากเว็บไซต์ <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52345523784>, public domain (CC0).

พระวิหารของเฮโรดมีขนาดใหญ่กว่าพระวิหารของโซโลมอนมากกว่าสองเท่า มีพื้นที่กว้างขวางสำหรับผู้
แสวงบุญชาวยิวหลายพันคนที่มากรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาล นี่เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ของ
จักรวรรดิโรมัน

การก่อตั้งอาณาจักรอย่างสมบูรณ์ (ต่อเนื่อง)

ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม พวกสาวกมาชี้ให้พระองค์ดูอาคารต่าง ๆ ของพระ
วิหาร เนื่องจากการก่อสร้างพระวิหารยังคงดำเนินอยู่ พวกเขาอาจกำลังชี้ให้เห็นถึงลักษณะที่เปลี่ยนไปนับ
จากครั้งก่อนที่พวกเขาไปที่พระวิหาร

พระเยซูตอบด้วยคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับการทำลายพระวิหาร “สิ่งทั้งหมดนี้พวกท่านเห็นแล้วไม่ใช่หรือ?
เราบอกความจริงกับท่านว่า ที่นี่จะไม่เหลือก้อนหินซ้อนทับกันอยู่แม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด”
(มัทธิว 24:2, 3)

คำถามของพวกสาวกแบ่งเป็นสองส่วน คำตอบของพระเยซูก็แบ่งเป็นสองส่วน เหมือนคำเผยพระวจนะใน
พันธสัญญาเดิมที่มีทั้งแง่มุมใกล้และไกล คำเผยพระวจนะของพระเยซูก็รวมเหตุการณ์ทั้งที่จะเกิดขึ้นในไม่
ช้าและที่จะเกิดตอนสิ้นยุค

- พวกสาวกถามว่า “เมื่อใดที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น?” “สิ่งเหล่านี้” (การทำลายพระวิหารที่จะไม่เหลือ
ก้อนหินซ้อนทับกันอยู่แม้แต่ก้อนเดียว) เกิดขึ้นในปี ค.ศ.70
- พวกสาวกถามว่า “อะไรคือหมายสำคัญของการมาของพระองค์และของวาระสิ้นยุค?” พระเยซู
พูดถึงการกลับมาในอนาคต “บุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระสิริพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด”
(มัทธิว 25:30)

พระเยซูแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรจะประกอบไปด้วยผู้คนจากทุกชนชาติ ทั้งคนยิวและคนต่างชาติ พระองค์แสดงให้เห็นว่าการรวมเอาคนต่างชาติเข้าในอาณาจักรนั้นเป็นแผนการของพระเจ้า “ตั้งแต่แรกสร้างโลก” (มัทธิว 25:34) อาณาจักรของพระเจ้านั้นเป็นแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับคนของพระองค์ คำอุปมาสองเรื่องในคำเทศนาเรื่องวาระสิ้นยุคสอนว่าเราต้องสัตย์ซื่อในขณะที่รอคอยอาณาจักร เจ้าสาวห้าคนที่โง่เขลา รอคอยแต่ไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อม ทาสคนที่มึนงงหนึ่งตะลันต์แต่ไม่จัดการดูแลอย่างสัตย์ซื่อ ในฐานะพลเมืองของอาณาจักร เราได้รับการเรียกให้สัตย์ซื่อและยืนหยัดในการรับใช้พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์

ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย การแยกคนดีกับคนชั่วตามพระสัญญาในมัทธิว 13 จะเกิดขึ้น บทเรียนสำคัญไม่ใช่ว่าการพิพากษานี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่และเกิดขึ้นอย่างไร แต่คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับวิธีการที่พลเมืองของอาณาจักรต้องใช้ชีวิตวันนี้ด้วยการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการพิพากษาครั้งสุดท้าย ในวันนั้นกษัตริย์จะพูดว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งทีเล็กน้อยที่สุดนี้ในพี่น้องของเรา ก็เหมือนทำกับเราด้วย” (มัทธิว 25:40) เราต้องใช้ชีวิตในการเตรียมพร้อมเสมอสำหรับการกลับมาของพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ เราต้องถูกพบว่าสัตย์ซื่อเมื่อพระองค์กลับมา

การประยุกต์ใช้: ต้นทุนของการเป็นสาวก

► อ่าน ลูกา 9:21-27

การเป็นพลเมืองในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นไปได้โดยพระคุณเท่านั้น เราไม่ได้เป็นพลเมืองของอาณาจักรโดยการทำดี อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีต้นทุนสำหรับชีวิตการเป็นสาวก ในลูกา 9 พระเยซูสอนพวกผู้ติดตามพระองค์เกี่ยวกับต้นทุนของการเป็นสาวก

ดัลลัส วิลลาร์ด เขียนไว้ว่า “พระคุณไม่ได้ต่อต้านความพยายาม พระคุณต่อต้านการทำเพื่อให้ได้รับ”³⁷ ความพยายามที่เรามีในฐานะสาวกไม่ได้ต่อต้านพระคุณ อันที่จริงวิธีเดียวที่เราจะมีกำลังในการติดตามการเป็นสาวกได้นั้นก็เพราะพระคุณของพระเจ้า

โปรดสังเกตแบบแผนการสอนของพระเยซู: **รับไม้กางเขนแล้วจึงรับพระสิริ**

- พระเยซูเผยพระวจนะถึงการตายและการฟื้นขึ้นจากตายของพระองค์ (ลูกา 9:21-22) นี่คือการที่พระเยซูจ่ายเพื่อจัดเตรียมการเป็นพลเมืองของอาณาจักรให้กับเรา
- พระเยซูบอกพวกผู้ติดตามของพระองค์ถึงสิ่งที่เป็นต้นทุนในการเป็นสาวก (ลูกา 9:23-25) “ถ้าใครต้องการจะมาติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกทุกวันและตามเรา มา” พระเยซูทนทุกข์บนไม้กางเขนเพื่อก่อตั้งอาณาจักร เราต้องรับกางเขนถ้าหากเราต้องการมีชีวิตอยู่ในอาณาจักร
- พระเยซูพูดเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า (ลูกา 9:26-27) “ถ้าใครมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี ความอายเพราะคนนั้นเมื่อท่านมาด้วยพระรัศมีของท่าน และของพระบิดา และรัศมีของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ”

เราไม่สามารถมีส่วนในสง่าราศีของอาณาจักรโดยไม่มีส่วนในกางเขน พระเยซู “ทรงถ่อมพระองค์ลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณานบนกางเขน **เพราะฉะนั้น**พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด ...” (ฟิลิปปี 2:8-9)

ในฐานะลูกของพระเจ้า เราทำตามแบบแผนอย่างเดียวกัน “และหลังจากพวกท่านทนทุกข์ชั่วเวลาหนึ่งแล้ว พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น ผู้ได้ทรงเรียกให้พวกท่านเข้าใน**ศักดิ์ศรีนิรันดร์**ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ พระองค์เองก็จะทรงฟื้นฟู จะทรงคำจุนให้มั่นคง จะทรงเสริมเรี่ยวแรง และจะทรงให้พวกท่านตั้งมั่นอยู่” (1

³⁷ Dallas Willard, *The Great Omission: Reclaiming Jesus's Essential Teachings on Discipleship*. (New York: HarperOne, 2006)

เปโตร 5:10) นี่คือการหล่อหลอมชีวิตในอาณาจักร พระคริสต์ทนทุกข์บนไม้กางเขนก่อนที่จะได้รับการยกขึ้นสู่พระสิริ ผู้ติดตามพระองค์ต้องรับกางเขนก่อนที่จะชื่นชมกับศักดิ์ศรีนิรันดร์

พระเยซูมองหาสาวกที่อุทิศตัว พระองค์ไม่ได้เรียกร้องให้สาวกของพระองค์มีความคิดฉลาดหลักแหลม พระองค์ได้เรียกร้องให้พวกเขามีใจรักดี อะไรคือต้นทุนของการเป็นสาวก? “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” (มัทธิว 16:24)

1. **สาวกต้องปฏิเสธตัวเอง** การพูดว่า “ไม่” กับตัวเองเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก
2. **สาวกต้องรับกางเขนของพระองค์** ผู้ติดตามพระเยซูเข้าใจว่ากางเขนหมายถึงการตาย กางเขนแทนถึงการทนทุกข์และอับอาย แต่คริสเตียนในยุคแรกรู้ว่าการเป็นสาวกจำเป็นต้องรับกางเขน ขณะที่ออกเนเธียสเดินทางไปยังกรุงโรมเพื่อตายในฐานะผู้พลีชีพ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากำลังเริ่มต้นเป็นสาวกคนหนึ่ง” การเป็นสาวกต้องรับกางเขน
3. **การเป็นสาวกต้องหมั่นเพียรในการติดตามพระเยซูทั้งในด้านอุปนิสัยและการประพฤติ**
คำกริยาคำว่า *ติดตาม* เป็นปัจจุบันกาล

การเป็นสาวกคุ้มค่าต่อต้นทุนที่ต้องจ่ายไหม? พระเยซูให้เหตุผลสามประการในการเป็นสาวก น่าแปลกที่เหตุผลเหล่านั้นทำให้คนจำนวนมากหลีกเลี่ยงการเป็นสาวก ทำไมเราต้องจ่ายราคาของการเป็นสาวก?

1. **ความปลอดภัย** คนที่พยายามรักษาชีวิตของตนโดยการหลีกเลี่ยงกางเขนจะต้องพินาศ (ลูกา 9:24)
2. **ความมั่งคั่งแท้จริง** คนที่ปฏิเสธในการร่วมกันกับพระคริสต์จะสูญเสียทุกสิ่ง (ลูกา 9:25)
3. **บำเหน็จรางวัล** มีเพียงคนที่ติดตามพระคริสต์เท่านั้นที่จะได้รับการต้อนรับเข้าในอาณาจักร (ลูกา 9:26-27)

► อ่าน ลูกา 14:25-33

ต่อมาพระเยซูขยายความคำสอนของพระองค์เรื่องการเป็นสาวก คำสั่งสอนของพระองค์แบ่งเป็นสามตอนต่อไป

1. ต้นทุนของการเป็นสาวก (ลูกา 14:26-27)
2. ความโง่เขลาของการเป็นสาวกโดยไม่คิดคำนวณต้นทุนก่อน (ลูกา 14:28-32)
3. เตือนให้คิดถึงต้นทุนของการเป็นสาวก (ลูกา 14:33)

ถ้าคุณไปซื้อรถยนต์คันหนึ่ง พนักงานขายจะพยายามยังไม่บอกราคาล่าสุด เขาจะพูดว่า “มาดูก่อนครับ รถคันนี้สวยมาก!” “มาสัมผัสพลังของรถคันนี้!” หลังจากคุณตกหลุมรักรถยนต์คันนี้แล้ว เขาจึงจะบอกราคาให้คุณรู้

พระเยซูไม่เคยเสนอเส้นทางง่าย ๆ เพื่อเข้าสู่อาณาจักรแก่ผู้ติดตามของพระองค์ พระองค์เริ่มต้นด้วยการติตป้ายราคาก่อนเลย

ถ้าใครมาหาเราและไม่ทิ้งบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้แต่ชีวิตของตนเอง คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ และใครก็ตามที่ไม่ได้แบกกางเขนของตนตามเรามา คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ (ลูกา 14:26-27)

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ การเกลียดบางสิ่งคือการรักสิ่งนั้นน้อยกว่าสิ่งอื่น พระเยซูกำลังพูดว่า “เจ้าไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้จนกว่าเจ้าจะรักเรามากกว่าพ่อ แม่ ลูก พี่น้องชายหญิง หรือแม้แต่ตัวเจ้าเอง!”

การเป็นสาวกต้องจ่ายต้นทุนแค่ไหน? ทุกสิ่งทุกอย่าง! การเป็นสาวกของพระคริสต์ไม่ใช่แค่เพียงการมีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีกับพระสัญญาถึงพระเมสสิยาห์ แต่จำเป็นต้องมีส่วนร่วมในกางเขนด้วย

► พระกิตติคุณยอห์นให้เงื่อนไขเพิ่มเติมสามประการสำหรับการเป็นสาวก อ่านยอห์น 8:31, ยอห์น 13:35, และยอห์น 15:8 คุณกำลังสร้างสาวกในพันธกิจของคุณบนพื้นฐานเงื่อนไขสำหรับการเป็นสาวกในลูกาและยอห์นนี้ไหม?

บทสรุป: อาณาจักรของพระเจ้าคืออะไร?

จนกว่าพระคริสต์กลับมา เราจะไม่เข้าใจรายละเอียดทั้งหมดของคำสอนของพระองค์เรื่องอาณาจักร อย่างไรก็ตามพระกิตติคุณแสดงให้เห็นคุณลักษณะมากมายของอาณาจักรของพระเจ้า

- อาณาจักรของพระเจ้าเป็นอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ “เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (โรม 14:17) การบังเกิดใหม่ปลดปล่อยเราให้พ้นจากอำนาจของซาตานและทำให้เราเป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรของพระเจ้า
- อาณาจักรของพระเจ้าจะประกอบไปด้วยการปกครองทางฝ่ายกายภาพและทางการเมืองเมื่อถึงวาระสิ้นยุค
- อาณาจักรของพระเจ้าเป็นสากลคือ ไม่ได้จำกัดแค่ชนชาติยิวเท่านั้น
- อาณาจักรของพระเจ้าคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทำงานในโลก อาณาจักรนี้ไม่ใช่การปกครองทางกายภาพ ในอุปมาเรื่องเงินสิบมินา อาณาจักรคือสิทธิอำนาจในการปกครอง ไม่ใช่สถานที่ทางภูมิศาสตร์ (ลูกา 19:11-12)
- อาณาจักรของพระเจ้านั้นเหนือธรรมชาติ มนุษย์หว่านเมล็ด เขาทำให้มันเติบโตไม่ได้ อาณาจักรของพระเจ้าเติบโตผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า
- อาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่แค่ความหวังในอนาคตที่คลุมเครือ แต่คือความเป็นจริงในปัจจุบันที่เรียกร้องให้ตอบสนองทันที
- อาณาจักรของพระเจ้าเริ่มต้นแล้วผ่านทางพันธกิจของพระเยซู ฤทธิ์เดชของพระองค์เหนือพวกมารแสดงให้เห็นถึงชัยชนะของอาณาจักรพระเจ้าเหนืออาณาจักรซาตาน
- อาณาจักรของพระเจ้าก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องโดยผ่านการงานของคริสตจักร คำเทศนาบนภูเขาแสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อได้รับการเรียกให้ดำเนินชีวิตในยุคปัจจุบันอย่างไร

- อาณาจักรของพระเจ้าจะก่อตั้งอย่างสมบูรณ์ในการกลับมาของพระคริสต์ด้วยสง่าราศี อำนาจของซาตานจะถูกทำลายและพระเจ้าจะปกครองชั่วนิรันดร์
- คู่มือด้านหลังสุดของวิชานี้มีคำเทศนาหัวข้อ “พระกิตติคุณแห่งอาณาจักร” อ่านเรื่องนี้ก่อนจะศึกษาต่อบทที่ 7

งานมอบหมายบทที่ 6

เตรียมชุดคำเทศนาสามตอนบนพื้นฐานคำเทศนาของพระเยซูบนภูเขา ใจความสำคัญของคำเทศนาของคุณควรเป็นเรื่อง “ชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า” แสดงให้เห็นว่าเราต้องดำเนินชีวิตอย่างไรในวันนี้ในฐานะพลเมืองของอาณาจักรของพระเจ้า ขอให้แน่ใจว่าคุณเทศนาคำเทศนาที่เป็นข่าวดี แสดงให้เห็นว่าพระคุณของพระเจ้าเสริมกำลังเราให้ดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองในอาณาจักรของพระเจ้าอย่างไร

บทที่ 7

รักเหมือนพระเยซู

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ตระหนักถึงความรักที่เป็นศูนย์กลางในชีวิตและพันธกิจของพระเยซู
- (2) เข้าใจว่าความรักต่อพระเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า ความรู้ในพระวาทะของพระเจ้า และความวางใจในพระประสงค์ของพระองค์
- (3) เลียนแบบความรักของพระเยซูต่อผู้คนในพันธกิจ
- (4) เห็นคุณค่าความสำคัญของการยอมจำนนอย่างต่อเนื่องกับพระเจ้า
- (5) แสดงถึงอุปนิสัยของพระเยซูในชีวิตประจำวัน

หลักการสำหรับพันธกิจ

การรักเหมือนพระคริสต์คือแรงจูงใจในการทำพันธกิจเหมือนพระคริสต์

บทนำ

ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูและพันธกิจของพระองค์มีความรักเป็นแรงจูงใจ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระองค์แสดงให้เห็นว่าความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อผู้อื่นเป็นศูนย์กลางของชีวิตและพันธกิจของพระองค์ ถ้าหาก

เราทำตามแบบอย่างของพระเยซู ความรักต้องเป็นศูนย์กลางของชีวิตและพันธกิจของเรา ไม่มีที่ใดที่ชัดเจนมากไปกว่าในคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี

► อ่าน ลูกา 10:25-37

ไม่นานก่อนให้คำอุปมานี้ พระเยซูพูดว่าพระเจ้าได้ “ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนฉลาด แต่ทรงสำแดงแก่พวกทารก” (ลูกา 10:21) เรื่องนี้สอนบทเรียนสำคัญเกี่ยวกับความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ การเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณจำเป็นต้องมีมากกว่าการศึกษาทางสติปัญญา แต่จำเป็นต้องมีการเปิดเผยฝ่ายวิญญาณ ความจริงของพระเจ้านั้นเรียบง่ายพอที่เด็กคนหนึ่งจะเข้าใจได้ด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณของพระเจ้า แต่มันลึกซึ้งสำหรับนักวิชาการที่จะเข้าใจด้วยความสามารถทางปัญญาเท่านั้น สิ่งนี้เป็นไปได้อย่างไร? พระเจ้าปิดบังความจริงจากคนที่ปรารถนาความจริงหรือ? คำตอบเกี่ยวข้องกับหลักการสองประการ

1. **ความจริงฝ่ายวิญญาณได้รับการเปิดเผยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น** เปาโลเขียนว่า “พระดำริของพระเจ้ายิ่งไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้า” ด้วยเหตุนี้เราต้องรับสิ่งที่ “พระวิญญาณทรงสอนไว้ คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ให้คนฝ่ายจิตวิญญาณฟัง” (1 โครินธ์ 2:11, 13)
2. **ความจริงฝ่ายวิญญาณได้รับการเปิดเผยกับผู้ฟังที่ยอมรับเท่านั้น** เปาโลกล่าวต่อว่า “แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ” (1 โครินธ์ 2:14)

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชแสดงให้เห็นถึงท่าทีของผู้ฟังที่เป็นตัวกำหนดการเกิดผลของเมล็ดพืช (มัทธิว 13:1-23) มีเพียงคนที่ยอมรับความจริงเท่านั้นที่จะเข้าใจความจริงที่พวกเขาได้ยิน³⁸

ผู้เชี่ยวชาญกฎบัญญัติในลูกา 10:25 เป็นภาพชีวิตจริงที่อธิบายถึงหลักการที่สองนี้ คำถามของผู้เชี่ยวชาญกฎบัญญัติไม่ได้มาจากความหิวกระหายความจริง แต่มาจากความปรารถนาที่จะดักจับพระเยซู เขาต้องการทดสอบพระองค์ หลังจากเขาได้ยินคำตอบของพระเยซูแล้ว การตอบสนองของเขาไม่ได้เป็นการตอบสนองของดินดีที่เกิดผล แต่เขาถามอีกคำถามเพื่ออยากจะทำให้ตัวเองชอบธรรม (ลูกา 10:29)

พระเยซูตอบคำถามที่ถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” คำตอบนั้นถูกเขียนไว้ในกฎบัญญัติแล้ว “รักท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (ลูกา 10:27)

นี่คือหัวใจที่เป็นแบบอย่างของพระเยซูสำหรับเรา การดำเนินชีวิตและทำพันธกิจเหมือนอย่างพระเยซู เราต้องรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านเหมือนที่พระเยซูรัก ถ้าไม่มีความรับแบบพระคริสต์ ก็ไม่มีบทเรียนใดในวิชานี้ที่จะสำคัญอย่างแท้จริง การอธิษฐาน การเป็นผู้นำ การสอน และการเทศนา ถ้าไม่มีความรักก็ไม่สำคัญอะไรเลยจริง ๆ

บางทีเรื่องนี้ดูเหมือนง่าย คุณอาจพูดว่า “แน่นอน เราควรรักพระเจ้าและรักผู้คน ฉันรู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว!” แต่ในทุกวันที่แบกภาระในงานพันธกิจ เราสามารถสูญเสียใจรักได้ เป็นไปได้ที่เราจะรับใช้สมาชิกคริสตจักรโดยไม่ได้รับรักพวกเขาเลย เป็นไปได้ที่เราจะใช้ครอบครัวโดยไม่ได้รับรักพวกเขา เป็นไปได้ที่เราจะทำงานของคริสเตียนโดยที่ไม่ได้รับรักพระเจ้า แรงจูงใจของเราสำหรับพันธกิจคริสเตียนต้องมาจากความรักเหมือนพระคริสต์

³⁸ สังเกตเป็นพิเศษในมัทธิว 13:12 คนที่ยอมรับความจริงจะรับความจริงได้มากกว่า “เพราะว่าใครมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ” คนที่ปฏิเสธความจริงก็ถูกทำให้ตามืดบอดแม้แต่กับความจริงที่พวกเขาได้ยินแล้วก็ตาม “แต่คนที่ไม่มีนั้น แม้ที่เขาได้ยินอยู่ก็จะเอาไปจากเขา”

การรักพระเจ้าเหมือนที่พระเยซูรัก

งานรับใช้ของพระเยซูต่อมวลมนุษยามีแรงจูงใจมาจากความรักที่พระองค์มีต่อพระบิดา เพื่อหลีกเลี่ยงภาวะหมดไฟและท้อแท้ในงานพันธกิจ งานรับใช้ของเราต้องได้รับแรงบันดาลใจโดยความรักที่มีต่อพระเจ้า งานพันธกิจที่ปราศจากความรักต่อพระเจื่อก็จะว่างเปล่าและไม่เกิดผลในอีกไม่นาน

สามด้านของความรักของพระเยซูที่มีต่อพระบิดาควรเป็นแบบอย่างให้กับเรานั้นคือ ความสัมพันธ์ ความรู้ และความไว้วางใจ

พระเยซูยังคงรักษาความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระบิดาของพระองค์

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระกิตติคุณแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดของพระเยซูกับพระบิดาของพระองค์ เรื่องนี้เราเห็นได้ในพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้

- คำกล่าวของพระเยซูต่อพ่อแม่ของพระองค์ว่า “พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา?” (ลูกา 2:49)
- การอธิษฐานด้วยความสนิทสนมของพระเยซูในยอห์น 17
- เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของพระเยซูบนไม้กางเขน “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” (มัทธิว 27:46)

ในสวนเกทเสมีนี่ พระเยซูพูดถึงพระเจ้าโดยใช้ภาษาบ่งบอกความสนิทสนมของครอบครัว “อับบา พ่อ” (มาระโก 14:36) นี่คือนิยามของพระบุตรผู้มั่นคงอยู่ในความสัมพันธ์กับพระบิดาของพระองค์

คำอธิษฐานตามธรรมเนียมของชาวยิวจะใช้หลานพระนามสำหรับพระเจ้า เช่น พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าพระบิดา สาธุการพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ พระผู้ไถ่ของอิสราเอล เป็นต้น พระเยซูใช้พระนามที่แสดงความสนิทสนมว่า *อับบา* พระเยซูมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระบิดาของพระองค์

เคนเนธ อี บายเลย์ ใช้เวลาหลายปีเพื่อสอนในตะวันออกกลาง เขาเขียนว่า *อับบา* คือคำแรกที่เด็กในตะวันออกกลางเรียนรู้ *อับบา* คือชื่อที่ลูกใช้เรียกพ่อของตัวเอง

เปาโลบอกเราว่า ในฐานะลูกของพระเจ้า เรามีสิทธิพิเศษในการร้องเรียกเช่นกันว่า “อับบา! พ่อ!” (โรม 8:15, กาลาเทีย 4:6) เราไม่ได้นมัสการพระเจ้าผู้อยู่ห่างไกล แต่เหมือนกับพระเยซู เรามีชีวิตอย่างมั่นคงและสบายใจในความรักของพระบิดา

ในฐานะศิษยาภิบาล เราอาจถูกทดลองให้วัดคุณค่าของตัวเองจากความสำเร็จในงานพันธกิจ ถ้าหากคุณค่าของเรามาจากขนาดของคริสตจักร การยอมรับจากสมาชิกในคริสตจักร หรือการจดจำจากเพื่อน ๆ ของเรา เราก็จะถูกทดลองให้ยอมสละความซื่อสัตย์ที่ดีเพื่อเห็นแก่ความสำเร็จ เราจะท้อแท้เมื่อความพยายามของเราล้มเหลว อย่างไรก็ตามถ้าหากเรามั่นใจว่า *อับบา* ของเรารักเราโดยไม่คำนึงถึงความสำเร็จของเรา เราก็จะฝากผลลัพธ์ไว้กับพระองค์ได้ ความรักของพระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับปฏิบัติของเรา

พระเยซูรู้ความประสงค์ของพระบิดา

ตอนปลายของพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู พระองค์ยืนยันว่า “เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) พระเยซูรู้ว่าพระบิดาส่งพระองค์มาทำอะไรให้สำเร็จ และพระองค์ก็ทำทุกชีวิตเพื่อทำมิชชันนั้นให้สำเร็จลุล่วง

ในความเป็นมนุษย์ พระเยซูเรียนรู้ถึงความประสงค์ของพระบิดาผ่านการอธิษฐานและพระวจนะ โดยผ่านการอธิษฐาน พระเยซูค้นพบความประสงค์ของพระบิดา

พระเยซูรู้ความประสงค์ของพระบิดาผ่านทางพระวจนะด้วยเช่นกัน ที่คาเปอร์นาอุม พระเยซูสรุปมิชชันของพระองค์ว่าสำเร็จเป็นจริงตามคำเผยพระวจนะของอิสยาห์ (ลูกา 4:18-19) เมื่อพระองค์ให้คำตอบแก่ผู้ส่งสารจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเยซูใช้ถ้อยคำของอิสยาห์เป็นหลักฐานสำหรับพันธกิจในการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ (มัทธิว 11:4-5) พระเยซูรู้พระวจนะ

ตลอดพันธสัญญาใหม่ เราพบว่าคริสเตียนทั้งหลายกล่าวถึงพระวณะในการตอบสนองต่อความยากลำบาก ในการเผชิญกับการพลีชีพ คำเทศนาสุดท้ายของสเตเฟนเต็มไปด้วยข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมเป็นหลักกับคำเผยพระวณะที่สำเร็จในพระเยซูคริสต์ (กิจการ 7:1-53) เมื่อผู้นำชาวยิวสั่งให้คริสเตียนเลิกประกาศเรื่องราวของพระเยซู คริสตจักรก็รวมตัวกันอธิษฐาน คำอธิษฐานของพวกเขาเต็มไปด้วยข้ออ้างอิงจากสดุดีบทที่ 2 (กิจการ 4:24-30, สดุดี 2:1-2) ผู้เชื่อในยุคแรกู้พระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นภาษาที่เป็นธรรมชาติของพวกเขาในการเทศนาและอธิษฐาน

ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร ผู้เทศนาที่เปลี่ยนโลกล้วนเป็นคนแห่งพระวณะ มาร์ติน ลูเธอร์ ยืนยันที่ได้เอทออฟเวิร์ม (Diet of Worms) ว่า “ข้าพเจ้าถูกผูกมัดโดยพระคัมภีร์และจิตสำนึกของข้าพเจ้าเป็น челต่อพระวณะของพระเจ้า” จอห์น เวสเลย์ อธิบายถึงตัวเองว่าเป็น “บุรุษแห่งหนังสือเล่มหนึ่ง” ชาร์ลส์ สปอร์เจียน กล่าวว่าผู้เทศนาควรบำรุงเลี้ยงด้วยพระวณะไปจนกว่า “แก่นแท้ของพระคัมภีร์จะไหลออกมาจากคุณ” ฮัดสัน เทย์เลอร์ใช้เวลาจำนวนมากกับพระวณะกระทั่งคนหนึ่งเขียนไว้ว่า “พระคัมภีร์เป็นบรรยากาศในที่ที่เทย์เลอร์อาศัยอยู่” บุรุษเหล่านี้เปลี่ยนโลกของพวกเขาเพราะพวกเขาเทศนาพระวณะด้วยสิทธิอำนาจ

ถ้าหากเราปรับใช้เหมือนพระเยซู เหมือนคริสเตียนในยุคแรก และเหมือนผู้เทศนาผู้ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ เราเองก็ต้องหล่อหลอมท่าทีและความคิดของเราด้วยพระวณะของพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจสูงสุดสำหรับพันธกิจของเปาโล (2 ทิโมธี 3:16-17) พระเยซูอธิษฐานว่าสาวกของพระองค์จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์หรือถูกแยกไว้เพื่อการปรับใช้ สิ่งนี้จะบรรลุผลได้โดยผ่านทางพระวณะ “ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวณะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) พระวณะทำให้พวกเขาเกิดผลในงานพันธกิจมาแล้ว พระวณะก็ทำให้เราเกิดผลในงานพันธกิจเวลานี้

“อย่าให้หนังสือดี ๆ มาแทนที่พระคัมภีร์ ดื่มจากบ่อน้ำนี้!”

- Amy Carmichael

อาจิธ เฟอร์นาโด ใช้ชีวิตของเขาเพื่อรับใช้ในประเทศศรีลังกา เขาเขียนว่าเขาได้ฝึกปฏิบัติตนที่จะไม่มีข้อความหลักใด ๆ ในคำเทศนาที่ไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ นี่เองทำให้การเทศนาของเขาลงลึกในพระวจนะในฐานะคริสเตียน เรารู้จักพระเจ้าผ่านทางพระวจนะของพระองค์ ในฐานะผู้รับใช้ เราสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็งได้โดยพันธกิจที่ลงลึกในพระวจนะของพระเจ้า

พระเยซูไว้วางใจพระบิดาของพระองค์

ความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพระบิดาในช่วงระหว่างพันธกิจบนโลกนี้สามารถสรุปได้ในคำอธิษฐานของพระเยซูที่สวนเกทเสมี “แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39) นี่คือนิยามที่สื่อถึงความไว้วางใจและยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง

การยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อความประสงค์ของใครบางคนเป็นเรื่องที่ทำได้ยากหากเราไม่ได้ไว้วางใจเขา เราอาจถูกบังคับให้ยอมแต่ภายนอก แต่ในใจต่อต้านการควบคุมให้ยอมจำนนของคนที่เราไม่ได้ไว้วางใจเขา พระเยซูยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระบิดาเพราะพระองค์ไว้วางใจในความรักและความดีของพระบิดาอย่างสมบูรณ์

► อ่าน ยอห์น 5:1-47

พันธกิจทั้งหมดของพระเยซูแสดงให้เห็นถึงท่าทีนี้ที่เป็นการพึ่งพาพระบิดาอย่างสิ้นเชิง เมื่อผู้นำชาวยิวต่อต้านพระเยซูเพราะพระองค์รักษาคนง่อยในวันสะบาโต พระองค์ตอบสนองดังต่อไปนี้

เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พระบุตรจะทำได้ตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทำ สิ่งนั้นพระบุตรจะทำเหมือนกัน...เราจะทำได้ตามใจไม่ได้ เราได้ยิน อย่างไรก็ตามเราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา (ยอห์น 5:19, 30)

พระเยซูได้รับกล่าวไว้แล้วถึงความเป็นพระเจ้า “พระบิดาของเรายังทรงทำงานอยู่เรื่อย ๆ และเราก็ทำด้วย” (ยอห์น 5:17) แต่แม้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ พระเยซูก็เต็มใจยอมรับบทบาทรองในการทำมิชชันของพระองค์บนโลกนี้ พระองค์และพระบิดาเท่าเทียมกัน แต่พระองค์ยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระบิดา

เมื่อพวกธรรมาจารย์และฟาริสีต่อต้านพระเยซูในช่วงไม่กี่เดือนต่อมา พระองค์ปกป้องการกระทำของพระองค์อีกครั้งโดยการขึ้นไปยังสิทธินาจของพระบิดา “เราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ พระบิดาทรงสอนเราอย่างไร เราก็กล่าวอย่างนั้น” (ยอห์น 8:28) เนื่องจากพระองค์ไว้วางใจในพระบิดาอย่างเต็มที่ พระเยซูจึงสามารถเต็มใจยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระบิดา

ผู้นำคริสตจักรจำเป็นต้องมีความสมดุลที่ทำได้ยาก ศิษยาภิบาลจำนวนมากมีทักษะการเป็นผู้นำสูง ในฐานะผู้นำ พวกเขาเชื่อมั่นในความคิดเห็นและมีบุคลิกภาพที่เข้มแข็ง นี่อาจเป็นจุดแข็งที่มีคุณค่าสำหรับคนเป็นผู้นำ อย่างไรก็ตาม จุดแข็งนี้ต้องสมดุลกับความเต็มใจยอมจำนนต่อพระเจ้า ถ้าหากเราไม่ยอมจำนนต่อพระเจ้าด้วยความไว้วางใจ เราจะมีแนวโน้มผลักดันสิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีการของเราแทนที่จะยอมจำนนต่อวิธีการของพระเจ้า

บางทีตัวอย่างที่ดีที่สุดในเรื่องนี้คือโมเสส โมเสสเป็นคนถ่อมใจยิ่งกว่าคนทั้งหมดบนพื้นแผ่นดิน (กัณดารวิถี 12:3) โมเสสเข้มแข็งแต่ถ่อมใจด้วยเช่นกัน เขาเผชิญหน้าฟาโรห์ บุคคลผู้ทรงอำนาจในอียิปต์ เขานำชนชาติอิสราเอลผู้หิวแห้งดิ้นรนก้าวผ่านถิ่นทุรกันดาร โมเสสเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง แต่ในเวลานั้นเขายอมจำนนต่อพระเจ้า สิ่งนี้เป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเราเดินกับพระเจ้าด้วยชีวิตแห่งความเชื่อและไว้วางใจเท่านั้น

► สามด้านของความรักต่อพระบิดาเหล่านี้ (ความสัมพันธ์ ความรู้ในพระวาระของพระองค์ และการยอมจำนนด้วยความไว้วางใจ) ด้านใดที่เป็นความท้าทายมากที่สุดในชีวิตส่วนตัวของคุณ?

พิจารณาอย่างละเอียด: พระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าหรือไม่?

ลัทธิสอนผิดอย่างเช่นมอรมอนและพยานพระยะโฮวาห์ รวมถึงศาสนาต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คริสเตียนอย่างเช่น อิสลาม ต่างก็ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าแท้จริงของพระเยซู พวกเขายอมรับพระเยซูว่าเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือผู้เผยพระวจนะ ผู้ที่อยู่ตั้งแต่แรกครั้งสร้างโลก หรือแม้แต่ในฐานะพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาปฏิเสธว่า พระองค์เป็นพระเจ้าที่แท้จริง³⁹

ผู้ติดตามของศาสนาเหล่านี้มักจะอ้างว่า “พระเยซูไม่เคยกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้า พระองค์พูดว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างเดียวกันกับที่เราแต่ละคนเป็นบุตรของพระเจ้า”

พระเยซูกล่าวถึงพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าหรือไม่? ใช่ พระองค์กล่าว ผู้คนที่ได้ยินต่างก็เข้าใจคำกล่าวถึงของพระองค์ เมื่อพระเยซูกล่าวว่าพระเจ้าเป็น “พระบิดาของข้าพระองค์” พวกผู้นำชาวยิวพยายามฆ่าพระองค์ทำไมหรือ? “เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ ไม่ใช่เพราะพระองค์ฝ่าฝืนกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังเรียกพระเจ้าเป็นบิดาด้วย ซึ่งเป็นการทำตัวเสมอพระเจ้า” (ยอห์น 5:18)

ในคำกล่าวหนึ่งที่ชัดเจนที่สุดของพระเยซูที่กล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้า คือเมื่อพระองค์พูดกับพวกผู้นำชาวยิวว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว” (ยอห์น 8:58) นี่เป็นถ้อยคำที่พระเจ้าใช้เพื่อเปิดเผยพระองค์เองต่อโมเสสที่ฟูมฟักฟูลกไซน “ไปบอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็นทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย” (อพยพ 3:14) ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าผู้ปรากฏแก่โมเสส พวกผู้นำชาวยิวยุติถึงความหมายของถ้อยคำเหล่านี้ที่พระเยซูกล่าว พวกเขาตอบสนองด้วยการหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างพระองค์ให้ตาย นี่คือการลงโทษอย่างสาสมสำหรับคนที่ดูหมิ่นพระเจ้าซึ่งอ้างตนอย่างเป็นทางการว่าเป็นพระเจ้า (เลวีนิติ 24:16)

³⁹ เพื่อศึกษาคำสอนของศาสนาเทียมเท็จเหล่านี้ ท่านสามารถศึกษาจากหลักสูตรของ Shepherds Global Classroom วิชา *ประเพณีทางความเชื่อของโลกนี้*

คายพัสดถามพระเยซูเมื่อมาทดสอบพระองค์ว่า “เจ้าเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้สมควรแก่การนมัสการหรือ?” คำตอบของพระเยซูชัดเจนว่า “และ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์ ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” โดยคำตอบนี้พระเยซูได้กล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นผู้นั้นที่นั่งอยู่ด้านขวามือของพระเจ้าและเป็นบุตรมนุษย์ผู้จะมาพิพากษาโลกตามคำเผยพระวจนะของดาเนียล (สดุดี 110:1 และดาเนียล 7:13-14) คายพัสดรู้ว่าพระเยซูกำลังกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้า เขาฉีกเสื้อคลุมของเขาและพูดว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว” (มาระโก 14:61-64)

คุณอาจปฏิเสธที่จะเชื่อคำกล่าวถึงของพระเยซู แต่คุณไม่สามารถอ่านพระกิตติคุณอย่างละเอียดและทั่วถึงได้โดยไม่ยอมรับว่าพระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ฟังของพระองค์ได้ยินคำกล่าวถึงของพระองค์และถูกผลักดันให้เลือกว่าจะยอมรับพระองค์ในฐานะพระเจ้าหรือจะฆ่าพระองค์ทั้งในฐานะผู้เผยพระวจนะเท็จและคนที่ดูหมิ่นพระเจ้า

รักเพื่อนบ้านเหมือนที่พระเยซูรัก

เมื่อพระเยซูกำลังสอน พระองค์มักจะดึงความสนใจผู้ฟังที่เป็นคนเก็บภาษีและคนบาป พระเยซูไม่เพียงแคสอนผู้คนเหล่านี้ แต่พระองค์กินอาหารร่วมกับพวกเขา เมื่อพวกฟาริสีเห็นพระเยซูเต็มใจกินอาหารร่วมกับคนบาป พวกเขาเริ่มต้นดัดสินพระองค์ พระเยซูตอบสนองด้วยเรื่องเล่าสามเรื่อง เมื่อคุณอ่านเรื่องเล่าเหล่านี้ คุณควรตระหนักถึงเบื้องหลังสำคัญสองประการต่อไปนี้

1. ในสมัยของพระเยซู การกินอาหารร่วมกับคน ๆ หนึ่งย่อมหมายถึงการสร้างความสัมพันธ์กับคนนั้น⁴⁰ เมื่อพระเยซูกินอาหารร่วมกับคนบาป นั่นหมายความว่าพระองค์ตั้งใจเข้าสังคมร่วมกับพวกเขา พระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้รอให้ผู้คนเข้ามาหาพระองค์ แต่พระเจ้าแข็งขันแสวงหาคนเหล่านั้นที่หลงหาย

⁴⁰ นี่คือภาพที่อธิบายในพระธรรมสุภาษิต สดปัญญาเชื้อเชิญ “คนรู้น้อย” มากินอาหารร่วมโต๊ะกับเธอ (สุภาษิต 9:1-6) โดยผ่านความสัมพันธ์ที่มีกับสดปัญญา คนรู้น้อยจะกลายเป็นคนฉลาด

2. พวกคนยิวในสมัยของพระเยซูคาดหวังให้คนชอบธรรมหลีกเลี่ยงการติดต่อสื่อสารกับคนบาป พวกريبีสอนว่า เมื่อพระเมสสิยาห์มา พระองค์จะหลีกเลี่ยงการเข้าสังคมกับพวกคนชั่วและจะกินอาหารร่วมกับคนชอบธรรมเท่านั้น

► อ่าน ลูกา 15:1-32

นี่คือคำอุปมาตอนใหญ่ที่แบ่งเป็นสามเรื่องคือ แกะหลงหาย เหยี่ยวหาย และบุตรน้อยหลงหาย ใจความหลักของคำอุปมานี้คือความยินดีของคนหนึ่งที่พบสิ่งที่หายไป พระเยซูแสดงให้เห็นถึงความยินดีในสวรรค์ที่เมื่อคนบาปถูกนำมาสู่การกลับใจ

พวกريبีมีทัศนคติที่นิยมพูดกันว่า “มีความยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปถูกทำลายต่อหน้าพระเจ้า” พระเยซูพลิกทัศนคตินี้เป็น “มีความยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่” อะไรคือความแตกต่างระหว่างพระเยซูกับพวกريبีคนอื่น ๆ? สิ่งนั้นคือความรัก พระเยซูแสดงให้เห็นความหมายของการเป็นผู้รับใช้ที่มีความรักในหัวใจ

“คำอุปมาเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าชาวประเสริฐไม่ได้มีไว้สำหรับคนที่ทำทุกอย่างถูกต้อง ชาวประเสริฐมีไว้สำหรับคนที่รู้ว่าพวกเขาไม่ได้ทำทุกอย่างถูกต้อง”

- Samuel Lamerson

เมื่อเรารับใช้โดยปราศจากความรัก สิ่งที่จะสำคัญกว่าผู้คนก็คือฐานะและตำแหน่ง อย่างไรก็ตามเมื่อเรารับใช้ด้วยความรักในหัวใจ เราก็เต็มใจลดฐานะเพื่อเห็นแก่คนที่หลงหาย พระเยซูเต็มใจยอมทนทุกข์กับคำตัดสินของพวกผู้นำศาสนาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความรักที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ขาดความรักมากที่สุด

► ถ้าหากเราถามว่า “คุณจะแสดงความรักต่อบุตรน้อยหลงหายไหม?” พวกเราทุกคนจะตอบว่า “ใช่” เรา รู้คำตอบที่ถูกต้อง! แต่หากถามว่า “ใครคือคนที่หลงหายล่าสุดที่เข้ามาในเส้นทางชีวิตของคุณ? คุณแสดงความรักต่อคนนั้นไหม?”

พระเยซูแสดงความรักผ่านการเมตตาสงสารคนที่ชั่วตรม

เมื่ออ่านพระกิตติคุณ คุณสังเกตไหมว่าคนบาปที่วิ่งหนีจากพวกผู้นำศาสนาต่างวิ่งมาหาพระเยซู? อะไรที่เป็นสาเหตุให้คนบาปแสวงหาการอยู่ด้วยของพระเยซู?

นั่นไม่ใช่ว่าพระเยซูเพิกเฉยต่อความบาปของพวกเขา พระองค์เรียกร้องมาตรฐานความชอบธรรมที่สูงกว่าพวกฟาริสี (มัทธิว 5:20) คนบาปวิ่งไปหาพระเยซูเพราะพระองค์เป็นบุรุษที่เต็มไปด้วยความเมตตาสงสาร พระองค์ไม่ได้ยกเว้นความบาป แต่พระองค์รู้สึกเมตตาสงสารคนที่เป็นเชลยความบาป

เรามองเห็นสิ่งนี้ในถ้อยคำของพระเยซูต่อผู้หญิงที่ถูกจับได้ขณะล่วงประเวณี หลังจากผู้คนที่กล่าวโทษเธอจากไป พระเยซูตรัสว่า “เราก็คงไม่เอาโทษเหมือนกัน จงไปเถิดและจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก” (ยอห์น 8:11) พระเยซูไม่ได้ยกเว้นความบาป พระองค์ประสงค์ให้ผู้หญิงคนนี้จะทิ้งชีวิตบาปของเธอ แต่พระองค์แสดงความรักเมตตามากกว่าที่จะตำหนิลงโทษ

พระกิตติคุณลูกาใส่ใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความเมตตาสงสารของพระเยซู ลูกาเล่าเรื่องศักดิ์เคียส คนเก็บภาษีผู้ที่พวกผู้นำศาสนาอื่น ๆ ดูหมิ่นเหยียดหยาม พระเยซูทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ตกใจสุดขีด เมื่อพระองค์บอกว่าจะไปเป็นแขกที่บ้านของผู้ชายที่เป็นคนบาปคนหนึ่ง (ลูกา 19:7)

► อ่าน ลูกา 5:12-16

ในการรายงานเรื่องการรักษาโรค ลูกาให้รายละเอียดที่ทำให้ผู้ชนตกใจสุดขีด พระเยซูยื่นมือออกไปและแตะตัวเขา ไม่มีใครในโลกสมัยโบราณที่จะแตะตัวคนโรคเรื้อน! เป็นอันตรายในทางการแพทย์เนื่องจากมีโอกาสติดเชื้อได้ และสำหรับคนยิว นั้นเป็นสาเหตุทำให้คน ๆ หนึ่งกลายเป็นมลทินตามระเบียบพิธี

ทำไมพระเยซูจึงแตะตัวคนโรคเรื้อน? พระองค์รู้สึกเมตตาสงสาร “พระเยซูทรงสงสารเขาจึงยื่นพระหัตถ์แตะต้องคนนั้น” (มาระโก 1:41) คนโรคเรื้อนคนนี้จำเป็นต้องได้รับการรักษาทางกายภาพ แต่เขาก็จำเป็นต้องได้รับการรักษาทางอารมณ์ด้วย คนโรคเรื้อนต้องอยู่ห่าง ๆ จากคนอื่น หลังจากที่เขาคิดโรคเรื้อน ชายคนนี้ไม่รู้ถึงสัมผัสของคนอื่น พระเยซูสามารถรักษาโรคได้โดยไม่ต้องสัมผัสแตะตัวชายที่ผิดปกติคนนี้ แต่พระองค์รู้ว่าคนโรคเรื้อนต้องการการสัมผัสจากคนอื่น พระเยซูรู้สึกเมตตาสงสาร

“ผู้ที่ไม่ใส่ใจว่าคุณรู้มากแค่ไหน
จนกว่าพวกเขาจะรู้ว่าคุณใส่ใจ
มากแค่ไหน”

—Theodore Roosevelt

ถ้าหากเราต้องการรับใช้เหมือนพระเยซู เราต้องมีใจเมตตาสงสารเหมือนพระเยซู เมื่อคนบาปมองเข้าไปในดวงตาของพระเยซู พวกเขามองเห็นความรักเมตตาสงสาร เมื่อคนบาปมองเข้าไปในดวงตาของคุณ พวกเขามองเห็นอะไร?

พระเยซูแสดงความรักผ่านการรับใช้คนที่ขาดสน

เป็นเรื่องง่ายที่จะพูดว่า “ฉันรู้สึกสงสารคนขาดสน” เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าที่จะรับใช้ในสิ่งที่จำเป็นสำหรับพวกเขา พระเยซูแสดงความรักโดยการรับใช้ในสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้คนรอบตัวพระองค์ พันธกิจทั้งหมดของพระเยซูคือการรับใช้อย่างหนึ่ง เปาโลเขียนว่าพระเยซูยอมสละพระองค์เองและรับสภาพทาส (ฟิลิปปี 2:7) พระเยซูบอกกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มาระโก 10:45)

การอัศจรรย์ของพระเยซูแสดงให้เห็นถึงการที่พระองค์รับใช้ผู้อื่น การอัศจรรย์คือหมายสำคัญของมิชชันในการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ แต่ก็เป็นวิธีการตอบสนองความจำเป็นในชีวิตมนุษย์ด้วย บางครั้งการอัศจรรย์เกิดขึ้นกับคนกลุ่มเล็ก ๆ บางครั้งเป็นประโยชน์ต่อคนที่ไม่มีอำนาจหรืออิทธิพลอะไร บางครั้งการอัศจรรย์ของพระองค์ (ในวันสะบาโต) ทำให้พระองค์ถูกปฏิเสธมากขึ้น

พระเยซูไม่ได้ทำการอัศจรรย์เพื่อเอาใจคนมีอำนาจ พระองค์ทำการอัศจรรย์เพื่อรับใช้คนที่ขัดสน พระคัมภีร์บันทึกสองครั้งว่าพระเยซูปฏิเสธที่จะทำการอัศจรรย์ พวกฟาริสีได้เถียงและขอให้พระองค์ “แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์” (มาระโก 8:11) พระเยซูปฏิเสธที่จะให้หมายสำคัญ จากนั้นในการพิจารณาคดีของพระเยซู เฮโรดหวังว่าจะได้เห็นหมายสำคัญบางอย่างจากพระองค์ (ลูกา 23:8) พระเยซูปฏิเสธ แม้แต่จะให้คำตอบกับเฮโรด พระเยซูจะไม่ทำการอัศจรรย์ตามคำเรียกร้องหรือทำเพื่อสร้างความประทับใจให้กับผู้ฟังที่สงสัย

ถึงแม้ว่าพระเยซูปฏิเสธการทำการอัศจรรย์เพื่อเฮโรดแอนติปาส พระองค์รักษาแม่ยายของชาวประมงคนหนึ่ง รักษาขอทานตาบอด คนโรคเรื้อน และคนที่ถูกผีเข้าที่ไม่สามารถทำอะไรเป็นการตอบแทนพระองค์ได้ พระองค์เลี้ยงอาหารคน 5,000 คนซึ่งแสดงความไม่สำนึกในพระคุณด้วยการละทิ้งพระองค์ และพระองค์รักษาคนรับใช้ของมหาปุโรหิตที่มาจับกุมพระองค์ พระเยซูรับใช้คนขัดสนผ่านการอัศจรรย์ของพระองค์

ในฐานะศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักร เป็นเรื่องง่ายที่เราจะตัดสินใจเพื่อช่วยคนที่สามารถช่วยเราได้ เมื่อเราใช้เวลากับคนร่ำรวยมากกว่าคนยากจน เราอาจพูดว่า “นักธุรกิจคนนั้นช่วยสนับสนุนพันธกิจของคริสตจักรเราได้” เมื่อเรายกเลิกการไปเยี่ยมเยียนหญิงม่ายเพื่อไปเยี่ยมเยียนข้าราชการที่มีอิทธิพลแทน เราอาจแก้ตัวว่า “เขามีอิทธิพลและสามารถช่วยงานของพระเจ้าได้” พระเยซูไม่เคยทำแบบนี้ ถ้าหากเราต้องการทำพันธกิจเหมือนพระเยซู เราต้องเป็นผู้รับใช้เหมือนพระเยซู เราต้องไม่แสวงหาเพื่อจะรับการปรนนิบัติแต่แสวงหาที่จะปรนนิบัติผู้อื่น (มัทธิว 20:28) เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเอง แต่ประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และประกาศว่าตัวเราเองเป็นทาสของท่านทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซู” (2 โครินธ์ 4:5)

ศิษยาภิบาลบางคนรู้สึกว้า “ผมมีการศึกษาสูง ผมไม่ได้เป็นคนรับใช้ของชาวนาในคริสตจักรของผม!” เปาโลไม่เคยรู้สึกในลักษณะนี้ เปาโลมีการศึกษาสูงสุด แต่เขากลายเป็นผู้รับใช้ของชาวโครินธ์เพื่อเห็นแก่พระเยซู เขาสามารถพูดได้ว่า “ดูที่การศึกษาของผม ผมได้รับการฝึกด้านวรรณกรรมของชาวกรีก ปรชญา

ของกรีก และนักศาสนศาสตร์คริสเตียน ผมกล่าวในสภาแซนเฮดดริน สภาผู้อาวุโสของกรีก และสภาสูงสุดแห่งโรม” แต่เขาไม่พูดเช่นนั้น เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของคนที่มีการศึกษาน้อยที่สุดในโครินธ์เพื่อเห็นแก่พระเยซู พระอาจารย์ของข้าพเจ้า”

ถ้าหากเราต้องการทำพันธกิจเหมือนพระเยซู เราต้องมีความถ่อมใจในการใช้ชีวิตแบบผู้รับใช้ รูปแบบชีวิตของเราต้องไม่ใช่รูปแบบของผู้มีอำนาจปกครอง ถ้าหากเราปรารถนาที่จะรักเหมือนพระเยซู เราต้องเป็นผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ

พระเยซูแสดงความรักผ่านการมีความเมตตาต่อศัตรูของพระองค์

► อ่าน มัทธิว 5:43-48

พระเยซูสอนผู้ติดตามของพระองค์ให้ดีพร้อมเหมือนที่พระบิดาในสวรรค์ดีพร้อม นี่หมายความว่า รักเหมือนที่พระบิดาในสวรรค์รัก หมายถึงรักศัตรูของคุณและอธิษฐานเผื่อคนที่ข่มเหงคุณ เมื่อคุณแสดงให้เห็นลักษณะของความรักเช่นนั้น โลกจะรู้ว่าคุณเป็นบุตรของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

เมื่อประมาณ 200 ปีก่อนพระเยซูเทศนาคำเทศนาบนภูเขา มีธรรมาจารย์ชาวยิวคนหนึ่งเขียนชุดคำสอนที่เรียกว่า *สิราช* (Sirach) ลองฟังดูเขาสอนผู้ติดตามของเขาให้ปฏิบัติต่อผู้คนที่ไม่สมควรช่วยเหลืออย่างไร⁴¹

- เมื่อคุณทำกรดี ขอให้แน่ใจถึงประโยชน์ที่คุณจะได้รับจากการทำสิ่งนั้น แล้วคุณจะไม่เสียเวลาเปล่า
- ทำดีกับคนที่ถ่อมใจ แต่อย่าให้อะไรกับคนที่ตะกละตะกลาม
- อย่าให้อาหารแก่พวกเขา ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะใช้ความใจดีของคุณมาทำร้ายคุณ ทุกสิ่งดีที่คุณทำให้กับคนเช่นนั้นจะสนองกลับคืนคุณด้วยปัญหาที่หนักเป็นสองเท่า

⁴¹ Sirach 12:1-7, *Good News Translation*

- องค์สูงสุดเองก็เกลียดคนบาป และพระองค์จะลงโทษพวกเขา
- จงให้กับคนดี แต่อย่าช่วยคนบาป

งานเขียนของ เบน คีรา ได้รับการนับถือว่าเป็นพระคัมภีร์ที่พวกยิวใช้กันในสมัยของพระเยซู เมื่อพระเยซูพูดว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านของท่าน และเกลียดชังศัตรูของท่าน’” (มัทธิว 5:43) นี่คือนงานเขียนนี้ที่พระองค์กล่าวถึง คีรา กล่าวว่่า “ทำดีกับคนชอบธรรมเท่านั้น อย่าเสียเวลาทำดีกับคนอธรรม”

► ตอนนี้ขอให้อ่าน มัทธิว 5:43-48 อีกครั้ง คุณเห็นไหมว่าทำไมคำสอนของพระเยซูจึงทำให้ผู้ฟังเวลานั้นตกใจสุดขีด?

ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าสอนคนของพระองค์ให้รักศัตรูของพวกเขา นี่ไม่ใช่คำสอนใหม่ ต่อไปนี้เป็นคำถามที่ศาสตราจารย์ในวิทยาลัยให้เพื่อทดสอบนักศึกษาของเขาในชั้นเรียนพันธสัญญาเดิม

เพื่อนบ้านของคุณตั้งตัวเป็นศัตรูต่อคริสตจักร เมื่อคุณเดินผ่าน เขาแข่งด่าคุณ เขาพยายามโกงคุณและขโมยฝูงสัตว์ของคุณ วันหนึ่งมีพายุฝนกระหน่ำลงมา คุณเห็นวัวของเพื่อนบ้านหลุดและวิ่งหนีไป ความรับผิดชอบของคุณต่อเพื่อนบ้านคืออะไร?

1. คุณใช้แส้ไล่ต้อนวัวให้มันหนีเตลิดไปไกลยิ่งขึ้นไหม?

นักศึกษาเรื่องนี้ไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้อง!

2. คุณทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นและพูดว่า “ไม่ใช่ปัญหาของฉัน” ไหม?

นักศึกษาหลายคนเลือกความคิดเห็นนี้ พวกเขาพูดว่า “มันเป็นวัวของเพื่อนบ้าน ไม่ใช่วัวของผม ถ้าเป็นวัวของผม ผมก็จะสนใจ อีกอย่างเพื่อนบ้านก็ไม่ได้ชอบผม เขาไม่ประทับใจแน่ถ้าหากผมเข้าไปช่วย”

3. คุณเชื่อฟังทำตาม อพยพ 23:4 ไหม? “เมื่อเจ้าพบโคหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนเขาให้ได้”

แม้แต่ในพันธสัญญาเดิม ประชากรของพระเจ้าถูกเรียกให้รักศัตรูของพวกเขา แต่ในสมัยของพระเยซู ผู้คนกลับไม่กล่าวถึงอพยพ 23 มากเท่ากล่าวถึง ศิราษ พวกเขาชอบคำสอนนั้นที่อำนวยความสะดวกให้พวกเขารักเพื่อนบ้าน แต่เกลียดศัตรูได้! พระเยซูกล่าวว่า “เจ้าต้องรักศัตรูของเจ้า เพราะพระบิดาในสวรรค์รักทั้งคนชั่วและคนดี”

ในชีวิตจริงเรื่องนี้เป็นแบบไหน? ลองคิดถึงฉากนีในงานพันธกิจของคุณ

มีคนกลุ่มหนึ่งที่ดูเหมือนมีความเชื่อเหมือนกับคุณแต่มักจะคัดค้านคุณครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาถามคำถามที่จงใจดักจับคุณ พวกเขาบอกสมาชิกของคุณว่าคุณเป็นผู้สอนเท็จ พวกเขาหวังว่าคุณทำบางสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหากับสมาชิกของคุณ คุณจะปฏิบัติกับพวกเขาอย่างไร?

1. ขັบไล่พวกเขาไปและห้ามไม่ให้พวกเขากลับมาอีก?
2. ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างที่พวกเขาปฏิบัติต่อคุณ?
3. ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับความผิดของพวกเขา แต่ก็ตอบพวกเขาด้วยความรัก?

พวกฟาริสีพยายามทุกวิถีทางเพื่อคัดค้านพระเยซู พระองค์ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับความผิดของพวกเขา พระองค์พยายามสอนความจริงให้พวกเขา แต่พระองค์ก็ปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความรักเสมอ

ถ้าหากเราต้องการทำพันธกิจเหมือนพระเยซู เราต้องรักศัตรูของเรา นั่นคือหนึ่งในคำสอนของพระเยซูที่เรียกร้องการตอบสนองมากที่สุด เราต้องแสดงความรักที่ไม่เงื่อนไขของพระเยซูต่อคนที่ทรยศเรา ต่อคนที่หันเหไปจากคำสอนของเรา ต่อคนที่ข่มเหงเรา

การประยุกต์ใช้: คุณลักษณะของพระเยซูในชีวิตของคริสเตียน

การเขียนเรื่องความรักของพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านของเรานั้นทำได้ง่าย แต่การแสดงความรักนั้นในชีวิตประจำวันทำได้ยากกว่า โดยการพัฒนาคุณลักษณะของพระเยซูในชีวิตของเราเองเท่านั้นที่เป็นการเตรียมเราให้พร้อมแบ่งปันพระองค์กับคนในโลกของเรา

เป็นไปได้ที่เราก็จะมีคุณลักษณะของพระเยซู? พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าให้ความสามารถแก่ประชากรของพระองค์เพื่อคิดได้อย่างที่พระองค์คิด พระองค์ต้องการให้คนของพระองค์มีวิญญาณใหม่ที่ให้เราต้องการในสิ่งที่พระเจ้าต้องการ และดำเนินชีวิตตามที่พระองค์เรียกให้เราดำเนินด้วยความเต็มใจ (เอเฟซาย 3:17-19) พระเจ้าต้องการพัฒนาคุณลักษณะของพระบุตรของพระองค์ภายในเรา

ฟังสิ่งที่ ออสวาร์ด แคมเบอร์ พูดเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อในงานรับใช้แต่ละวัน

เมื่อคุณไม่มีนิมิตจากพระเจ้า ไม่มีความกระตือรือร้นหลงเหลือในชีวิต ไม่มีคนคอยเฝ้าดูและให้กำลังใจคุณ การที่คุณจะก้าวต่อไปในการอุทิศตัวต่อพระเจ้าได้นั้น คุณต้องการพระคุณขององค์ผู้ทรงฤทธิ์...ต้องการพระคุณของพระเจ้าเพิ่มขึ้น และต้องรับรู้ได้มากขึ้นถึงการดึงดูดให้เข้าไปใกล้พระองค์ เพื่อจะก้าวต่อไปได้ มากกว่าต้องการพระคุณเพื่อเทศนาข่าวประเสริฐ

พยานที่แท้จริงสำหรับพระเจ้าและสำหรับคนของพระเจ้าในระยะยาวคือ การบากบั่นด้วยใจหนักแน่น แม้เมื่อการงานที่ทำจะไม่มีใครมองเห็นก็ตาม และหนทางเดียวที่จะใช้ชีวิตอย่างไม่พ่ายแพ้คือการมองดูพระเจ้าอย่างไม่ละสายตา ขอพระเจ้าทำให้ดวงตาฝ่ายวิญญาณของคุณเปิดออกต่อพระคริสต์ผู้ฟื้นขึ้นจากความตายเสมอ...⁴²

เราจะรักษาความสัตย์ซื่อนี้ในงานพันธกิจได้อย่างไร? เราจะสามารถรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ ทุก ๆ ปีได้อย่างไร? เราต้องพัฒนาคุณลักษณะของพระเยซูในชีวิตประจำวันของเรา สิ่งนี้ต้องการให้เราพึ่งพาพระทัยของพระคริสต์

⁴² Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* (March 6 entry) ดูได้ที่ <https://utmost.org/taking-the-next-step/> on March 22, 2021

คำอธิบายถึงพระทัยของพระคริสต์

► อ่าน ฟิลิปปี 2:1-16

คำสั่งของเปาโลต่อคริสตจักรที่ฟิลิปปีเป็นคำแนะนำอันทรงพลังถึงความหมายของคุณลักษณะของพระเยซูคริสต์ เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่แตกแยกกันเนื่องจากความขัดแย้งทางบุคลิกภาพว่า “อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดีหรือถือดี แต่จงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจถ่อม 4 อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย” (ฟิลิปปี 2:3-4)

พวกเขาบรรลุผลสิ่งนี้ได้อย่างไร? ได้โดยการที่พวกเขาเชื่อฟังคำสั่งของเปาโลให้ “มีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5)

เปาโลเขียนถึงคุณลักษณะสี่อย่างที่แปลกไปจากชีวิตคริสเตียน⁴³ คุณลักษณะเหล่านี้ทำลายคำพยานของคริสเตียนและทำลายประสิทธิภาพในการเป็นผู้รับใช้คริสเตียน เปาโลกล่าวว่า...

(1) อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดี (ฟิลิปปี 2:3)

การชิงดีถามว่า “มีอะไรในสิ่งนี้เพื่อฉันบ้าง? ฉันจะได้รับประโยชน์อะไรจากสิ่งนี้?” มีไหมที่คุณนึกได้เมื่อพระเยซูถามว่า “เราได้รับประโยชน์อะไรบ้าง?” ก่อนที่พระองค์จะรักษาคนโรคเรื้อนหรือเมื่อต้องเผชิญหน้ากับไม้กางเขน? ไม่มีเลย!

เปาโลกล่าวว่า “ถ้าเรามีพระทัยของพระคริสต์ ถ้าเราคิดเหมือนพระคริสต์ เราจะไม่ทำสิ่งใดที่ชิงดีกัน” ท่าทีของเราจะเป็นท่าทีของผู้รับใช้ เราจะถามว่า “ฉันจะรับใช้อะไรได้บ้าง?” ไม่ใช่ “ฉันจะได้รับการปรนนิบัติอะไรบ้าง?”

⁴³ ดอนนี่ดัดแปลงมาจาก Dennis F. Kinlaw, *The Mind of Christ* (Anderson, Indiana: Warner Press, 1988), 101-107

(2) อย่าทำสิ่งใดจากความถือดี (ฟิลิปปี 2:3)

ความถือดีถามว่า “สิ่งนี้ทำให้ฉันดูดีอย่างไร? ผู้คนจะประทับใจฉันไหม?” มีบ้างไหมที่คุณนึกได้เมื่อพระเยซูถามว่า “ผู้คนจะประทับใจไหม?” ก่อนพระองค์ไปเยี่ยมเยียนหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ? ไม่มีเลย!

เปาโลพูดว่า “ถ้าเรามีพระทัยของพระคริสต์ ถ้าเราคิดเหมือนพระคริสต์ เราจะไม่ทำสิ่งใดจากความถือดี” เราจะมองหาโอกาสเพื่อสำแดงพระคริสต์ ไม่ใช่หาโอกาสเพื่อจะมีฐานะ

(3) ทำทุกสิ่งโดยปราศจากการบ่น (ฟิลิปปี 2:14)

การบ่นพูดว่า “ฉันสมควรได้สิ่งที่ดีกว่านี้!” มีไหมที่คุณนึกได้เมื่อพระเยซูพูดว่า “เราไม่ควรล้างเท้าสาวกเลย เราเป็นอาจารย์ เราสมควรได้รับสิ่งที่ดีกว่านี้” ไม่มีเลย!

เปาโลกล่าวว่า “ถ้าหากเรามีพระทัยของพระคริสต์ ถ้าเราคิดเหมือนพระคริสต์ เราจะรับใช้โดยปราศจากการบ่น แม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุด” เราจะตระหนักว่าเราไม่สมควรได้รับอะไรเลย เมื่อเราระลึกได้ว่าทุกสิ่งที่มีเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ก็จะเปลี่ยนมุมมองของเราต่อความท้าทายในพันธกิจ

เฮเลน โรเซเวียเร เป็นหนึ่งในมิชชันนารีผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษที่ยี่สิบ เธอเป็นแพทย์ฝึกหัดที่มหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ ในขณะที่รับใช้ในฐานะแพทย์มิชชันนารีในซาอีร์ เธออยากสร้างโรงพยาบาล เนื่องจากไม่มีวัสดุอะไรเลย ขั้นตอนแรกจึงต้องทำอิฐก่อน แพทย์หญิงโรเซเวียเรทำงานเคียงข้างกับคนงานชาวแอฟริกาเพื่อทำหลอมอิฐในเตาเผา

เมื่อเธอทำงานหลอมอิฐ มือที่อ่อนนุ่มของเธอมือมีเลือดไหล เธอเริ่มบ่นว่า “พระเจ้า ลูกมาที่แอฟริกาเพื่อผ่าตัด ไม่ใช่เพื่อมาทำอิฐ! ไม่มีใครคนอื่นมาทำงานต่ำต้อยอย่างนี้แน่”

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา มีคนงานชาวแอฟริกาคนหนึ่งพูดกับเธอว่า “หมอครับ ตอนที่ฉันอยู่ในห้องผ่าตัด คุณทำให้เรากลัวเพราะคุณเป็นหมอ แต่พอคุณมาทำงานหลอมอิฐกับเราแล้วนิ้วของคุณมีเลือดไหลเหมือนพวกเรา คุณเป็นพี่น้องของเราและเรารักคุณ” แพทย์หญิงโรเซเวียเรตตระหนักได้ในทันทีว่า “พระเจ้าไม่ได้ส่งฉันมาแอฟริกาเพื่อเป็นหมอผ่าตัดเท่านั้น แต่พระองค์ส่งฉันมาสำแดงความรักของพระคริสต์”

(4) ทำทุกสิ่งโดยปราศจากการทู่เถียงกัน (ฟิลิปปี 2:14)

การทู่เถียงกันพูดว่า “ใช่พระเจ้า แต่...ลูกเต็มใจเชื่อฟัง แต่...” อีกครั้งหนึ่ง มีไหมที่คุณนึกได้เมื่อพระเยซูทู่เถียงกับพระบิดา

เปาโลพูดว่า “ถ้าเรามีพระทัยของพระคริสต์ เราคิดเหมือนพระคริสต์ เราจะไม่ทู่เถียงและเสาะหาหนทางที่ง่ายกว่า” เราจะไม่ประนีประนอมต่อความประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตของเราด้วยการต่อรองหาวิธีที่ง่ายกว่า คำตอบของเราต่อพระเจ้าจะเป็น “ใช่พระเจ้า” เราจะมีพระทัยของพระคริสต์

นับจากเปาโลเรียกให้ชาวฟิลิปปีมีพระทัยของพระคริสต์ เขาเชื่ออย่างเห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้เป็นไปได้ เปาโลรู้ว่าพวกเขามีความถ่อมใจได้ มีวิญญาณที่เชื่อฟังซึ่งเป็นเครื่องหมายชีวิตของพระเยซู เรารับพระทัยของพระคริสต์ได้อย่างไร?

ความคิดจิตใจของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ผ่านทางพระคัมภีร์

ช่วงเริ่มต้นของบทเรียนนี้ เราเห็นว่าพระคัมภีร์สอนเราอย่างไรเกี่ยวกับความประสงค์ของพระเจ้า พระเยซูรู้พระวาระของพระเจ้า อัครทูตรู้พระวาระของพระเจ้า ทุกการฟื้นฟูที่ยั่งยืนในประวัติศาสตร์คริสตจักรได้เริ่มต้นด้วยการศึกษาพระวาระของพระเจ้า

เปาโลท้าทายผู้เชื่อชาวฟิลิปปีให้ยึดมั่นในพระวาระแห่งชีวิต (ฟิลิปปี 2:16) ความมั่นใจของพวกเขาและการอุทิศตัวต่อข่าวประเสริฐจะทำให้พวกเขาเป็นแสงสว่างในโลกของพวกเขา

โดยผ่านการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้เราคิดเหมือนพระเยซูคิด ทำให้เรามีพระทัยของพระคริสต์ นั่นไม่ได้หมายความว่า คุณต้องรู้ภาษากรีกและฮีบรูเพื่อจะเข้าใจพระคัมภีร์ ไม่ได้หมายความว่า คุณต้องมีห้องสมุดใหญ่เต็มไปด้วยคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ แต่หมายความว่า คุณต้องใช้เวลาไปกับพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะต้องเป็นส่วนหนึ่งของอาหารประจำวันของคุณ

ในฐานะคริสเตียน พระวจนะของพระเจ้าควรเป็นอาหารประจำวันของเรา ควรเป็นความชื่นชมยินดี ไม่ใช่เป็นเพียงหน้าที่ ไม่มีใครพูดกับคนที่รักสุขภาพว่า “คุณต้องกินอาหารวันนี้! ถ้าคุณไม่กิน คุณจะไม่มีแรง” สิ่งที่คุณต้องทำอย่างเดียวกันคือเตรียมอาหารที่ดี คนที่รักสุขภาพจะอยากกินเอง! พระวจนะของพระเจ้าควรเป็นอาหารสำหรับคริสเตียนทุกคนที่หิว

เมื่อเรากินพระวจนะของพระเจ้าเป็นอาหาร ความคิดจิตใจของเราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เป็นเหมือนพระทัยของพระคริสต์ คริสเตียนจำนวนมากบังเกิดใหม่แล้ว แต่พวกเขายังคงคิดเหมือนกับคนที่ยังไม่เชื่อ ความคิดจิตใจของพวกเขาไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เป็นเหมือนพระทัยของพระคริสต์ เพราะอะไรหรือ?

ในฐานะผู้เชื่อใหม่ เราต้องปรับเปลี่ยนโปรแกรมความคิดจิตใจของเราใหม่ให้คิดได้เหมือนพระคริสต์ ก่อนคุณมาเป็นคริสเตียน คุณคิดถึงความต้องการของตัวเองก่อนเป็นอันดับแรก คุณอาจเห็นคนยากจน แต่คุณคิดว่า “ฉันต้องการเงินสำหรับดูแลตัวเอง ฉันให้คนอื่นไม่ได้หรอก” ในฐานะคริสเตียน คุณอ่านพระวจนะของพระเจ้าบอกว่า “ผู้ที่ให้แก่คนยากจนจะไม่ขัดสน” (สุภาษิต 28:27) คุณได้ยินถ้อยคำของพระเยซูที่บอกว่า “จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับด้วยแบบยัดล้นแน่นพูนล้นเต็มหน้าตักของท่าน เพราะว่าเมื่อท่านตวงให้เขาเท่าไร ท่านก็จะได้รับการตวงกลับคืนไปเท่า นั้นเช่นกัน” (ลูกา 6:38) คุณเริ่มต้นคิดเกี่ยวกับเงินเหมือนกับที่พระคริสต์คิด คุณได้รับพระทัยของพระคริสต์ผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า

ก่อนเราเป็นคริสเตียน เราพยายามทำร้ายคนอื่นที่ทำร้ายเรา เมื่อใครมาด่าเรา เราก็โกรธ แต่ในฐานะคริสเตียน เราอ่านพบว่า “จงสวมใจเมตตา” (โคโลสี 3:12) เราอ่านพบว่า “อย่าทำชั่วตอบแทนชั่ว หรืออย่าด่า

ตอบการดำ แต่ตรงกันข้าม จงอวยพร เพราะพระองค์ได้ทรงเรียกให้พวกท่านทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะ “ได้รับพระพร” (1 เปโตร 3:9) เราเริ่มต้นตอบสนองต่อคนอื่นเหมือนที่พระคริสต์ตอบสนองต่อคนที่ทำร้ายพระองค์ เราได้รับพระทัยของพระคริสต์ผ่านทางพระวณะของพระเจ้า

ความคิดจิตใจของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ผ่านการยอมจำนนในทุก ๆ วัน

เปาโลบอกให้ชาวฟิลิปปีมีจิตใจเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ เปาโลอธิบายถึงจิตใจนี้และจากนั้นก็บอกถึงวิธีที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา พวกเขาต้องเชื่อฟังและประพฤติให้สอดคล้องกับความรอดด้วยความสัตย์ซื่อไม่ใช่เพื่อจะได้รับความรอด แต่เพราะพระเจ้ากระทำงานอยู่แล้ว “ให้มีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:12-13) เมื่อพวกเขายอมจำนนด้วยความถ่อมใจต่อพระเจ้า พระองค์จะให้พวกเขามีความปรารถนา (“มีความประสงค์”) และมีกำลัง (“มีความสามารถ”) เพื่อใช้ชีวิตในทางของพระเจ้า

เมื่อเราดำเนินชีวิตที่ยอมจำนน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะพัฒนาคุณลักษณะอย่างเดียวกับที่เราเห็นในชีวิตและพันธกิจของพระเยซูให้เกิดขึ้นภายในเรา เราไม่ได้พบพระทัยของพระคริสต์ผ่านความอู้อหยังของเรา แต่เราพบได้โดยผ่านการยอมจำนน

นี่ต้องเป็นการยอมจำนนในทุก ๆ วัน เปาโลเรียกให้เราถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (โรม 12:1) เครื่องบูชาที่มีชีวิตไม่ได้ตาย แต่ยังคงมีชีวิต มีการยอมจำนนอย่างหนึ่งที่เป็นการยอมจำนนความประสงค์ของเราต่อความประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง และก็มี การยอมจำนนอีกมากมายด้วยที่เรา ยังคงยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระองค์ในทุก ๆ วัน

แนนซี ลีห์ เดอมอส ให้ภาพชีวิตที่ยอมจำนน⁴⁴ เมื่อคุณอ่านคำอธิบายเหล่านี้ ขอให้ถามว่า “ฉันกำลังใช้ชีวิตที่ยอมจำนนในด้านนี้ทุกวันหรือไม่? ฉันกำลังแสดงให้เห็นถึงพระทัยของพระคริสต์ในด้านนี้ไหม?”

⁴⁴ ดัดแปลงจาก Nancy Leigh DeMoss, *Surrender*. (Chicago: Moody Press, 2008), 223-224

- เมื่อเนื้อหนังของคุณอยากทบทวนคำวิจารณ์ต่าง ๆ พระวิญญาณพูดว่า “อย่าว่าร้ายใคร” (ทิตัส 3:2) ใจที่ยอมจำนนตอบว่า “ใช่”
- เมื่อเนื้อหนังของคุณอยากบ่นเกี่ยวกับความยากลำบาก พระวิญญาณพูดว่า “จงขอบพระคุณในทุกกรณี” (1 เธสะโลนิกา 5:18) ใจที่ยอมจำนนพูดว่า “ใช่”
- เมื่อเนื้อหนังของคุณอยากต่อต้านเจ้านายที่ไม่สมเหตุสมผล พระวิญญาณพูดว่า “งยอมเชื่อฟังผู้มีสิทธิอำนาจ เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 เปโตร 2:13) ใจที่ยอมจำนนพูดว่า “ใช่”

เมื่อเรายอมจำนน พระวิญญาณองค์เดียวกันที่สถิตอยู่ในพระคริสต์ก็อยู่ในเรา โดยผ่านทางพระวิญญาณ ไม่ใช่ผ่านความตั้งใจดีของเราเอง เราจะได้รับกำลังเพื่อจะตอบสนองเหมือนพระคริสต์ต่อความไม่สมหวังในชีวิตแต่ละวัน ต่อความผิดหวังในงานพันธกิจ และต่อการทดลองของซาตาน

► แบ่งปันถึงช่วงเวลาไม่นานมานี้ที่ความปรารถนาทางเนื้อหนังขัดแย้งกับความประสงค์ของพระเจ้า คุณดำเนินชีวิตแต่ละวันด้วยการยอมจำนนเมื่อต้องเผชิญกับการทดลองนี้อย่างไร? มีการทดลองอะไรในปัจจุบันที่คุณต้องยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระเจ้าบ้าง? ให้ทุกคนในชั้นเรียนอธิษฐานเผื่อกันในด้านต่าง ๆ เหล่านี้

“เคล็ดลับของชีวิตที่บริสุทธิ์ไม่ได้อยู่ที่การเลียนแบบพระเยซู แต่อยู่ที่การให้พระเยซูสำแดงพระองค์เองในชีวิตของฉัน... การชำระให้บริสุทธิ์ไม่ได้เป็นการดึงฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้บริสุทธิ์จากพระเยซู แต่เป็นการดึงความบริสุทธิ์จากพระเยซูซึ่งได้รับการสำแดงแล้วในพระองค์”

- Oswald Chambers

บทสรุป: พระเจ้าทำงานผ่านการรักเหมือนพระคริสต์รัก

เราอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยปัญหา คนมากมายที่อ่านบทเรียนเหล่านี้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่คริสตจักรถูกรัฐบาลขู่เข็ญ มีศาสนาเทียมเท็จ หรือมีความกดดันทางสังคม การคิดว่าเราสามารถเปลี่ยนโลกของเราได้โดยการรักศัตรูเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลไหม? เราจะรักศัตรูของเราได้อย่างไรในเมื่อศัตรูพยายามจะฆ่าเรา?

นักข่าวคนหนึ่งพูดคุยกับชาวอิรักที่นับถือศาสนาคริสต์ในกรุงแบกแดด⁴⁵ ขณะที่นักข่าวพูดคุยกับชายคนหนึ่งที่ทหารของไอซิส (ISIS) อยู่ห่างจากบ้านของเขาซึ่งเดินทางใช้เวลาเพียง 40 นาที นักข่าวถามว่า “คริสตจักรของคุณยังมีการประชุมนมัสการอยู่หรือไม่?” คริสเตียนคนนั้นตอบว่า “ใช่! อันที่จริง เราได้เริ่มกลุ่มอธิษฐานใหม่สองกลุ่มที่คริสตจักรของเรา กลุ่มหนึ่งอธิษฐานเผื่อพี่น้องที่ถูกข่มเหงทางตอนเหนือ และอีกกลุ่มหนึ่งอธิษฐานเผื่อศัตรูของเรา”

สมาชิกคริสตจักรเซนต์จอร์จในกรุงแบกแดด อธิษฐานเผื่อศัตรูของพวกเขา พวกเขาแจกอาหารให้กับแม่หม้ายมุสลิม พวกเขารักศัตรูของพวกเขาเพราะเชื่อว่าพวกเขาได้รับการเรียกให้ทำตามแบบอย่างพระเยซู

บทความนี้เตือนเราให้คิดถึงความจริงที่มองเห็นได้ตลอดประวัติศาสตร์ วิธีการทำงานของพระเจ้าแตกต่างจากวิธีการของมนุษย์เสมอ มนุษย์ทำงานผ่านกองทัพครูเสดเพื่อโจมตีมุสลิมในช่วงสงครามยุคกลาง พระเจ้าทำงานผ่าน เรย์มอนด์ ลูล ผู้ที่ตายตอนอายุ 82 ปีระหว่างการเดินทางไปเป็นมิชชันนารีครั้งสุดท้ายในโลกของอิสลาม มนุษย์ทำงานผ่านกองทัพทหาร พระเจ้าทำงานผ่าน ฮัดสัน เทย์เลอร์ ผู้อุทิศทั้งชีวิตประกาศข่าวประเสริฐกับคนภายในของจีน มนุษย์ทำงานผ่านความเข้มแข็ง พระเจ้ามักจะทำงานผ่านคนที่อ่อนแอ

วิธีการของพระเจ้าไม่เคยเป็นวิธีการของมนุษย์ แต่ในที่สุด วิธีการของพระเจ้ามียัชชนะ โลกของเราเปลี่ยนแปลงไปเพื่อความเป็นนิรันดร์เมื่อคริสเตียนรักเหมือนพระเยซูรัก การเปลี่ยนแปลงนั้นซ้ำและมักจะเจ็บปวด แต่มันคือวิธีการของพระเจ้าในการทำงานของพระองค์ในโลกของเราที่ล้มลงนี้

การรับใช้เหมือนพระเยซูเรียกร้องให้เรารักเหมือนพระเยซู มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐสูงวัยคนหนึ่งถูกถามว่าอะไรคือเคล็ดลับในการทำพันธกิจของเขา เขาตอบว่า “มีเพียงวิธีการเดียวที่ผู้คนจะรู้ว่าพระเจ้ารักพวกเขามากแค่ไหน วิธีนั้นคือการที่พวกเขาเห็นว่า**คุณ**รักพวกเขามากแค่ไหน” ผู้ประกาศคนนั้นเข้าใจว่า เมื่อความ

⁴⁵ Mindy Belz, “How Does the Church Move the World?” *World Magazine*, May 27, 2017

รักของพระคริสต์ฉายส่องผ่านทางเรา เราก็ดึงดูดโลกนี้ให้เข้าใกล้พระเจ้า นี่คือความหมายของการรัก
เหมือนพระเยซูรัก

งานมอบหมายบทที่ 7

ในบทเรียนนี้ เราได้เห็นว่าพระเยซูรักอย่างไร งานมอบหมายนี้ขอให้คุณหาวิธีการที่คุณจะทำตามแบบอย่างของพระเยซูในการรักเพื่อนบ้าน การทำงานมอบหมายนี้ไม่ควรใช้เวลานาน แต่การปฏิบัติอาจใช้เวลานานกว่า! อย่าลืมหิวในการนำไปปฏิบัติ เราได้รับการเรียกให้รักเหมือนพระเยซูรัก

จากพระกิตติคุณ จงให้แบบอย่างเจาะจงสามเรื่องเกี่ยวกับความรักของพระเยซูต่อผู้คน จากนั้นให้การประยุกต์ใช้เจาะจงสามเรื่องสำหรับชีวิตของคุณ คุณจะทำตามแบบอย่างของพระเยซูอย่างไร? งานมอบหมายนี้สำหรับคุณ ดังนั้นขอให้เจาะจงมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

แบบอย่างของพระเยซู	การประยุกต์ใช้ของฉัน

บทที่ 8

ไม้กางเขนและการฟื้นพระชนม์

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ตระหนักถึงการตอบสนองที่แตกต่างกันต่อพันธกิจของพระเยซูในช่วงสัปดาห์แห่งการทนทุกข์
- (2) เข้าใจถึงคำแข่งสาปต้นมะเดื่อว่าเป็นคำอุปมาที่มีชีวิต
- (3) ตระหนักถึงความอ่อนแอที่นำไปสู่ความล้มเหลวของเปโตร
- (4) เห็นคุณค่าไม้กางเขนและการฟื้นพระชนม์ว่าเป็นรากฐานสำหรับชีวิตและพันธกิจคริสเตียน

หลักการสำหรับพันธกิจ

ทุกพันธกิจที่เกิดผลนั้นสำเร็จได้ด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งไม้กางเขนและการฟื้นพระชนม์

บทนำ

จุดสำคัญของข่าวประเสริฐคือเรื่องการทนทุกข์ จำนวน 30 บทจาก 89 บทในพระกิตติคุณอุทิศให้กับสัปดาห์ที่อยู่ช่วงระหว่างการเข้าเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิตกับการฟื้นคืนพระชนม์ เกือบครึ่งหนึ่งของพระธรรมยอห์นที่เขียนถึงสัปดาห์นี้ นี่คือจุดสำคัญสูงสุดที่ชีวิตและพันธกิจทั้งหมดของพระเยซูชี้ไปถึง ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาสัปดาห์สุดท้ายของพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซูเพื่อเป็นบทเรียนสำหรับชีวิตและพันธกิจของเรา

► ก่อนจะต่อเนื่องบทเรียน ให้เราอภิปรายร่วมกันถึงสองคำถามต่อไปนี้

- การตรึงกางเขนมีความหมายอะไรต่อฉันทั้งในด้านศาสนศาสตร์และในชีวิตส่วนตัว?
- การฟื้นคืนพระชนม์มีความหมายอะไรต่อฉันทั้งในด้านศาสนศาสตร์และในชีวิตส่วนตัว?

การตอบสนองต่อพระเยซู: สัปดาห์สุดท้ายของพันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชน

จุดเน้นสำคัญประการหนึ่งของผู้ประกาศข่าวประเสริฐคือการตอบสนองของคนที่ได้เผชิญหน้ากับพระเยซู ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงเริ่มต้นชีวิตของพระเยซู มัทธีวเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างการนมัสการของพวกโหราจารย์กับการตอบสนองของเยโรดที่พยายามสังหารกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่นี้ ยอห์นเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างความสงสัยของรับบีชาวยิวที่เชื่อในโคเดมัสกับหญิงชาวสะมาเรียผู้ขาดการศึกษาซึ่งมาที่บ่อน้ำ

► อ่าน มัทธีว 10:32-39

ไม่มีใครสามารถเป็นกลางเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูได้ เราต้องยอมรับข้อเรียกร้องของพระองค์หรือไม่ก็ต้องปฏิเสธพระองค์ พระเยซูอธิบายถึงพันธกิจของพระองค์ว่าเป็นเหมือนดาบที่แบ่งแยกสองกลุ่มนี้ออกจากกัน ครอบครัวที่ถูกแบ่งแยกโดยการตอบสนองของพวกเขาต่อพระเยซู แม้ครอบครัวของพระเยซูเองก็เผชิญกับการทดสอบนี้ (ยอห์น 7:5, มาระโก 3:21) ไม่มีใครเป็นกลางได้

การเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างถึงการตอบสนองต่อพระเยซูเข้มข้นขึ้นในสัปดาห์สุดท้ายของการทำพันธกิจของพระองค์ต่อสาธารณชน ความแตกต่างนี้ต่อเนื่องไปถึงที่กางเขน ที่ซึ่งมีสองคนตอบสนองต่อพระเยซูด้วยวิธีการแตกต่างกันอย่างมาก

การตอบสนองต่อการเป็นขึ้นมาจากลาซารัส

► อ่าน ยอห์น 11:1-57

แม้ก่อนการเป็นขึ้นมาจากลาซารัส พวกผู้นำศาสนาคัดค้านพระเยซู เมื่อพระเยซูไปที่พระวิหารช่วงเทศกาลมอบถวายในช่วงต้นฤดูหนาว พวกผู้นำชาวยิวกล่าวหาว่าพระองค์ดูหมิ่นพระเจ้าและพยายามจะเอาหินขว้างพระองค์ เนื่องจากยังไม่ถึงเวลาเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ พระเยซูจึงหนีพ้นและเดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปจากศูนย์กลางของศาสนาในกรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 10:22-42)

เมื่อได้ยินข่าวเรื่องการตายของลาซารัส พวกสาวกรู้ว่าการกลับไปยูเดียย่อมเป็นอันตรายสำหรับพระเยซู ผู้อ่านมักจะเยาะเย้ยเรื่องความสงสัยและการมองโลกในแง่ร้ายของโรมัส แต่เขามีความภักดีต่อพระอาจารย์ของเขา เขาสันนิษฐาน (ถูกต้อง) ว่าพระเยซูจะถูกฆ่าในยูเดีย แต่โรมัสก็จงรักภักดี เมื่อพระเยซูยินกรานว่าจะกลับไปยูเดีย โรมัสพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้เราไปด้วยกันกับพระองค์เพื่อจะได้ตายกับพระองค์” (ยอห์น 11:16) โดยไม่คำนึงถึงความสงสัยของโรมัสในเวลาต่อมา เราไม่ควรลืมความจริงรักภักดีของสาวกที่หวาดกลัวคนนี้ เป็นเรื่องน่าประหลาดใจไหมที่หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ โรมัสตายด้วยการพลีชีพเพราะนำข่าวประเสริฐไปยังประเทศอินเดีย?

ในหมู่บ้านเล็กอย่างเช่นเบธานี การเป็นขึ้นมาจากลาซารัสไม่อาจปิดบังไว้ได้ ไม่มีทางที่พวกผู้นำศาสนาจะปิดบังเรื่องที่น่าทึ่งนี้ไว้ได้ ยอห์นแสดงให้เห็นถึงการตอบสนองที่แตกต่างกันต่อการอัศจรรย์ครั้งนี้

การตอบสนองของผู้คน

เมื่อข่าวเรื่องการเป็นขึ้นมาจากลาซารัสแพร่กระจายออกไป สาธารณชนสำนึกได้ว่าพระเยซูจะคว่ำอาณาจักโรมและสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดขึ้นมาใหม่ในเยรูซาเล็ม พวกเขาได้รับการทำให้สำนึกได้ว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา “ดังนั้นเมื่อพวกยิวหลายคนที่มาหาまりย์เห็นการกระทำของพระเยซูก็วางใจในพระองค์” (ยอห์น 11:45 และ 12:11) ดังนั้นผู้คนจำนวนมากที่เชื่อพระเยซูจนพวกฟาริสีพูดว่า “เห็นไหม? เราทำอะไรไม่ได้เลย ดูซิ โลกตามเขาไปหมดแล้ว” (ยอห์น 12:19) สิ่งนี้บั่นดาลใจให้ผู้คนมีความกระตือรือร้นอย่างมากเมื่อพระเยซูนั่งบนหลังลาเข้าสู่เยรูซาเล็ม

การตอบสนองของพวกผู้นำศาสนา

การเป็นขึ้นมาจากลาซารัสได้ทำลายโอกาสใด ๆ ที่พวกผู้นำศาสนาจะเพิกเฉยต่อคำกล่าวของพระเยซูว่า พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ การที่ฝูงชนหันมาหาพระเยซู พวกผู้นำศาสนามีเพียงสองทางเลือกต่อไปนี้

1. **ยอมรับว่าพระเยซูเป็นผู้ที่พระองค์กล่าวว่าพระองค์เป็น** อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้เรียกร้องให้พวกเขายอมจำนนความทะเยอทะยานใฝ่หาอำนาจ พระเยซูกล่าวโทษพฤติกรรมความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาแล้ว ถ้าพวกเขายอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาจะสูญเสียตำแหน่งในฐานะผู้นำของคนยิว
2. **จับกุมและฆ่าพระเยซู** ถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ พวกเขาก็ต้องฆ่าพระองค์

พวกผู้นำศาสนาปกป้องการตัดสินใจของตนในการฆ่าพระเยซูว่าเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดเพื่อชนชาติ เหมือนกับพวกผู้นำที่อ่อนแอตลอดทั้งประวัติศาสตร์ พวกเขาพยายามหาข้อแก้ตัวสำหรับการตัดสินใจของตนเอง “เราจะทำอย่างไรกันดี เพราะว่าชายคนนี้ทำหมายสำคัญมากมาย? ถ้าเราปล่อยให้เขาทำอย่างนี้ต่อไป ทุกคนก็จะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมันก็จะมาทำลายทั้งสถานที่และชาติของเรา” (ยอห์น 11:47-48) พวกเขากลัวว่าพระเยซูจะนำการปฏิวัติต่อต้านกรุงโรม พวกเขาไม่เข้าใจว่าอาณาจักรของพระองค์เป็นฝ่ายวิญญาณ

“สถานที่” อาจหมายถึงพระวิหาร และ “ชาติของเรา” หมายถึงเสรีภาพที่โรมมอบให้แก่คนยิว (ดูใน กิจการ 6:13 และกิจการ 21:28) ถึงแม้ว่าอยู่ภายใต้การควบคุมของโรม พวกคนยิวได้รับอนุญาตให้นมัสการในพระวิหาร ถูกรักษากฎบัญญัติทางศาสนา และโดยผ่านสภาแซนเฮดริน พวกเขายังคงรักษาการปกครองพลเรือนบางส่วนได้ ทั้งหมดนี้จะหายไปหากโรมต้องปราบปรามกบฏ

คายาฟาสยืนยันต่อว่า การที่ให้คนหนึ่งตายก็ดีกว่าปล่อยให้ทั้งชนชาติพินาศ (ยอห์น 11:49-50) น่าแปลกที่หลังจากฆ่าพระเยซูแล้ว ความกลัวของสภาแซนเฮดริน ก็เกิดขึ้น สิบปีหลังจากพระเยซูถูกสังหาร ชาว

โรมันได้ทำลายล้างการกบฏของชาวยิวโดยทำลายวิหาร ลิตรอนสิทธิของชาวยิว และทำทุกอย่างที่คายา ฟาสพยายามหลีกเลี่ยง

เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถปิดบังการอัศจรรย์นี้ไว้โดยไม่ทำลายหลักฐานทั้งหมดได้ สภาแซนเฮดริน จึงตัดสินใจฆ่าทั้งพระเยซูและลาซารัสเพื่อปกป้องชนชาติ (ยอห์น 11:53 และยอห์น 12:10) การอัศจรรย์ต่างๆ ไม่จำเป็นที่จะทำให้คนไม่เชื่อสำนักผิดเสมอไป เรามักจะคิดว่า “ถ้าเพียงพระเจ้าพิสูจน์พระองค์เองโดยการอัศจรรย์ ทุกคนก็จะเชื่อ” อย่างไรก็ตาม การอัศจรรย์อาจทำให้คนใจแข็งกระด้างในความสงสัยไม่เชื่อของเขาก็ได้

ในเรื่องเศรษฐกิจกับลาซารัส (ไม่ใช่ลาซารัสที่พระเยซูชุบให้ฟื้นจากความตาย) เศรษฐีขอให้อับราฮัมส่งลาซารัสไปเตือนพี่น้องของเขา อับราฮัมบอกว่า “ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังจะไม่เชื่อ” (ลูกา 16:31) พระคัมภีร์เองเป็นคำพยานที่เพียงพอสำหรับความจริง ถ้าหากเราปฏิเสธพระคัมภีร์ หลักฐานอื่น ๆ ก็ไม่ได้ทำให้เราสำนึกได้

การตอบสนองต่อพระเยซู: มารีย์

► อ่านมัทธิว 26:6-13 และยอห์น 12:1-11

ตลอดทั้งพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ พี่สาวของลาซารัสและเป็นน้องสาวของมารธาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ติดตามที่อุทิศตัวต่อพระเยซูมากที่สุด ในตอนต้นเรื่อง มารธาบ่นเพราะมารีย์นั่งฟังพระเยซูทั้ง ๆ ที่มารธาทำการรับใช้อยู่ ในเรื่องนั้น พระเยซูชื่นชมมารีย์ว่า “สิ่งที่จำเป็นนั้นมีเพียงสิ่งเดียว และมารีย์ก็เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้” (ลูกา 10:42)

ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ก่อนพระเยซูสิ้นพระชนม์ พระเยซูกับพวกสาวกไปที่บ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน ลาซารัสและพี่ ๆ ของเขาได้รับคำเชิญไปร่วมงานด้วย ระหว่างกินอาหาร มารีย์เทน้ำมันหอมราคาแพงมากรดศีรษะ

และเท้าของพระเยซู น้ำมันหอมนี้ราคา 300 เดนาริอัน เท่ากับค่าแรงหนึ่งปี ในเวลานั้นไม่มีธนาคาร นี่อาจแทนถึงเงินเก็บออมของมารีย์ก็ได้

พวกสาวกโกรธที่มารีย์ทำให้เสียเงินเปล่า (มัทธิว 26:8 และมาระโก 14:5) แต่มารีย์สนใจความคิดเห็นของผู้เดียวเท่านั้นคือ พระเยซู เธอกระทำด้วยความรักซึ่งบังตาเธอจากความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ทั้งหมด เธอไม่สนใจว่าน้ำมันหอมนี้ราคาเท่าไร และเธอไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดอะไร เธอกำลังนมัสการพระอาจารย์ของเธอ และอย่างอื่นก็ไม่สำคัญ

เมื่อพวกสาวกคัดค้านการกระทำของมารีย์ พระเยซูตำหนิพวกเขาว่า “...ไปกังวลนางทำไม? นางทำสิ่งดีสำหรับเรา” (มาระโก 14:6) การรู้ว่าไม้กางเขนรอคอยอยู่ข้างหน้าในอีกไม่กี่วัน พระเยซูยอมรับการกระทำของมารีย์ว่าเป็นดังสัญลักษณ์ “การที่หญิงนี้เทน้ำมันหอมบนกายเราก็คือเพื่อเตรียมการฝังศพของเรา” (มัทธิว 26:12) พระเยซูให้เกียรติผู้หญิงคนนี้ผู้ที่ให้สิ่งดีที่สุดโดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเพื่อนมัสการพระองค์ด้วยความรัก

เมื่อเราอ่านเรื่องราวของมารีย์ที่ซีโลมพระเยซู เราควรถามว่า “ฉันรักพระเยซูมากแค่ไหน? ฉันสนใจพระองค์มากกว่าความคิดเห็นของคนอื่นที่มองดูอยู่ไหม?” มารีย์รักพระเยซูอย่างแท้จริง

การตอบสนองต่อพระเยซู: การเข้ากรุงอย่างผู้พิชิต

► อ่าน มัทธิว 21:1-11 และยอห์น 12:12-19

ในวันอาทิตย์ พระเยซูนั่งบนหลังลาเข้าไปในเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นวันธรรมดา เหตุการณ์นี้คงไม่มีอะไรผิดปกติ อาจารย์ชาวกาลิลีพร้อมด้วยผู้ติดตามกลุ่มเล็ก ๆ ซี่งเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา แต่ไม่ใช่เวลาปกติ การเป็นขึ้นจากความตายของลาซารัสได้เปลี่ยนการจาริกแสวงบุญในเทศกาลปัสกาให้กลายเป็นคำแถลงทางศาสนาและการเมือง

มัทธิวเน้นความหมายในทางศาสนาของการเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู มัทธิวแสดงให้เห็นว่าการเข้ากรุงของพระเยซูนั้นสำเร็จตามคำเผยพระวจนะของเศคาริยาห์ ถ้อยคำของฝูงชนมาจาก สดุดี 118 สดุดีแห่งปัสกาที่อธิบายถึงขบวนแห่แห่งชัยชนะเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม (มัทธิว 21:4-11, เศคาริยาห์ 9:9, สดุดี 118:26)

ขบวนแห่นี้มีความหมายในทางการเมืองอย่างเต็มที่

- ฝูงชนปฏิเสธคลุมบนถนนหนทางแทนถึงการยอมอยู่ภายใต้กษัตริย์องค์หนึ่ง (มัทธิว 21:8, 2 กษัตริย์ 9:13)
- ในช่วงสมัยของแมคคาบี กิงปาล์มเป็นสัญลักษณ์ของชัยชนะเหนือกองทัพทางทหาร (ยอห์น 12:13, 1 แมคคาบี 13:51)
- “โฮซันนา!” หมายถึง “ช่วยเราให้รอด” เสียงร้องขอการช่วยกู้
- “บุตรดาวิด” คือราชวงศ์และตำแหน่งของพระเมสสิยาห์

ผู้คนเชื่อว่าพระเยซูเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อคว่ำอาณาจักรโรมันและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ การรอคอยอย่างยาวนานสำหรับกษัตริย์ที่เป็นเชื้อสายของดาวิดได้สิ้นสุดลงแล้ว พระสัญญาที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้จะสำเร็จในไม่ช้า

เพียงไม่กี่วันต่อมา ในกลุ่มคนเดียวกันนี้จำนวนมากตะโกนว่า “ตรึงเขาเสีย!” ทำไมหรือ? เพราะพวกเขา กำลังยินดีกับพระเยซูด้วยเหตุผลที่ผิด พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูจะคว่ำโรมัน แต่พระองค์ไม่ได้ตั้งใจมานำการปฏิวัติทางการเมือง พวกเขาแสวงหาอาณาจักรทางการเมือง แต่พระองค์นำมาซึ่งอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ด้วยความผิดหวัง ในเวลาไม่นานฝูงชนนี้จึงหันมาต่อต้านพระเยซู

สมาชิกที่มีอำนาจทางการเมืองและชนชั้นสูงทางสังคมของสภาแซนเฮดริน ได้ตัดสินใจแล้วว่า จะฆ่าพระเยซู คนที่ไร้อำนาจไม่ช้านานจะหันมาต่อต้านพระองค์ พระเยซูรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นข้างหน้า พระองค์รำไ

เหนือกรุงนั้นที่ปฏิเสธพระองค์ (ลูกา 19:41-44) พระเยซูรู้ว่าขบวนแห่งชัยชนะนั้นนำไปสู่กางเขน ผู้ชนกล่าวถึงสดุดี 118:26 ว่า “ขอท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร” พระเยซูถึงข้อต่อไปของสดุดีบทนี้ว่า “จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา!” (สดุดี 118:27) พระเยซูเข้ากรุงเยรูซาเล็มในฐานะเครื่องบูชาที่อีกไม่นานจะถูกผูกไว้บน “แท่นบูชา” คือไม้กางเขนของโรมัน

พิจารณาอย่างละเอียด: พระเยซูแห่งสาลบตันมะเดื่อ

► อ่าน มาระโก 11:12-25

พระกิตติคุณสัมพันธ์แต่ละพระธรรมรวมเรื่องที่พระเยซูแห่งสาลบตันมะเดื่อที่ไม่ออกผลในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของพันธกิจต่อสาธารณชน พระเยซูแห่งสาลบตันมะเดื่อตอนวันจันทร์ขณะที่เข้ามายังเยรูซาเล็มหลังจากใช้เวลาตลอดคืนที่เบธานี วันอังคาร พวกสาวกเห็นว่าต้นไม้ที่เหี่ยวเฉาภายในเวลา 24 ชั่วโมงเท่านั้น

ถึงแม้ว่าไม่ใช่ฤดูที่มะเดื่อจะออกผล (มาระโก 11:13) ใบมะเดื่อเต็มต้นก็จะต้องมีผลมะเดื่อสีเขียวอยู่บนต้น ผลของมะเดื่อจะปรากฏในช่วงเวลาไม่นานหลังจากผลใบ เมื่อต้นมีใบแต่ไม่มีผลอ่อน ต้นนั้นก็ยังไม่ออกผลในปีนั้น

เรื่องนี้เป็นคำอุปมาที่มีชีวิตเกี่ยวกับความล้มเหลวของอิสราเอลในการเกิดผล⁴⁶ พระเจ้าเลือกอิสราเอลให้เป็นพรต่อชนชาติอื่น ๆ (ปฐมกาล 12:3) แต่อิสราเอลกลับทำให้พระนามของพระเยซูคริสต์ได้รับความอับอาย

พระวิหารเป็นสถานที่สำหรับอธิษฐานเพื่อบรรดาประชาชาติ (อิสยาห์ 56:7) แต่พระวิหารได้กลายมาเป็นถ้ำของพวกโจรที่ซึ่งพวกหัวหน้าปุโรหิตฉ้อโกงคนจน

ต้นมะเดื่อไม่ออกผล อิสราเอลไม่ออกผล ต้นมะเดื่อถูกปฏิเสธ อิสราเอลจะถูกปฏิเสธในเวลาอีกไม่นาน

⁴⁶ ในพันธสัญญาเดิม ต้นมะเดื่อมักแทนถึงอิสราเอล (เช่น เยเรมีย์ 8:13, โยนาห์ 4:10, โยเอล 1:7)

การแข่งสาปต้นไม้คือหนึ่งในชุดคำสอนเรื่องการพิพากษาช่วงวาระสุดท้ายในการทำพันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชน

1. คำอุปมาที่มีชีวิตเรื่องต้นไม้ที่ไม่ออกผล (มาระโก 11:12-14, 20-25)
2. การชำระพระวิหาร (มาระโก 11:15-19)
3. คำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนองุ่นที่ไม่สัตย์ซื่อ (มาระโก 12:1-12)
4. การโต้เถียงกับพวกผู้นำศาสนา (มาระโก 12:13-40)
5. พระเยซูพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มาระโก 13:1-37)

การตอบสนองต่อพระเยซู: สัปดาห์สุดท้ายของพันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชน (ต่อเนื่อง)

การตอบสนองต่อพระเยซู: พวกผู้นำศาสนา

► อ่าน มัทธิว 21:23-22:46

หลังจากการเป็นขึ้นมาจากลาซารัส พวกผู้นำศาสนาดังใจฆ่าพระเยซู อย่างไรก็ตาม ความมีชื่อเสียงของพระองค์ในกลุ่มสามัญชนทำให้เรื่องนี้ทำได้ยาก พวกเขาอยากหาทางทำให้พระเยซูเสียชื่อเสียงในสายตาของฝูงชน ในเวลาหลังจากที่พระเยซูเข้ากรุงอย่างผู้พิชิต พวกผู้นำศาสนาได้วางแผนเพื่อเผชิญหน้าในพระวิหารหลายต่อหลายครั้ง พวกเขาพยายามจับผิดพระเยซู แต่ก็ไม่สำเร็จครั้งแล้วครั้งเล่า ฝูงชนเฝ้าดูในขณะที่พระเยซูทำให้พวกผู้นำศาสนาต้องอับอายขายหน้าด้วยสติปัญญาและไหวพริบของพระองค์

ในตอนแรก พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสทำร้ายสิทธิอำนาจของพระองค์ในการชำระพระวิหารและสอนในที่สาธารณะ พระเยซูตอบสนองโดยการดักจับพวกเขาด้วยคำถามเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา จากนั้นพระเยซูให้คำอุปมาสามเรื่องที่เป็นการกล่าวโทษพวกผู้นำศาสนา คำอุปมาเรื่องบุตรสองคนแสดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังพิสูจน์ความสัมพันธ์ในอาณาจักรของพระเจ้า ไม่ใช่การนับถือศาสนา คำอุปมาเรื่อง

คนเข้าสวนที่ชั่วร้ายอธิบายถึงผลลัพธ์ของการปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ สุดท้ายคำอุปมาเรื่องงานสมรสที่ให้ความหมายว่าพวกผู้นำศาสนาที่ได้รับคำเชิญมางานเลี้ยงแต่ตอนนี้กลับถูกปฏิเสธเพราะเห็นแก่ผู้อื่นที่ดูเหมือนควรค่าน้อยกว่าซึ่งตอบรับคำเชิญ

ด้วยความตั้งใจที่จะทำให้พระเยซูเสียชื่อเสียง พวกผู้นำศาสนาถามคำถามเป็นชุดเพื่อพยายามจับผิดพระองค์ จุดประสงค์ของพวกเขาคือไม่ใช้การเรียนรู้ความจริง จุดประสงค์ของพวกเขาคือทำลายพระเยซู พระเยซูรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ปรารถนาความจริง ดังนั้นพระองค์จึงไม่ให้คำตอบอย่างตรงไปตรงมาต่อคำถามของพวกเขา

หลังจากล้มเหลวในการจับผิดพระเยซู พวกผู้นำก็ยอมแพ้ มัทธิวจบตอนนี้โดยแสดงให้เห็นความล้มเหลวของพวกเขา “ไม่มีใครสามารถตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมาไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีก” (มัทธิว 22:46) มาระโกจบโดยการบันทึกถึงความชื่นชมยินดีของสามัญชนที่เฝ้าดูการเผชิญหน้าเหล่านี้ “มหาชนต่างฟังพระองค์ด้วยความยินดี” (มาระโก 12:37)

► ในฐานะศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสเตียน คุณมักจะต้องเผชิญหน้ากับคำถามที่ยาก คุณจะแยกแยะระหว่างคำถามที่จริงจังกับคำถามที่ต้องการจับผิดได้อย่างไร? คุณจะตอบสนองอย่างไรต่อคำถามสองรูปแบบนี้? (ดูใน สุภาพษิต 26:4-5 ตัวอย่างของความแตกต่างนี้)

การพิจารณาคดีและการตรึงกางเขน

► อ่าน 1 โครินธ์ 15:1-8

ยี่สิบปีหลังจากพระเยซูถูกตรึงขึ้นสู่สวรรค์ เปาโลก่อตั้งคริสตจักรในเมืองโครินธ์ คริสตจักรนี้ถูกสร้างขึ้นจากคนที่กลับใจมาเชื่อซึ่งมาจากหลากหลายพื้นภูมิ คริสตจักรจึงประกอบไปด้วยทั้งคนยิวที่รู้พระคัมภีร์ยี่สิบกับคนต่างชาติที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้าเที่ยงแท้

คริสตจักรที่โครินธ์ถูกทำลายด้วยความขัดแย้งและถูกคุกคามจากคำสอนเท็จ ในการตอบสนองต่อปัญหาเหล่านี้ เปาโลเตือนชาวโครินธ์ให้คิดถึงคำสอนที่เขาเทศนาตั้งแต่แรก คำสอนแรกของเปาโลในเมืองใหญ่ของคนนอกศาสนานั้นชัดเจนที่สาเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ต่อไปนี้

- พระคริสต์ตายเพื่อบาปของเรา
- พระองค์ถูกฝัง
- พระองค์ฟื้นขึ้นจากตายในวันที่สาม
- พระองค์ปรากฏตัวต่อสาธารณชนคือ ต่อเคลฟาส ต่อสาวกสิบสองคน ต่อพี่น้อง 500 คนในคราวเดียวกัน ต่อยากอบ ต่ออัครทูตทั้งหมด และสุดท้ายต่อเปาโล

ส่วนแรกของคำสอนของเปาโลที่โครินธ์นั้นเกี่ยวกับไม้กางเขน “พระคริสต์ตายเพื่อบาปของเรา” คำสอนเรื่องไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางของความเชื่อคริสเตียน

ในพันธสัญญาเดิม คนที่นำลูกแกะมาถวายเป็นเครื่องบูชาจะวางมือบนหัวของลูกแกะนั้นเพื่อระบุว่าเป็นการตายเป็นเครื่องบูชา โดยการวางมือบนหัวของลูกแกะ ผู้นำสังการจะพูดว่า “ลูกแกะนี้ตายแทนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสมควรตายเพราะความบาปของฉัน” ในทำนองเดียวกันเราสมควรตายเพราะบาปของเรา แต่พระคริสต์ตายแทนเรา เราสมควรตาย แต่พระองค์ตายเพื่อเราจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

เหตุผลที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์

พระองค์ถูกเขียนไหม?

นั่นก็เพื่อเราจะได้รับการรักษา โดยการรอยแผลเขียนของพระองค์

พระองค์ถูกลงโทษแม้ว่าไร้ความผิดไหม?

นั่นก็เพื่อเราจะได้พ้นผิดแม้ว่าเรามีความผิดก็ตาม

พระองค์สวมมงกุฎหนามใช่ไหม?

นั่นก็เพื่อเราจะสวมมงกุฎแห่งสง่าราศี

พระองค์ถูกเปลื้องเสื้อผ้าไหม?

นั่นก็เพื่อเราจะสวมเสื้อแห่งความชอบธรรมนิรันดร์

พระองค์ถูกเยาะเย้ยถูกประจานไหม?

นั่นก็เพื่อให้เราได้รับเกียรติและการอวยพร พระองค์ถูกนับว่าเป็นผู้กระทำผิด

และถือว่าเป็นพวกที่ละเมิดไหม?

นั่นก็เพื่อให้เราถูกนับว่าไร้ความผิด และถือว่าเป็นคนชอบธรรมพ้นจากความบาปทั้งสิ้น พระองค์ถูกประกาศว่า

ไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ใช่ไหม?

นั่นก็เพื่อพระองค์จะสามารถ ช่วยผู้อื่นให้รอดได้จนถึงที่สุด พระองค์ตายอย่างเจ็บปวดที่สุด

และน่าอดสูที่สุดใช่ไหม?

นั่นก็เพื่อเราจะมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์ และได้รับการยกย่องสูงส่งกว่าราศีสูงสุด

- J.C. Ryle⁴⁷

การพิจารณาคดีและการตรึงกางเขน (ต่อเนื่อง)

การจับกุม

► อ่าน มัทธิว 26:1-5, 14-56

⁴⁷ J.C. Ryle, *Expository Thoughts on the Gospel of Matthew: A Commentary*, Updated ed. (Abbotsford, WI: Aneko Press, 2020), 331

ในวันพุธของสัปดาห์ปัสกา พระเยซูพยากรณ์ถึงการตายของพระองค์ที่จะเกิดขึ้นหลังจากนั้นสองวัน สภา
แซนเฮดริน วางแผนจับกุมพระเยซูหลังจากฝูงชนที่มาจากปัสกาออกไปจากกรุง อย่างน้อยก็เป็นเวลาเก้า
วันหลังจากการพยากรณ์นี้ อย่างไรก็ตามเมื่อยูดาสยื่นข้อเสนอที่จะทรยศพระอาจารย์ของเขา พวกเขา
ตัดสินใจจับกุมพระเยซูขณะที่พวกเขาร่วมมือกันกับหนึ่งในสาวกของพระองค์

ทำไมพวกหัวหน้าปุโรหิตจึงต้องการยูดาส? พวกเขาต้องการจับกุมพระเยซูเมื่อพระองค์ออกห่างจากฝูงชน
เนื่องจากความชื่อเสียงของพระองค์ ย่อมจะเกิดการปฏิวัติได้

ถ้าหากพวกเขาจับพระองค์ต่อหน้าทุกคน

หลังจากร่วมมือปัสกากับสาวกของพระองค์แล้ว พระเยซูไปที่
สวนเกทเซมนีเพื่ออธิษฐาน ในการเผชิญหน้ากับความ
ทรมานกายบนไม้กางเขนและการคร่าครวญฝ่ายวิญญาณที่
ต้องแยกขาดจากพระบิดา พระเยซูอธิษฐานว่า “โอพระบิดา
ของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้า

“พระเยซูไม่ได้พยายามบรรเทาความทุกข์
ทรมานในสภาพมนุษย์ของพระองค์ด้วยความ
ความเป็นพระเจ้า แต่พระองค์เข้าสู่ภัยใน
การอธิษฐาน”

- ปรับเปลี่ยนจาก T.B. Kilpatrick

พระองค์เกิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของ
พระองค์” (มัทธิว 26:39) แม้ในการทดสอบครั้งใหญ่นี้ พระเยซูก็ยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระบิดา

ต่อมาในเย็นวันนั้น ยูดาสมาพร้อมกับคนกลุ่มใหญ่เพื่อมาจับกุมพระเยซู⁴⁸ หลังจากยูดาสชี้ตัวพระเยซูด้วย
รอยจูบ พระเยซูพูดกับพวกทหารว่า “เราเป็นผู้นั้น” เขาก็ถอยหลังและล้มลงที่ดิน” (ยอห์น 18:6) ทหารกลุ่ม
ใหญ่นี้กลัวผู้ชายคนหนึ่งที่มีฤทธิ์อำนาจเหนือความตาย เป็นพระเยซูที่ควบคุมสถานการณ์ ไม่ใช่ศัตรูของ
พระองค์ ออกตาเวียส วินสโลว์ ผู้เทศนาแห่งศตวรรษที่ 19 ได้เขียนไว้ว่า “ใครที่มอบพระเยซูไว้แก่ความ

⁴⁸ ยอห์น 18:3 ระบุถึงกลุ่มนี้ว่าเป็น “พวก” หรือ “หมู่” ทหาร หมู่ทหารของโรมันมีประมาณ 600 คน

ตาย? ไม่ใช่ยูดาสที่ทำเพื่อเงิน ไม่ใช่ปีศาจที่ทำด้วยความกลัว ไม่ใช่พวกยิวที่อิจฉา แต่คือพระบิดาที่ทำด้วยความรัก!”⁴⁹

การพิจารณาคดี

► อ่าน มัทธิว 26:57-27:26, ลูกา 22:54-23:25, ยอห์น 18:12-19:16

การพิจารณาคดีของพระเยซูประกอบไปด้วยการพิจารณาคดีของชาวยิวและการพิจารณาคดีของโรมัน กฎหมายยิวเป็นระบบกฎหมายที่มีมนุษยธรรมมากที่สุดในสมัยโบราณ กฎหมายของชาวยิวทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาสีชีวิต กฎหมายโรมันเป็นที่รู้จักในเรื่องกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดและครอบคลุม นี่เป็นระบบกฎหมายที่ดีที่สุดสองระบบของโลกยุคโบราณ แต่ทั้งสองกฎหมายนี้กลับไม่ได้ป้องกันคนบาปจากการสังหารพระบุตรของพระเจ้า

ในช่วงเวลาหลายชั่วโมงหลังการจับกุม พระเยซูถูกไต่สวนหรือพิจารณาคดีทางกฎหมายหกครั้ง ซึ่งรวมถึงการพิจารณาคดีทางศาสนาของชาวยิวและการพิจารณาคดีทางแพ่งของโรมัน นักประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าการพิจารณาคดีของชาวยิวนั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมายของชาวยิว สภาแซนเฮดริน รีบเร่งที่จะตัดสินลงโทษพระเยซูโดยกระทำการต่อไปนี้

- จัดการพิจารณาคดีตอนกลางคืน (ผิดกฎหมาย)
- ไม่ได้ตั้งข้อกล่าวหาอย่างเป็นทางการก่อนที่จะจับกุมพระเยซู (ผิดกฎหมาย)
- ไม่อนุญาตให้พระเยซูเรียกพยานมาแก้ต่าง (ผิดกฎหมาย)
- รีบพิจารณาคดีเร็วกว่าที่กฎหมายยิวอนุญาต (ผิดกฎหมาย)

น่าแปลกที่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อที่พวกเขาจะได้ตรึงพระเยซูที่กางเขนและนำพระศพของพระองค์ออกไปก่อนเทศกาลปัสกา พวกเขาฆ่าลูกแกะของพระเจ้าเพื่อจะกินลูกแกะปัสกาตามกำหนดเวลา!

⁴⁹ อ้างอิงจาก John Stott, *The Message of Romans* (Westmont, Illinois: InterVarsity Press, 1994), 255

ลำดับการพิจารณาคดี

(1) พวกยิวพิจารณาคดีต่อหน้าอันนาส (ยอห์น 18:12-14, 19-23)

อันนาสได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิตตลอดชีวิต แม้หลังจากโรมันได้เอาคายาฟาสลูกเขยของอันนาสมาแทนที่เขาก็ตาม คนยิวส่วนใหญ่ยังคงเรียกอันนาสโดยตำแหน่งว่า “มหาปุโรหิต” การพิจารณาคดีต่อหน้าอันนาสไม่ได้เป็นแบบทางการ ไม่รวมข้อกล่าวหาหรือพยาน

(2) พวกยิวพิจารณาคดีต่อหน้าสภาแซนเฮดริน (มัทธิว 26:57-68)

การพิจารณาคดีครั้งแรกต่อหน้าสภาแซนเฮดริน ทั้งหมดอาจจัดขึ้นตอนเวลาประมาณตีสอง แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถพิจารณาคดีทางกฎหมายได้ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น แต่ผู้นำชาวยิวก็อยากจะทำเรื่องนี้ให้เร็ว ๆ แม้การพิจารณาคดีในตอนกลางคืนแบบเป็นทางการจะผิดกฎหมาย แต่สภาแซนเฮดริน ก็จัดพิจารณาคดีขึ้นแบบไม่เป็นทางการซึ่งเป็นการลงโทษพระเยซูสำหรับการดูหมิ่นพระเจ้าและตัดสินว่าพระองค์ต้องโทษถึงตาย

(3) การพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการต่อหน้าสภาแซนเฮดริน (ลูกา 22:66-71)

เมื่อวันนั้นมาถึง สภาแซนเฮดริน จัดการพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการ ในการพิจารณาคดีนี้ สภาแซนเฮดริน ตัดสินอย่างเป็นทางการเพื่อลงโทษพระเยซูในข้อหาดูหมิ่นพระเจ้า

(4) การพิจารณาคดีของโรมันครั้งแรกต่อหน้าปีลาต (ลูกา 23:1-5, ยอห์น 18:28-38)

โรมไม่ได้ให้สิทธิอำนาจแก่สภาแซนเฮดริน เพื่อประหารชีวิตอาชญากร (ยอห์น 18:31) เพื่อให้ปีลาตตัดสินประหารชีวิตได้ พวกผู้นำยิวจึงเปลี่ยนข้อกล่าวหาจากดูหมิ่นศาสนาไปเป็นข้อหาบฏทางการเมือง พวกเขากล่าวหาพระเยซูว่า “เราพบว่าคนนี้กำลังทำให้ชนชาติของเราไขว้เขวและไม่ให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และบอกว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ลูกา 23:2)

ในช่วงระหว่างเทศกาลปัสกา พวกคนยิสจะไม่เข้าไปในอาคารของโรมันเนื่องจากกลัวว่าจะเป็นมลทิน และทำให้ไม่สามารถกินอาหารปัสกาได้ เนื่องจากพวกเขาจะไม่เข้าไปในวัง ปีลาตจึงจัดการพิจารณาคดีที่บนทางเท้านอกประตูพระราชวัง

(5) การพิจารณาคดีของโรมันต่อหน้า เฮโรด แอนติพาส (ลูกา 23:6-12)

ปีลาตรู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิดอะไร แต่เขาไม่ต้องการทำให้ผู้นำชาวยิวโกรธ เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซู “ยุ่งประชาชนให้วุ่นวายและสั่งสอนไปทั่วยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่” (ลูกา 23:5) ปีลาตตัดสินใจว่าจะหลีกเลี่ยงปัญหาที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเขา ในช่วงสัปดาห์ปัสกา เฮโรด แอนติพาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม⁵⁰ เนื่องจากพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลี ปีลาตจึงหวังว่าเฮโรดจะทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษาในคดีนี้ ปีลาตจึงส่งพระเยซูไปหาเฮโรด แต่เฮโรดปฏิเสธที่จะเข้าไปแทรกแซง

(6) การพิจารณาคดีครั้งสุดท้ายของโรมันต่อหน้าปีลาต (มัทธิว 27:15-26, ลูกา 23:13-25, ยอห์น 18:39-19:16)

เมื่อพระเยซูกลับไปที่ศาลของปีลาต ปีลาตมองหาทางออกอีกทาง ปีลาตรู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิดอะไรเลย “นี่แน่ะ เราไต่สวนต่อหน้าพวกท่านแล้ว และไม่เห็นว่าคนนี้มีผิดในข้อที่ท่านกล่าวหาเขา” (ลูกา 23:14) ปีลาตไม่ต้องการลงโทษพระเยซู ชายผู้ไม่มีความผิดนี้

เมื่อพวกผู้นำชูว่าจะรายงานต่อซีซาร์สำหรับเรื่องความไม่ภักดีของปีลาต ปีลาตก็ทำตามคำเรียกร้องของพวกเขาทุกอย่าง ปีลาตเป็นผู้ปกครองบ้านเมืองที่อ่อนแอ เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ปีลาตยอมให้พวกทหารถือรูปจักรพรรดิเข้าไปในเยรูซาเล็ม ผู้ชนชาวยิวประท้วงอยู่ด้านนอกวังของปีลาตเป็นเวลาห้าวัน เมื่อปีลาตชูว่าจะฆ่าผู้ประท้วง พวกคนยิวประกาศว่าจะยอมตายดีกว่าทนรับรูปของซีซาร์ไว้ในเมืองอันบริสุทธิ์ ปีลาตถูกบังคับให้ถอนกลับไป

⁵⁰ ในช่วงสัปดาห์ปัสกา ชาวชาวยิวโรมันทุกคนในปาเลสไตน์จะมาที่เยรูซาเล็มเพื่อช่วยดูแลในกรณีที่มีการปฏิบัติเกิดขึ้น

เนื่องจากประสบการณ์นี้ ปีลาตจึงกลัวประชาชนยิว นอกจากนั้น เซจานุส นายทหารที่สูงกว่าของเขาในกรุงโรมไม่วางใจในความสามารถของปีลาตในการควบคุมคนในแคว้นยูเดีย เมื่อพวกผู้นำชูว่าจะร้องต่อซีซาร์หากปีลาตปล่อยพระเยซูไป ปีลาตจึงมอบพระองค์ให้พวกเขาไปตรึงที่กางเขน (ยอห์น 19:16) ปีลาตตัดสินประหารชีวิตพระเยซูไม่ใช่เพราะเขาเชื่อว่าพระองค์มีความผิด แต่เพราะความอ่อนแอของเขาเอง

ในช่วงการพิจารณาคดี เปโตรปฏิเสธพระเยซู

ในช่วงระหว่างมือปัสกา พระเยซูได้เตือนเปโตรว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” (ยอห์น 13:38) ตอนนี้อยู่ในช่วงการพิจารณาคดีของพระเยซู เปโตรปฏิเสธพระเยซูสามครั้ง

เมื่อเราอ่านความล้มเหลวอันน่าละอายของเปโตร เราควรระลึกว่าไม่มีเปโตรคนเดียวที่ทำให้พระเยซูผิดหวังในคืนนั้น มีเปโตรกับยอห์นไปร่วมในการพิจารณาคดีนี้ สวาทคนอื่น ๆ กลัวและหนีไปหมด

เห็นชัดเจนว่า เปโตรรักพระเยซู แล้วทำไมเขาถึงล้มเหลว? ก่อนหน้านี้เราศึกษาเรื่องการทดลองของพระเยซูเพื่อรับบทเรียนเกี่ยวกับการเผชิญหน้าการทดลอง จากความล้มเหลวของเปโตร เราเห็นคำเตือนที่ช่วยเราเมื่อเราถูกทดลอง อย่างน้อยมีอย่างน้อยสองคุณลักษณะที่ทำให้เปโตรล้มเหลว

(1) มั่นใจมากเกินไป

เมื่อพระเยซูเตือนให้ระวังการโจมตีของซาตาน เปโตรอวดว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” (มัทธิว 26:35) เมื่อเรามีความมั่นใจมากเกินไป เราก็ตกอยู่ในอันตรายของความล้มเหลว เราดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะได้โดยทางฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น การมั่นใจมากเกินไปเป็นก้าวแรกที่ทำให้ล้มเหลวในฝ่ายวิญญาณ

(2) อธิษฐานน้อยไป

ในสวนนั้น พระเยซูเตือนพวกสาวกว่า “จงอธิษฐานเพื่อจะได้ไม่ตกอยู่ในการทดลอง” (ลูกา 22:40) แทนที่จะอธิษฐานขอกำลังเพื่อเผชิญกับการทดสอบที่จะมาถึง เปโตรกลับนอนหลับ

การอธิษฐานน้อยไปย่อมนำไปสู่ความล้มเหลวในฝ่ายวิญญาณ เป็นไปไม่ได้ที่จะรักษาชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะเอาไว้โดยไม่มีชีวิตที่อธิษฐานอย่างมีชีวิตชีวา ซาตานพยายามให้คริสเตียนทำกิจกรรมมากมาย จนกระทั่งไม่มีเวลาอธิษฐาน มันรู้ว่าถ้าหากเรายุ่งมากจนไม่มีเวลาอธิษฐาน ไม่ช้าไม่นานเราจะล้มลง

► มองย้อนกลับไปยังชีวิตคริสเตียนและพันธกิจของคุณ คิดถึงสถานที่ที่คุณล้มลงในการทดลอง หรือที่ที่คุณเข้าใกล้การล้มลง อะไรคือปัจจัยที่นำไปสู่การล้มลงนั้น? การประสบความสำเร็จในงานพันธกิจทำให้คุณมั่นใจมากเกินไปหรือเปล่า? คุณยังเป็นปกติและล้มเหลวในการใช้เวลามากพอในการอธิษฐานไหม? มีปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นสัญญาณเตือนสำหรับอนาคตไหม?

ช่วงระหว่างการพิจารณาคดี ยูดาสฆ่าตัวตาย

ทันทีทันใดหลังจากรายงานเรื่องการปฏิเสธของเปโตร มัทธิวก็นำเรื่องการฆ่าตัวตายของยูดาส เมื่อได้เห็นผลลัพธ์ของการทรยศของตน ยูดาสเปลี่ยนใจและเอาเงิน 30 เหรียญมาคืนให้กับพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกผู้อาวุโสพร้อมกับพูดว่า “อาพเจ้าทำบาปที่ทรยศคนบริสุทธิ์ถึงตาย” (มัทธิว 27:3-4) ยูดาสทิ้งเงินนั้นที่กลายเป็นค่าทรยศของเขาและออกไปผูกคอตาย (มัทธิว 27:5) ยูดาสเลือกฆ่าตัวตายมากกว่าจะอยู่อย่างมีความผิดไปตลอดชีวิต

มัทธิวรายงานเรื่องการกลับใจใหม่ของเปโตรควบคู่กับการสำนึกผิดของยูดาส ทั้งเปโตรและยูดาสเสียใจกับการกระทำของตน อย่างไรก็ตาม สำหรับยูดาสนั้น มัทธิวใช้คำที่แสดงออกถึงการเปลี่ยนใจ แต่ไม่ใช่คำที่ใช้กับการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง ความแตกต่างนี้สำคัญต่อความเข้าใจถึงการตอบสนองของผู้คนในการสำนึกบาป

เปาโลเขียนเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการสำนึกผิด (เสียใจสำหรับผลของบาป) กับการกลับใจใหม่ (เสียใจสำหรับความบาปและเปลี่ยนทิศทาง) อัครทูตเขียนว่า “เพราะว่าความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทำให้เกิดการกลับใจ ซึ่งจะนำไปสู่ความรอดและจะไม่ทำให้เสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้น ย่อมนำไปสู่ความตาย” (2 โครินธ์ 7:10)

ความเสียใจในทางของพระเจ้านำมาซึ่งการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง ซึ่งนำไปสู่ความรอดและชีวิต การเสียใจแบบทางโลกนำมาซึ่งการสำนึกผิด ซึ่งนำไปสู่ความรู้สึกผิดและความตาย ทั้งเปโตรและยูดาสเสียใจ แต่มีเพียงเปโตรเท่านั้นที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริง

ยูดาสมองเห็นผลลัพธ์ของการทรยศของเขาและเลือกที่จะตายแทนที่จะต้องอับอายและรู้สึกผิด เขารู้สึกสำนึกผิดแต่ไม่ได้กลับใจใหม่ เปโตรมองเห็นผลลัพธ์จากความล้มเหลวของเขาและเลือกที่จะกลับใจใหม่อย่างแท้จริง ผลลัพธ์ของการสำนึกผิดของยูดาสคือความตาย ผลลัพธ์ของการกลับใจใหม่ของเปโตรคืองานพันธกิจที่เกิดผลไปตลอดชีวิต

► คุณเคยเห็นคนที่รู้สึกสำนึกผิดแต่ไม่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงไหม? อะไรคือผลที่ตามมา? ในคำเทศนาของเรา เราจะนำให้คนมาถึงการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงได้อย่างไร?

การตรึงกางเขน

► อ่าน มัทธิว 27:27-54

ยูเดียเป็นพื้นที่ที่น่ากลัวสำหรับทหารโรมัน ประชาชนที่นั่นเกลียดทหารโรมัน และพวกหัวรุนแรงก็วางแผนที่จะลอบสังหารพวกทหาร ในช่วงเทศกาลปัสกา กองทัพต้องเฝ้าระวังสำหรับการจลาจล ไม่มีการมอบหมายงานใดที่จะแย่ไปกว่านี้อีกแล้วสำหรับทหาร เมื่อนักโทษชาวยิวถูกตัดสินประหารชีวิต พวกทหารก็แสดงความเกลียดชังต่อคนที่ถูกลงโทษนั้น

การปฏิบัติต่อพระเยซู ไม่ว่าจะเป็นการเยียนตี การเยาะเย้ย มงกุฎหนาม เป็นการแสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายของพวกทหารที่เกลียดงานมอบหมายนี้ เกลียดผู้คนรอบข้างพวกเขา และจิตใจที่ใครบางคนไม่สามารถรู้สึกได้ พระเยซูทนทุกข์ทุกสิ่งเหล่านี้โดยไม่สั้กคำที่พูดด้วยความโกรธต่อพวกทหารเหล่านี้

นักเขียนจำนวนมากได้ศึกษาเกี่ยวกับการตรึงกางเขนโดยพิจารณาที่คำกล่าวเจ็ดประโยคของพระเยซูบนไม้กางเขน คำสุดท้ายที่คนนั้นกล่าวยอมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคนนั้น เมื่อเผชิญกับความตาย พระเยซูพูดว่าอะไร?

คำยกโทษ

ขณะที่พวกเขาเอาตะปูตอกพระองค์เพื่อตรึงกับไม้กางเขน พระเยซูอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” (ลูกา 23:34) พระองค์สำแดงถึงความรักและการยกโทษจนสิ้นลมหายใจ

ต่อขอไมยคนหนึ่งที่สมควรตาย พระเยซูสัญญาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43)

คำแห่งความเมตตาสงสาร

พระเยซูมอบหมายให้ยอห์นดูแลแม่ของพระองค์เมื่อพระองค์พูดว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือนูตรของท่าน” และกล่าวกับยอห์นว่า “นี่คือมารดาของท่าน” (ยอห์น 19:26-27) ก่อนหน้านี้พระเยซูสอนว่าสายใยที่ลึกซึ้งที่สุดของครอบครัวคือสายใยฝ่ายวิญญาณ “นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา เพราะว่าใครก็ตามที่ทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา” (มัทธิว 12:49-50)

เมื่อเวลาที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ พี่น้องร่วมมารดาของพระองค์ยังไม่เชื่อ พวกเขายังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวฝ่ายวิญญาณของพระองค์ ดังนั้นพระเยซูจึงฝากแม่ไว้ในความดูแลของพี่น้องฝ่ายวิญญาณ คือ ยอห์นผู้เป็นพี่รัก

คำแห่งการทรมานทางกาย

การเป็นพระบุตรของพระเจ้าไม่ได้สงวนพระเยซูไว้จากการทรมานทางกายที่บนไม้กางเขน พระองค์ทุกข์ทรมานทางกายจากการลงโทษอย่างโหดร้าย หลังจากผ่านไปหลายชั่วโมงโดยไม่ได้ดื่มน้ำท่ามกลางความร้อนจัด พระเยซูร้องว่า “เรากระหายน้ำ” (ยอห์น 19:28)

คำแห่งการคร่ำครวญฝ่ายวิญญาณ

มัทธิวและมาระโกบันทึกถ้อยคำที่บีบหัวใจมากที่สุดซึ่งพระเยซูกล่าวออกมาบนไม้กางเขน “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” (มัทธิว 27:46 และ มาระโก 15:34, อังอิง สดุดี 22:1).

ในความเป็นมนุษย์นั้น พระเยซูรู้สึกอย่างเดียวกันกับดาวิดนั่นคือถูกทอดทิ้ง เหมือนกับที่ผู้คนเยาะเย้ยดาวิดและส่ายหน้าใส่เขา (สดุดี 22:7) พวกเขาก็เยาะเย้ยพระเยซู และส่ายหน้าใส่พระองค์ (มัทธิว 27:39) และเหมือนกับดาวิดที่มีอารมณ์ความรู้สึกว่าถูกพระเจ้าทอดทิ้ง ในเวลานี้พระเยซูก็ร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” (มัทธิว 27:46) อย่างไรก็ตาม ดาวิดค้นพบว่าพระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งเขาจริงๆ ต่อมาในสดุดีบทนี้ ดาวิดยืนยันว่า “เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือละเลยต่อความทุกข์ยากของผู้ทุกข์ใจ และได้ซ่อนพระพักตร์จากเขา เมื่อเขาทูลขอความช่วยเหลือ พระองค์ทรงฟัง” (สดุดี 22:24)

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูพบว่าพระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งพระองค์ คำที่พระเยซูพูดต่อมาเป็นคำที่ร่ำร้องต่อพระบิดาของพระองค์ ซึ่งพระองค์รู้ว่าพระบิดาไม่ได้ทอดทิ้งพระองค์ พระเยซูอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46)

ในความเป็นมนุษย์ของพระเยซู พระองค์รู้สึกถึงความอ้างว้างเช่นเดียวกับที่เราารู้สึกเมื่อดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ได้ยินคำอธิษฐานของเรา แต่พระเยซูก็มีประสบการณ์ถึงความเป็นจริงที่ว่าพระบิดาในสวรรค์ของเราไม่

เคยทอดทิ้งลูกของพระองค์ด้วย แม้เมื่อเราไม่รู้สึกลงถึงการสถิตอยู่ของพระองค์ เราก็ยังสามารถร้องเรียกพระองค์ได้ โดยรู้ว่าพระองค์ฟังเรา

คำฝากมอบจิตวิญญาณ

“ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) ตลอดชีวิตของพระเยซู พระองค์ดำเนินชีวิตด้วยการยอมจำนนอย่างสัตย์ซื่อต่อพระบิดา เมื่อเผชิญหน้ากับกางเขน พระองค์อธิษฐานว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39) ถึงตอนนี้พระองค์กล่าวคำยอมจำนนครั้งสุดท้ายต่อความประสงค์ของพระบิดา

คำแห่งชัยชนะ

“สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) ด้วยเสียงร้องแห่งชัยชนะนี้ พระเยซูประกาศว่างานที่พระบิดาส่งมาให้พระองค์ทำนั้นบรรลุผลสำเร็จแล้ว โทษของความบาปได้รับการจ่ายชดใช้แล้ว ซาตานพ่ายแพ้แล้ว การลบบาปโดยลูกแกะในพันธสัญญาเดิมที่เป็นการทำนายล่วงหน้าและพระสัญญาในอิสยาห์ 53 บรรลุผลสำเร็จแล้ว

ที่บนไม้กางเขน พระเจ้าทำให้พระองค์ผู้ไม่มีบาปให้บาป เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าโดยทางพระองค์ (2 โครินธ์ 5:21) ใน อิสยาห์ 53 ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ผู้แบกรับบาปของเรา (อิสยาห์ 53:4-12) เปาโลแสดงให้เห็นว่าการชดใช้บาปแทนนี้สำเร็จแล้วบนไม้กางเขน

พระเยซูถูกทำให้บาปเพื่อเห็นแก่เรา เพื่อว่าในพระองค์จะกลายเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้า (2 โครินธ์ 5:21) เราไม่ได้มีชีวิตอยู่ในพันธนาการแห่งบาปอีกต่อไป โดยทางการตายของพระคริสต์ เราได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม เปาโลไม่ได้พูดเพียงว่าในพระองค์เราถูกเรียกให้ชอบธรรม แต่พูดว่าในพระองค์เรากลายเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยการงานของพระคริสต์บนไม้กางเขน การพลิกฟื้นที่แท้จริงได้เกิดขึ้น พระคริสต์ถูกทำให้บาปเพื่อเราจะกลายเป็นคนชอบธรรม

โ้ความรักของพระเจ้า พระองค์ทำเพื่อข้า!

โ้ความรักของพระเจ้า พระองค์ทำเพื่อข้า!

พระเจ้าผู้อมตะมาตายเพื่อข้า!

พระบุตรผู้เป็นนิรันดร์ร่วมกับพระบิดา

ได้แบกรับความบาปทั้งปวงของข้าที่บนต้นไม้

พระเจ้าผู้อมตะมาตายเพื่อข้าแล้ว

องค์พระเจ้า ที่รักของข้า ถูกตรึงกางเขน!

ถูกตรึงเพื่อข้าและเพื่อท่าน

เพื่อนำเราคนกบฏให้กลับมาหาพระเจ้า

เชื่อเถิด เชื่อความจริงที่จารึกไว้

พระโลหิตพระเยซูซื้อพวกท่านทุกคนไว้แล้ว

โปรดอภัยสำหรับทุกสิ่งที่ไม่ลืมนจากสี่ข้างของพระองค์

องค์พระเจ้า ที่รักของข้า ถูกตรึงกางเขน!

มองดูพระองค์เถิด ทุกท่านที่ผ่านไป

เจ้าชายแห่งชีวิต องค์สันติราช ผู้หลังเลือด!

มาเถิด คนบาปเอ๋ย มาดูพระผู้ช่วยให้รอดของท่านสิ้นชื่อว่า

และกล่าวเถิดว่า ‘มีใครเคยทุกข์ระทมเช่นพระองค์ไหม?’

มาเถิด ร่วมกับข้า สัมผัสโลหิตของพระองค์ที่ไหลอาบ

องค์พระเจ้า ที่รักของข้า ถูกตรึงกางเขน!

- ชาร์ลส์ เวสเลย์

การพิจารณาคดีและการตรึงกางเขน (ต่อเนื่อง)

การฝังพระศพ

► อ่าน มัทธิว 27:57-61

ในคำสอนของเปาโลต่อชาวโครินธ์ เปาโลเทศนาว่าพระเยซูตายเพราะความบาปของเราและพระองค์ถูกฝัง (1 โครินธ์ 15:3-4) สำหรับเปาโลและคริสตจักรยุคแรกนั้น การฝังพระศพมีความสำคัญ

ในปัจจุบันนี้ ในช่วงสัปดาห์ทนต์ทุกซ์ ส่วนมากจะเน้นที่วันศุกร์ประเสริฐแล้วไปวันอาทิตย์อีสเตอร์เลย แต่สำหรับคริสตจักรจำนวนมากในประวัติศาสตร์ “วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์” เป็นที่ยอมรับว่าเป็นส่วนที่สำคัญของวันอีสเตอร์ อะไรคือความหมายที่สำคัญของการฝังพระศพ?⁵¹

ความหมายสำคัญในเชิงประวัติศาสตร์

การฝังศพแสดงให้เห็นว่าพระเยซูตายจริงๆ ตรงกันข้ามกับคำกล่าวอ้างของอิสลามที่ว่าพระเยซูอยู่ในอาการสลบซึ่งต่อมาพระองค์ฟื้นขึ้น การฝังศพแสดงให้เห็นว่าพระองค์ตายอย่างแท้จริง ชาวโรมันรู้ดีถึงวิธีการฆ่านักโทษที่ต้องโทษ ไม่มีโอกาสที่พวกเขาจะพาชายคนหนึ่งออกจากไม้กางเขนก่อนที่คนนั้นจะตาย ยิ่งไปกว่านั้น ก้อนหินที่หนักและทหารรักษาการณ์เป็นการรับรองว่าไม่มีใครหนีออกจากหลุมฝังศพได้ ถ้าแม้ว่าทหารโรมันฝังพระเยซูโดยไม่ได้ตั้งใจก่อนที่พระองค์จะตาย แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่าชายผู้ทนทุกข์ทรมานบน

⁵¹ ดัดแปลงจาก James Boice, “The Burial of Jesus.” Accessed at <http://www.alliancenet.org/tab/the-burial-of-jesus-christ-part-one> on March 22, 2021

ไม้กางเขนมาหลายชั่วโมงจะสามารถแหวกผ้าห่อศพ ผลักก้อนหินหนักออกไป และเอาชนะกองทหารรักษาการณ์มืออาชีพได้ การฝังศพเป็นการยืนยันความจริงทางประวัติศาสตร์ที่ว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธตายแล้ว

ความหมายสำคัญในเชิงการเผยพระวจนะ

ในการเขียนถึงลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า อิชยาห์เผยพระวจนะว่า “และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรม และเขาจัดท่านไว้กับเศรษฐีในความตายของท่าน” (อิชยาห์ 53:9) การฝังพระศพของพระเยซูทำให้คำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์สำเร็จ

หลังจากพระเยซูตายแล้ว โยเซฟชาวอาริมาเธียไปหาปีลาตเพื่อขอรับพระศพ โยเซฟเป็นสมาชิกของสภาแซนเฮดริน แต่เขาไม่เห็นด้วยกับการลงโทษพระเยซู แม้หลังจากที่ผู้นำส่วนใหญ่ต่อต้านพระเยซูแล้ว บางคนก็ยังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า โยเซฟเป็นหนึ่งในสาวกลับเหล่านี้ เขาและนิโคเดมัสฝังพระศพของพระเยซูในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มัทธิว 27 :57-60, มาระโก 15 :42-46, ลูกา 23 :50-54, ยอห์น 19:38-42)

คิดถึงความกล้าหาญนี้ หลังจากที่พวกสาวกละทิ้งพระเยซูแล้ว โยเซฟก้าวไปข้างหน้าเพื่อแสดงตนมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรที่ต้องโทษนั้น การแสดงจุดยืนในที่สาธารณะนี้ทำให้ตำแหน่งของโยเซฟในสภาแซนเฮดริน และสถานะของเขาในชุมชนตกอยู่ในอันตราย นอกจากนี้ โยเซฟเสี่ยงต่อความโกรธของปีลาต เจ้าหน้าที่โรมันไม่ค่อยอนุญาตให้เพื่อนหรือญาติฝังศพของผู้ที่ถูกตรึงกางเขน ศพจะถูกทิ้งไว้ต่อหน้าสาธารณชนเพื่อเป็นการเตือนอาชญากรคนอื่น ๆ คำอนุญาตของปีลาตเป็นหลักฐานอีกอย่างหนึ่งที่แสดงว่าปีลาตรู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิดในอาชญากรรมใด ๆ

ความหมายสำคัญในเชิงศาสนศาสตร์

เปาโลเทียบเท่าการบังเกิดใหม่ของเรากับการฝังพระศพของพระเยซู

ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า เราผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในการตายของพระองค์? 4 เพราะฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน (โรม 6:3-4)

การฝังพระศพเป็นการยืนยันต่อสาธารณชนถึงการตายของพระเยซู ในทำนองเดียวกัน บัพติศมาก็เป็นประจักษ์พยานต่อสาธารณชนถึงการที่เราเข้าส่วนในการตายของพระเยซู ในการบัพติศมาเราถูกประกาศว่าตายไปแล้วจากวิถีชีวิตเดิมของเรา

การฝังพระศพเป็นขั้นตอนสุดท้ายในการยอมรับถึงการตายของบุคคลหนึ่ง ในประเทศทางตะวันตก ผู้ร่วมไว้อาลัยจะโยนก้อนดินลงบนโลงศพที่ฝังไว้เพื่อยอมรับวาระสิ้นสุดในการกล่าวคำว่า "ลาก่อน" บนโลกนี้ เปาโลเน้นย้ำถึงวาระสิ้นสุดในการตายต่อบาปของเรา เมื่อพระคริสต์ตายแล้ว เราก็ตายต่อบาป การกลับไปสู่ความบาปหลังจากที่เราถูกฝังไว้กับพระคริสต์แล้วก็เหมือนกับการชุดชีพขึ้นมา⁵² เราถูกฝังไว้กับพระคริสต์ เราไม่มีชีวิตอยู่เพื่อทำบาปอีกต่อไป

การฟื้นขึ้นจากความตาย

เปาโลเทศนาที่เมืองโครินธ์เกี่ยวกับไม้กางเขน พระคริสต์ตายเพื่อบาปของเราและถูกฝังไว้ จากนั้น เปาโลเทศนาเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์ พระคริสต์ฟื้นขึ้นมาในวันที่สามและปรากฏต่อพยานหลายคน (1 โครินธ์ 15:3-8) การฟื้นขึ้นจากความตายเป็นศูนย์กลางความเชื่อของคริสเตียน

► อ่าน มัทธิว 27:62-28:15

⁵² ดัดแปลงจาก James Boice, "The Burial of Jesus." Accessed at <http://www.alliancenet.org/tab/the-burial-of-jesus-christ-part-one> on March 22, 2021

เมื่อพวกผู้นำศาสนาขอปีลาตให้เปลี่ยนคำจารึกบนไม้กางเขน ปีลาตปฏิเสธ เขาตรึงพระเยซูโดยติดป้ายบนไม้กางเขนว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว” (ยอห์น 19:19) โดยการใช้ตำแหน่งนี้สำหรับอาชญากรต้องโทษ ปีลาตกำลังเยาะเย้ยคนยิวที่เขาโกรธเคือง

หลังจากการตรึงที่กางเขน พวกผู้นำศาสนาหาปีลาตอีกครั้งเพื่อขอให้ทหารโรมันเฝ้ายามอุโมงค์เออาไว้

ท่านเจ้าเมืองขอรับ เราจำได้ว่าเมื่อคนล่องลงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาบอกว่า ‘ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่’ เพราะฉะนั้น ขอท่านมีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม มิฉะนั้นพวกสาวกของเขาจะมาขโมยศพไปแล้วประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการล่องลงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก (มัทธิว 27:63-64)

เมื่อได้รับอนุญาตจากปีลาต พวกเขาปิดผนึกอุโมงค์ฝังศพและตั้งยามจากพวกทหารที่ไปจับกุมพระเยซูในสวน ในทันใดนั้น...

ก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง เพราะมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลงมาจากสวรรค์ และกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์แล้วนั่งอยู่บนหินนั้น รูปลักษณ์ของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อขาวเหมือนหิมะ พวกยามที่เฝ้าอยู่ก็กลัวทูตสวรรค์องค์นั้นจนตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย (มัทธิว 28:2-4)

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว!

► อ่าน ยอห์น 20:1-29

พระกิตติคุณบันทึกถึงการปรากฏตัวของพระเยซูหลังการฟื้นขึ้นจากความตายหลายครั้ง พระองค์ปรากฏตัวต่อผู้คนมากมายในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน

บางครั้งผู้ที่สงสัยโต้แย้งว่า “ผู้หญิงที่สุสานเห็นภาพหลอน พวกเธอเห็นสิ่งที่คาดหวังว่าจะเห็น” อย่างไรก็ตาม พยานเหล่านี้ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้เห็นพระเยซูที่มีชีวิตอยู่ พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ตายแล้ว! พวกเขา

ไม่เข้าใจคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับการฟื้นคืนจากความตายของพระองค์ (ยอห์น 20:9) แม้ว่าพยานกลุ่มแรกจะบอกว่าพวกเขาเห็นพระเยซู แต่สาวกที่เหลือก็ยังสงสัย (มาระโก 16:13) พวกเขาไม่ได้คาดหวังว่าพระเยซูจะฟื้นคืนจากความตาย

โดยการค่อย ๆ ปรากฏตัว พระองค์ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลา (ยอห์น 20:11-18) แก่สาวกสองคนเดินไปที่เอมมาอุส (ลูกา 24:13-32) แก่อัครสาวกสิบเอ็ดคน (ยอห์น 20:19-31) และแม้แต่ปรากฏแก่กลุ่ม 500 คน (1 โครินธ์ 15:6) สาวกของพระเยซูตระหนักดีว่าพระองค์ฟื้นคืนมาแล้วจริง ๆ คริสตจักรยุคแรกเริ่มนมัสการด้วยคำพูดเหล่านี้ “พระองค์ฟื้นคืนมาแล้ว พระองค์ฟื้นคืนมาแล้วจริง ๆ!”

การประยุกต์ใช้: พันธกิจด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งไม้กางเขนและการฟื้นคืนจากความตาย

นักศาสนศาสตร์ที่มีแนวคิดเสรีนิยมหลายคนพยายามมองว่าการฟื้นคืนจากความตายเป็นเพียงนิทานปรัมปรา อย่างไรก็ตาม ความเชื่อของอัครทูตทั้งหลายไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรื่องราวที่สวยงามเกี่ยวกับผลกระทบที่ยั่งยืนจากชีวิตของพระเยซู แต่ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่มั่นคงเรื่องการตายและฟื้นคืนจากความตายของพระองค์ พวกอัครทูตรู้ว่าพระเยซูตายและฟื้นคืนจากความตายแล้ว สิ่งนี้ทำให้พวกเขามีความมั่นใจที่จะเผชิญกับการข่มเหงและแม้กระทั่งความตาย การตายและการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูพบกับพันธกิจในปัจจุบันอย่างไร?

การทำพันธกิจด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งไม้กางเขน

► อ่าน 1 โครินธ์ 1:17-2:5

ในการเดินทางไปเป็นมิชชันนารีครั้งที่สอง เปาโลเดินทางจากเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ที่เอเธนส์เขาได้เทศนาที่สภาอารอปาเกิส ปรากฏว่าเปาโลเห็นผลลัพธ์ที่ค่อนข้างจำกัดจากการทำพันธกิจในเอเธนส์ (กิจการ 17:16-34) เขาไม่ได้ก่อตั้งคริสตจักรในเอเธนส์ และชาวเอเธนส์ที่มีแนวคิดทางปรัชญาก็เย้ยหยัน

ข่าวสารของเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนจากความตาย จากเอเธนส์ เปาโลเดินทางไปทางตะวันตก 75 กิโลเมตร จนถึงเมืองโครินธ์ ซึ่งเป็นเมืองที่มีอิทธิพลมากที่สุดในแคว้นอาคาเยา

เปาโลมาถึงเมืองโครินธ์หลังจากมีการต่อต้านในสามเมืองติดต่อกัน ได้แก่ เธสะโลนิกา เบรีอา และเอเธนส์ บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุที่เขาพูดว่า “ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลายด้วยความอ่อนแอ ด้วยความกลัวและความหวาดหวั่นมาก” (1 โครินธ์ 2:3) แม้ว่าผู้ฟังชาวกรีกจะมองหาคำพูดที่คมคายและไหวพริบทางปัญญา แต่เปาโลตั้งใจแน่วแน่ที่จะเทศนาเฉพาะเรื่องไม้กางเขนเท่านั้น ฤทธิ์อำนาจในข่าวสารของเขาไม่ได้มาจากคำพูดของเขา แต่มาจากไม้กางเขนนั่น เปาโลเทศนา “ไม่ใช่ด้วยการพูดอันชาญฉลาดเพื่อว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะไม่หมดฤทธิ์เดช” (1 โครินธ์ 1:17)

ในเมืองโครินธ์ เปาโลกล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 โครินธ์ 2:2) เปาโลรู้ว่าข่าวสารเรื่องไม้กางเขนจะทำให้หลายคนไม่พอใจ

พวกยิวขอหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาปัญญา แต่เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น อันเป็นสิ่งที่พวกยิวสะดุด และพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่ (1 โครินธ์ 1:22-23)

ข้อความนี้เป็นหินสะดุดหรือเรื่องอับยศสำหรับชาวยิว พวกเขามองหาหมายสำคัญที่พิสูจน์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง ในความคิดของพวกเขา การคิดว่าคนที่ถูกตรึงกางเขนอาจเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ถูกเลือกสรรนั้นไร้สาระ ธรรมบัญญัติกล่าวว่า “ผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23) การอ้างว่าพระเยซูที่ถูกตรึงกางเขนคือพระเมสสิยาห์เป็นเรื่องอับยศยิ่งนักสำหรับผู้ฟังชาวยิว

ข่าวสารเรื่องไม้กางเขนเป็นความโง่เขลาสำหรับคนต่างชาติ ชาวกรีกเคารพการตายอย่างมีเกียรติของผู้พลีชีพ หากพระเยซูถูกฆ่าในการสู้รบกับชาวโรมัน นักคิดชาวกรีกคงจะยกย่องพระองค์ในความกล้าหาญ แต่การตรึงกางเขนทำให้ผู้เป็นเหยื่อเสื่อมเสียเกียรติยศ นี่ไม่ใช่การตายอย่างมีเกียรติ เหยื่อของการตรึง

กางเขนมักถูกปฏิเสธไม่ให้มีการฝังศพอย่างเหมาะสม เนื้อของเขาจะถูกนกจิกกินหรือหนูมาแทะ และกระดูกก็ถูกทิ้งลงในหลุมทั่วไป การอ้างว่าชาวชนบทคนยิวที่ถูกตรึงกางเขนคือ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” นั้นไร้สาระสำหรับผู้ฟังชาวต่างชาติ

ไม้กางเขนเป็นเรื่องน่าอัปยศสำหรับชาวยิวและเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับคนต่างชาติ แต่เปาโลเทศนาเรื่องกางเขนโดยไม่ลังเล ตัวอย่างของเปาโลเป็นแบบอย่างสำหรับเรา ทุกวันนี้เช่นเดียวกับในศตวรรษแรก ไม้กางเขนจะทำให้บางคนขุ่นเคืองและสำหรับบางคนเป็นเรื่องโง่เขลา แต่นี่เป็นข่าวสารที่เราต้องเทศนาประกาศ

ความมั่นใจของเราในฐานะผู้รับใช้และผู้นำคริสตจักรไม่ได้มาจากความสามารถของเราเอง ความมั่นใจของเราขึ้นอยู่กับข่าวสารเรื่องไม้กางเขน เปาโลมีการศึกษาที่ดีเยี่ยม มีความคิดเฉียบแหลม และสามารถโต้เถียงกับผู้ที่มีสติปัญญาสูงสุดในสมัยของเขา แต่ความมั่นใจสูงสุดของเขาอยู่ที่ไม้กางเขน เมื่อเราชนะผู้คนด้วยการโต้เถียงเพียงอย่างเดียว ความเชื่อวางใจของพวกเขาอาจอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่เมื่อเราชี้พวกเขาไปที่ไม้กางเขน ความเชื่อของพวกเขาอยู่ในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (1 โครินธ์ 2:5)

การทำพันธกิจด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นคืนจากความตาย

► อ่าน กิจการ 2:22-36

กิจการแสดงให้เห็นว่าการฟื้นคืนจากความตายเป็นหัวข้อหลักในการเทศนาของคริสเตียนยุคแรก ในวันเพ็นเทคอสต์ เปโตรชี้ให้เห็นถึงการฟื้นคืนจากความตายซึ่งเป็นหลักฐานว่าพระเยซูเป็นผู้ที่ทำให้พระสัญญาโดยทางผู้เผยพระวจนะสำเร็จ

ในการปกป้องตัวเองต่อหน้าอากริปปา เปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพระบาทต้องมายืนให้ฝ่าพระบาทพิพากษา ก็เพราะเรื่องความหวังในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของพวกข้าพระบาทนั้น พวกข้าพระบาทสืบสองเผ่าปรนนิบัติด้วยความจริงจั่งทั้งกลางวันกลางคืน เพราะมีความหวังว่าจะได้รับตามพระสัญญา

นั้น” พระสัญญา^{นี้}คืออะไร? คือการฟื้นคืนจากความตาย “ทำไมท่านทั้งหลายจึงคิดว่าการที่พระเจ้าทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมานั้น เป็นเรื่องเชื่อไม่ได้?” (กิจการ 26:6-8)

► อ่าน 1 โครินธ์ 15:12-34

ใน 1 โครินธ์ เปาโลแสดงให้เห็นว่าการทำพันธกิจของเขาไม่เพียงมีพื้นฐานมาจากฤทธิ์อำนาจแห่งไม้งางเขนเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของการฟื้นคืนจากความตายด้วย เปาโลยืนยันว่าถ้าไม่มีการฟื้นคืนจากความตายแล้ว การทำพันธกิจของเขาก็ไร้ความหมาย “ถ้าพระคริสต์ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา การประกาศของเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไร้ประโยชน์ด้วย” (1 โครินธ์ 15:14) หากปราศจากการฟื้นคืนจากความตาย พระเยซูก็เป็นเพียงพระเมสสิยาห์ที่ล้มเหลวอีกองค์หนึ่ง ถ้าไม่มีการฟื้นคืนจากความตายแล้ว พระเยซูอาจเป็นพยานที่พลีชีพอย่างน่าเศร้า แต่ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา

การฟื้นคืนจากความตายเป็นพื้นฐานความเชื่อของคริสเตียน “และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงอยู่ในบาปของตน” (1 โครินธ์ 15:17) พระคริสต์จัดเตรียมการชดใช้บาปของเราที่บนไม้งางเขน แต่การฟื้นคืนจากความตายเป็นการพิสูจน์ว่าพระคริสต์มีอำนาจเหนือความตายและความบาป ถ้าไม่มีการฟื้นคืนจากความตาย เปาโลกล่าวว่า ความเชื่อของคุณก็ไร้ประโยชน์ และคุณยังคงเป็นทาสของความบาปอยู่

การฟื้นคืนจากความตายเป็นพื้นฐานความหวังของคริสเตียน “เพราะว่าในเมื่อความตายเกิดขึ้นโดยมนุษย์คนหนึ่ง การเป็นขึ้นจากความตายก็เกิดขึ้นโดยมนุษย์คนหนึ่งเช่นกัน เพราะว่าเช่นเดียวกับที่ทุกคนต้องตายโดยเกี่ยวเนื่องกับอาดัม ทุกคนก็จะได้รับชีวิตโดยเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์” (1 โครินธ์ 15:21-22) เปาโลยืนยันกับชาวโครินธ์ว่าพวกเขามีความหวังในการฟื้นคืนจากความตายเพราะพระคริสต์ได้ฟื้นคืนจากความตายแล้ว

ในศตวรรษที่สอง ลูเซียน นักประพันธ์ชาวกรีกเย้ยหยันคริสเตียนเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย เขากล่าวว่า “คนอนาถยากจนถูกชักจูงว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเหยียดหยามความตายและเต็มใจสละชีวิตเพื่อความเชื่อของตน” ลูเซียนเยาะเย้ยคริสเตียน แต่คำพูดของเขาเป็นความจริง ดังที่ลูเซียนกล่าวไว้ คริสเตียนในศตวรรษที่สองเชื่อว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป เพราะความเชื่อนั้น พวกเขาจึงยอมตายเพื่อความเชื่อ

นี่ต้องเป็นจริงสำหรับเราในวันนี้ ถ้าหากเราเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย นั่นควรทำให้เรามั่นใจในการเผชิญกับการข่มเหงและแม้กระทั่งชีวิต การฟื้นขึ้นจากความตายเป็นพื้นฐานความหวังของคริสเตียน

การฟื้นขึ้นจากความตายเป็นพื้นฐานชีวิตคริสเตียนของเรา เปาโลนำหลักคำสอนเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายมาประยุกต์ใช้ได้อย่างน่าทึ่ง “ถ้าคนตายไม่ถูกทำให้เป็นขึ้นมา ‘ก็ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพวกเราที่นี่เราก็ตาย’ ...จึงมีสติขึ้นมาใหม่และอย่าทำบาปอีกเลย” (1 โครินธ์ 15:32, 34) ตามที่เปาโลกล่าวไว้ การฟื้นขึ้นจากความตายให้เหตุผลสำคัญแก่เราในการดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า หากไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย เราคงมีชีวิตเหมือนชาวเอพิคุเรียนที่กล่าวว่า “จงกินและดื่มเพราะอีกไม่นานเราจะตาย” ไม่มีเหตุผลที่จะมีชีวิตอยู่ไปชั่ววันรันดร์หากไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย แต่เปาโลกล่าวต่อไปว่า เนื่องจากมีการฟื้นขึ้นจากความตาย จึงมีสติและใช้ชีวิตที่ปราศจากบาป ชัยชนะเหนือความบาปของเราได้รับแรงบันดาลใจจากความมั่นใจในการฟื้นขึ้นจากความตาย

เรื่องราวการฟื้นขึ้นจากความตายควรทำให้เราสำนึกถึงการขาดความเชื่อเมื่อเผชิญกับความท้าทายในการทำพันธกิจ ก็ครั้งแล้วที่เราคาดหวังว่าคำอธิษฐานจะไม่ได้รับคำตอบ? เพราะอะไรหรือ? เพราะเราลืมนิยามอำนาจแห่งการฟื้นขึ้นจากความตาย! ก็ครั้งแล้วที่เราเผชิญกับการทดลองด้วยความมั่นใจเพียงเล็กน้อยในชัยชนะ? เพราะอะไรหรือ? เพราะเราลืมนิยามของเปาโลที่ว่า “ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว

นั้น จะทรงทำให้กายซึ่งต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน” (โรม 8: 11)

ถ้าพระคริสต์อยู่ในเรา เราก็ไม่ใช่ชีวิตตามเนื้อหนังอีกต่อไป เราไม่ใช่นักโทษของความบาปอีกต่อไป นี่คือนชีวิตที่ดำเนินด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นขึ้นจากความตาย ฤทธิ์อำนาจที่ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นมาจากอุโมงค์ฝังศพให้ชัยชนะเหนือบาปแก่เราทุก ๆ วัน นี่คือความหมายของดำเนินชีวิตและทำพันธกิจด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นขึ้นจากความตาย

บทสรุป: เครื่องหมายของชีวิตและพันธกิจที่เป็นเหมือนพระคริสต์

ชีวิตของคุณดูแล้วเหมือนพระคริสต์ไหม?

ลูกาเขียนว่า “ที่เมืองอันทิโอกนี่เองที่พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก” (กิจการ 11:26) เมื่อผู้คนมองดูผู้เชื่อในอันทิโอก พวกเขาเริ่มต้นพูดกันว่า “คนเหล่านั้นปฏิบัติเหมือนพระคริสต์ เราควรเรียกพวกเขาว่า ‘คริสเตียน’” เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้ขอให้ถามตัวเองว่า “เพื่อนบ้านของฉันจะคิดถึงชื่อ ‘คริสเตียน’ เพราะเห็นพฤติกรรม คำพูด และทัศนคติของฉันไหม? ฉันดูเหมือนพระคริสต์ไหม?” ผู้เชื่อที่อันทิโอกดำเนินชีวิตในทางที่สะท้อนให้เห็นคุณลักษณะของพระเยซูคริสต์ พวกเขาเป็นคริสเตียน

หลังจากเป็นศิษยาภิบาลหลายปี ตอนนี้ ดร.เฮซ บี ลอนดอน รับใช้ในฐานะพี่เลี้ยงของศิษยาภิบาลหนุ่ม ๆ เขาเตือนเกี่ยวกับอันตรายที่ศิษยาภิบาลเผชิญว่า “คน ๆ หนึ่งสามารถอยู่ใกล้สิ่งบริสุทธิ์โดยปราศจากความบริสุทธิ์ เป็นไปได้ที่จะเทศนาเรื่องการให้อภัยแต่กลับไม่ให้อภัย ผู้รับใช้สามารถพยายามทำพันธกิจมากมายจนละเลยที่จะดูแลสุขภาพจิตวิญญาณของพวกเขา”⁵³ เป็นไปได้ที่จะเทศนาให้คนอื่นฟังแต่ตัวเองกลับเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ (1 โครินธ์ 9:27)

⁵³ H. B. London, *They Call Me Pastor*. (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 145

ดร.ลอนดอน แนะนำเคล็ดลับในเชิงปฏิบัติบางประการเพื่อช่วยศิษยาภิบาลทั้งหลายให้หลีกเลี่ยงความล้มเหลวฝ่ายวิญญาณในขณะที่กำลังนำคนอื่นอยู่ ด้านต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยให้เรารักษาชีวิตที่เป็นเหมือนพระคริสต์ได้ เขาเขียนไว้ว่า...

- **ใช้ชีวิตตามที่คุณเทศนา** อย่าเทศนาให้คนอื่นฟังในสิ่งที่คุณไม่ได้นำมาใช้กับตัวเองก่อน
- **เอาใจใส่จิตวิญญาณของคุณ** แพทย์บางคนสุขภาพไม่ดี พวกเขาเอาใจใส่ดูแลคนอื่น แต่ละเลยที่จะดูแลสุขภาพตัวเอง ศิษยาภิบาลบางคนมีสุขภาพฝ่ายวิญญาณไม่ดี ในฐานะศิษยาภิบาลขอให้ใช้เวลาเอาใจใส่สวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของคุณด้วย
- **ถ่อมใจลง** จำไว้ว่าศิษยาภิบาลคือผู้เลี้ยง ไม่ใช่ประธานบริษัท จงเป็นคนรับใช้
- **เติบโตผ่านความผิดหวัง** คุณจะผิดหวังในงานพันธกิจ บางคนที่คุณเป็นพี่เลี้ยงจะหลงไป เพื่อนสนิทของคุณจะหันมาต่อต้านคุณ สมาชิกคริสตจักรจะปฏิเสธคุณ อย่ายอมให้ความผิดหวังทำให้คุณสูญเสียความหวัง ยูดาสทรยศพระเยซู เดมาสทิ้งเปาโล จงเติบโตไปเรื่อย ๆ และเลี้ยงดูฝูงแกะโดยผ่านน้ำตามากมาย

พันธกิจของคุณดูเหมือนพระคริสต์ไหม?

ในบทเรียนเหล่านี้เรื่องชีวิตและพันธกิจของพระเยซู เราได้เห็นคุณลักษณะมากมายของพันธกิจของพระเยซู คุณลักษณะเหล่านี้ปรากฏในพันธกิจของคุณไหม?

มีคำถามบางประการเพื่อประเมินพันธกิจของคุณ

- คนบาปได้รับความรอดไหม? เมื่อพระเยซูเทศนา ผู้คนได้รับชีวิตใหม่ คุณกำลังนำคนให้บังเกิดใหม่หรือไม่?
- ผู้เชื่อกำลังเต็มล้นด้วยพระวิญญาณไหม? พระเยซูสัญญาว่าจะส่งพระวิญญาณมาให้กับลูกของพระองค์ พระสัญญานี้กำลังสำเร็จในท่ามกลางคนที่คุณรับใช้อยู่ไหม?

- ซาตานกำลังพ่ายแพ้หรือไม่? ป้อมปราการของซาตานกำลังถูกทำลายลงไหม? พันธกิจของพระเยซูมีเครื่องหมายคือสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณ
 - คนที่บอบช้ำกำลังค้นพบการรักษา? ครอบครัวที่แตกสลายกำลังพบการคืนดีหรือไม่? ชีวิตที่บอบช้ำกำลังได้รับการทำให้สมบูรณ์ไหม? ความสัมพันธ์ที่แตกสลายกำลังได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมาไหม? พระเยซูรักษาคนที่ทุกข์กาย ทุกข์ทางอารมณ์ และมีบาดแผลฝ่ายวิญญาณ
 - ผู้คนมองเห็นพระคุณและความจริงไหม? ฉันกำลังดึงผู้คนให้มาใกล้พระเยซูหรือทำให้พวกเขาออกห่างพระเยซู? พระเยซูเทศนาความจริงด้วยความเชื่อมั่นและด้วยพระคุณ
- เมื่อคุณอภิปรายคำถามเหล่านี้ ให้มองหาด้านที่พันธกิจของคุณสามารถเติบโตเป็นเหมือนพระคริสต์ ขอให้ระลึกว่าผู้รับใช้ทุกคนมีด้านที่จะเติบโตได้อีก ดังนั้นใช้รายการคำถามนี้เพื่อเป็นสิ่งที่ท้าทายให้เติบโต แทนที่จะเป็นเครื่องมือในการตำหนิกล่าวโทษตัวเอง

งานมอบหมายบทที่ 8

- (1) เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์หนึ่งตอนเรื่อง “คำกล่าวเจ็ดประโยคบนไม้กางเขน” เน้นสิ่งที่ถ้อยของพระเยซูเหล่านี้พูดกับคริสเตียนในปัจจุบัน
- (2) เตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนจากพระคัมภีร์หนึ่งตอนเกี่ยวกับความหมายของการฟื้นขึ้นจากความตายสำหรับชีวิตประจำวันของคริสเตียน ใช้ทั้งเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายในพระกิตติคุณและจากคำของเปาโลใน 1 โครินธ์ 15:15-17 ในการเตรียมของคุณ

บทที่ 9

ทิ้งมรดกไว้

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เข้าใจมรดกสุดท้ายของพระเยซูที่ทิ้งไว้ให้กับพวกสาวกและคริสตจักร
- (2) เห็นคุณค่าความสำคัญของมิชชันในมรดกของพระเยซู
- (3) ยอมรับผลกระทบอย่างต่อเนื่องของพันธกิจของพระเยซูผ่านทางสาวกของพระองค์ในพระธรรมกิจการ
- (4) พัฒนารุ่นตอนในเชิงปฏิบัติสำหรับการทิ้งพันธกิจของพระองค์ไว้เป็นมรดก

หลักการสำหรับพันธกิจ

บททดสอบของพันธกิจของเราคือ เราทิ้งอะไรไว้เมื่อเราจากไป

บทนำ

ทิโมธีใกล้จะเกษียณแล้วหลังจากเป็นศิษยาภิบาลที่ได้รับความนิยมนับถือมาหลายปี มีคนถามเขาว่า “คุณกำลังเตรียมคริสตจักรสำหรับการเกษียณอายุของคุณอย่างไร? วิสัยทัศน์ของคริสตจักรในอีก 10 ปีข้างหน้าคืออะไร” ทิมตอบว่า “ผมจะไม่อยู่ที่นี้ ดังนั้นผมไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่ผมจากไป” ศิษยาภิบาลคนนี้ไม่เข้าใจหลักการสำคัญสำหรับการทำพันธกิจ บททดสอบขั้นสุดท้ายของการทำพันธกิจของเราคือ มีอะไรเกิดขึ้นหลังจากเราไม่อยู่

เปรียบเทียบศิษยาภิบาลคนนี้กับนาธาน นาธานเสียชีวิตกระทันหันหลังจากทำงานรับใช้มา 25 ปี ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา นาธานเป็นผู้นำพันธกิจต่างๆ ในคริสตจักรท้องถิ่นของเขา เขาได้พัฒนาพันธกิจเพื่อคนไร้บ้าน โครงการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยา และการเข้าถึงเพื่อประกาศกับผู้นำทางธุรกิจ ในงานศพของนาธาน หัวหน้าพันธกิจการฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดกล่าวว่า “เมื่อเดือนที่แล้ว ผมกับนาธานได้พบกันเพื่อหารือเกี่ยวกับงบประมาณในปีหน้า” ผู้นำพันธกิจคนไร้บ้านเปิดเผยภาพร่างของอาคารหลังใหม่เพื่อจัดหาที่พักชั่วคราวให้ครอบครัวต่าง ๆ นาธานวางแผนอย่างรอบคอบสำหรับอนาคตของพันธกิจ เขาทิ้งมรดกไว้

ในบทสุดท้ายนี้ เราจะศึกษาคำสอนสุดท้ายของพระเยซูสำหรับพวกสาวก พระมหาบัญชาสุดท้ายของพระองค์ต่อพวกสาวก และการทำพันธกิจของสาวกหลังจากพระเยซูถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ เราจะเรียนรู้บทเรียนเกี่ยวกับการทิ้งมรดกไว้

► ถ้าคุณต้องตายคืนนี้ มรดกอะไรที่คุณจะทิ้งไว้?

- อะไรคือมรดกสำหรับครอบครัวของคุณ?
- อะไรคือมรดกสำหรับชุมชนของคุณ?
- อะไรคือมรดกสำหรับพันธกิจของคุณ?

คำกล่าวอำลาของพระเยซู

ยอห์น 13-16 อาจเปรียบเทียบกับ “คำอำลา” ในพันธสัญญาเดิมของยาโคบ โมเสส โยชูวา และดาวิด⁵⁴

“คำกล่าวอำลา” ของพระเยซูให้คำสอนที่ลึกซึ้งที่สุดและสนิสนมที่สุด

ยอห์น 13:1 ให้พื้นฐานของคำสอนที่เป็นคำอำลานี้ไว้ว่า “พระเยซูทรงทราบว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา” ถ้าหากคุณรู้ว่า คุณจะตายภายใน 48 ชั่วโมง คุณจะพูดอะไรกับคนที่จะสานต่อพันธกิจของคุณ? คำพูดเหล่านั้นจะแทนถึงสิ่งที่คุณเชื่อว่ามีค่ามากที่สุดสำหรับผู้ติดตามของคุณ

⁵⁴ ปฐมกาล 49, เฉลยธรรมบัญญัติ 32-33, โยชูวา 23-24, 1 พงศาวดาร 28-29

ที่อาหารมื้อสุดท้าย พระเยซูแสดงให้เห็นความรักที่สมบูรณ์ของพระองค์ต่อพวกสาวก ทั้งโดยผ่านการกระทำ (การล้างเท้าของพวกเขາ) และด้วยคำพูดของพระองค์ พระเยซู “รักบรรดาคนของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้” พระองค์รักพวกเขาจนถึงที่สุด (ยอห์น 13:1) “จนถึงที่สุด” ประกอบไปด้วยสองแนวคิดต่อไปนี้

1. หมายความว่าพระเยซูรักพวกเขาจนถึงเวลาสุดท้ายที่อยู่กับพวกเขา
2. หมายความว่าพระเยซูรักพวกเขาอย่างที่สุด คือรักพวกเขาอย่างสมบูรณ์แบบ

► อ่าน ยอห์น 13:31-14:31

คำสั่งและคำสัญญาในคำกล่าวอำลาของพระเยซู

คำสั่ง: จงรักกันและกัน (ยอห์น 13:34)

“เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน เรายังรักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” สำหรับสาวกกลุ่มหนึ่งที่รู้จักการทะเลาะวิวาทมากกว่าความรัก นี่เป็นคำสั่งที่ยาก นี่เป็นคำสั่งใหม่อย่างไร? แม้คำสั่งในพันธสัญญาเดิมคนของพระเจ้าต้อง “รักเพื่อนบ้าน” มีสองแง่มุมที่เป็นเรื่องใหม่ในคำสอนของพระเยซูเรื่องความรัก⁵⁵

แง่มุมแรก พระเยซูจัดเตรียมแบบอย่างของความรักตามที่พระองค์สั่ง พวกเขาจะต้องรักเหมือนที่พระองค์รัก หลังจากล้างเท้าพวกเขาด้วยความถ่อมใจแล้ว พระเยซูตรัสว่า “เรายังรักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” พระเยซูให้กำเนิดความรักที่แสดงออกเป็นการรับใช้ด้วยความถ่อมใจ สาวกทั้งในอดีตและปัจจุบันต้องรักเหมือนที่พระเยซูรัก รักนี้ยอมเอาผ้าเช็ดตัวมาเช็ดให้ ความรักนี้รับใช้แม้แต่กับคนที่ทรยศ รักนี้ยืนหยัดไปจนวันตาย

⁵⁵ Darrell L. Bock, *Jesus According to Scripture* (Grand Rapids: Baker Book House, 2002), 498

แง่มุมที่สอง ความรักระหว่างคริสเตียนคือการเป็นพยานที่เป็นเอกลักษณ์ถึงความจริงในคำสอนของพระเยซู “ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) ต่อมา พระเยซูอธิษฐานว่า “เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” (ยอห์น 17:23) ความรักและความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรคือการเป็นพยานถึงข่าวสารของพระเยซู

คริสเตียนหลายคนค้นพบว่าการรักเพื่อนบ้านที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นง่ายกว่าการรักพี่น้องคริสเตียนที่เต็มไปด้วยข้อบกพร่องทางบุคลิกภาพ แต่ในฐานะคริสเตียน เราได้รับคำสั่งให้รักกัน หัวเลี้ยวต่อมา ยอห์นเตือนคริสตจักรถึงคำสั่งนี้

ถ้าใครกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน เขาเป็นคนพุดมูสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้ พระบัญญัตินี้เราได้มาจากพระองค์ คือให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย (1 ยอห์น 4:20-21)

พระเยซูเริ่มต้นคำอำลาของพระองค์ด้วยคำสั่งให้รักกันและกัน คำสั่งนี้เป็นรากฐานของทุกสิ่งอื่นที่พระองค์ประกาศในข้อความนี้

คำสั่ง: อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านวางใจในพระเจ้า (ยอห์น 14:1)

อย่างที่ทาบ่อย ๆ เปโตรขัดจังหวะพระเยซูโดยการถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะไปที่ไหน?” พระเยซูตอบโดยการพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร จากนั้นพระเยซูให้คำสอนต่อไปกับเปโตร กับสาวกที่เหลือ และกับเราในวันนี้ว่า “อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย”

เนื่องจากมีบทคั่นกลางหลังจากยอห์น 13:38 เรามักอ่านยอห์น 14:1 ว่าเป็นการเริ่มต้นเรื่องใหม่ ยอห์น 14:1 เป็นส่วนหนึ่งของคำตอบให้กับเปโตร อ่านตามนี้ว่า...

เปโตร เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง เจ้าอ่อนแอมากกว่าที่เจ้าคิด แต่อย่าท้อแท้ เรามีถ้อยคำแห่งความหวังให้เจ้าเปโตร และให้กับเจ้าทุกคนผู้ที่ในอีกไม่ช้าจะวิ่งหนีไปด้วยความกลัวเมื่อเราถูกจับกุม อย่าให้ใจของเจ้าเป็นทุกข์เลย จงวางใจในเรา

เปโตรจำเป็นต้องรู้ว่าแม้เขาจะล้มเหลว แต่พระเยซูก็ยังมีความหวัง พวกสาวกจำเป็นต้องรู้ว่าแม้พวกเขาจะกลัว พระเยซูมีความหวัง “อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์เลย” อยู่ในรูปแบบปัจจุบันกาล เมื่อได้รับคำเตือนของพระเยซูและการต่อต้านจากพวกผู้นำศาสนา พวกสาวกก็กลัวอยู่แล้ว พระเยซูพูดว่า “อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย”

วิธีเดียวที่เราจะหลีกเลี่ยงการเป็นทุกข์เพราะความเครียดจากการทำพันธกิจคือการเชื่อวางใจ ในทุกวันจันทร์ จะมีศิษยาภิบาลทั่วโลกที่ท้อแท้ เมื่อวานนี้คุณเทศนาอย่างซื่อสัตย์และสมาชิกคนหนึ่งของคุณโกรธ คุณเทศนาข่าวสารเรื่องการกลับใจและไม่มีใครตอบสนอง คุณเชิญคนที่ไม่เชื่อและไม่มีใครมา

ในบางประเทศ คริสตจักรถูกคุกคามจากการต่อต้านของรัฐบาล ในบางประเทศ คริสตจักรถูกคุกคามโดยกลุ่มติดอาวุธอิสลาม ในบางประเทศ คริสตจักรถูกคุกคามจากความไม่แยแสทางสังคม ไม่มีใครใส่ใจ พระเยซูพูดว่า “อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย”

พระสัญญา: เราเป็นทางนั้น (ยอห์น 14:6)

พระเยซูหนุนใจพวกสาวกว่าพระองค์ไปเตรียมที่ให้กับพวกเขา ตอนนี้โธมัสขัดจังหวะพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบที่พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?”

การตอบสนองของพระเยซูสอนหลักการสำคัญสำหรับชีวิตคริสเตียน พระเยซูไม่ได้พูดว่า “เราจะไปที่นี้” แต่พระองค์พูดว่า “เราเป็นทางนั้น” พระเยซูไม่ได้ชี้ทางหรือให้ทิศทาง พระองค์ชี้มาที่พระองค์เอง ไม่มีตอนไหนในพระคัมภีร์ที่ชัดเจนกว่านี้แล้วกับการที่บอกว่าทางเดียวไปถึงพระบิดาคือผ่านทางพระคริสต์ เมื่อเปรียบเทียบกับศาสนาอื่นของพวกเขา เสรินิยม พระเยซูกล่าวชัดเจนว่าพระองค์เป็นทางเดียวไปถึงพระเจ้า

พระสัญญา: ท่านจะทำกิจที่ยิ่งใหญ่กว่า (ยอห์น 14:12-14)

พระเยซูสัญญาว่า “คนที่วางใจในเราจะทำกิจการที่เราทำนั้นด้วย และเขาจะทำกิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดาของเรา” งานเหล่านี้จะยิ่งใหญ่ขึ้นไม่ใช่เพราะน่าทึ่งกว่า แต่เพราะเข้าถึงได้กว้างกว่า ระหว่างการทำพันธกิจบนแผ่นดินโลก งานของพระเยซูถูกจำกัดไว้เพียงพื้นที่เดียว ตอนนี้องค์พระเยซูกำลังส่งพระวิญญาณมา งานที่คริสตจักรกำลังทำจึงเข้าถึงโลกนี้

พระเยซูพูดต่อว่า “สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร” มีเงื่อนไขสองประการอยู่ในพระสัญญานี้

(1) “ขอในนามของเรา”

นี่ไม่ใช่แค่การเพิ่มคำว่า “ในนามพระเยซู” ต่อท้ายคำอธิษฐาน ไม่ใช่วิเศษที่ผลักดันให้พระเยซูทำตามคำขอของเรา ตลอดทั้งพระคัมภีร์ พระนามของพระเจ้าแทนถึงพระลักษณะของพระองค์ การ “อธิษฐานในนามพระเยซู” หมายถึงการอธิษฐานให้ตรงกับคุณลักษณะของพระเยซูและตรงกับความประสงค์ของพระองค์

การอธิษฐานในนามพระเยซูอาจหมายถึงการมาหาพระบิดาโดยสิทธิอำนาจของพระบุตร เมื่อโมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์เพื่อกล่าวในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า (อพยพ 5:23) เขามาด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้ส่งเขามา การอธิษฐานในนามพระเยซูหมายถึงการอธิษฐานโดยได้รับอนุญาตและมีสิทธิอำนาจจากพระองค์ เราเข้าไปใกล้พระบิดาผ่านการอธิษฐานวิงวอนของพระบุตรผู้ “ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอ” เพื่อเรา (ฮีบรู 7:25)

(2) “...เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร”

คำอธิษฐานของเราต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้า ยากอบเตือนคนที่ “ขอและไม่ได้รับเพราะขอผิด หวังจะเอาไปสนองความปรารถนาชั่วของตนเอง” (ยากอบ 4:3) เมื่อเราอ้างพระสัญญาของพระเยซู เราต้องแน่ใจว่าเราอธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าได้รับเกียรติ ไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์ส่วนตัว

คำสั่ง: ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา (ยอห์น 14:15)

พระเยซูให้มาตรฐานที่ใช้วัดความรักที่เรามีต่อพระองค์ “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” ยอห์นจำข้อความนี้ได้เมื่อเขาเขียนจดหมายฝากฉบับแรกว่า “แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจื่อก็บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง” (1 ยอห์น 2:5) ตรงกันข้ามกับคำสอนของนักเทศน์สมัยใหม่บางคน พระเยซูไม่เคยสอนว่าสาวกของพระองค์สามารถดำเนินชีวิตโดยจงใจไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ความรักเห็นได้จากการเต็มใจเชื่อฟัง

พระสัญญา: พระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน (ยอห์น 14:16)

คำที่แปลว่า “ผู้ช่วย” ในยอห์น 14:16 หมายถึงผู้สนับสนุนที่มาแก้ต่าง หมายถึงผู้ช่วยเหลือหรือผู้ปลอบประโลมใจในยามลำบาก

พระเยซูพูดว่าพระบิดา “จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป” สิ่งนี้บ่งชี้ว่าการทำพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเหมือนกับการทำพันธกิจของพระเยซู พระวิญญาณไม่ได้มาในฐานะพลังที่ไม่มีตัวตน แต่มาในฐานะบุคคล เช่นเดียวกับที่พระเยซูเป็นบุคคล

พระผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งความจริง ซึ่งจะสถิตอยู่ “กับท่านและประทับอยู่ท่ามกลางท่าน” (ยอห์น 14:17) พระองค์ “จะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง...ที่เรากล่าวกับท่านแล้ว” (ยอห์น 14:26) การทำพันธกิจของพระองค์จะทรงพลังมากจนพระเยซูกล่าวว่า “การที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์ผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาพวกท่าน” (ยอห์น 16:7)

การที่พระเยซูจากไป จะเป็นประโยชน์แก่พวกสาวกอย่างไร? โรเบิร์ต เคลแมน อธิบายว่า...

ขณะที่พระองค์อยู่กับพวกเขาในรูปร่างกาย [พวกสาวก] เห็นว่าไม่จำเป็นต้องฟังพาพระวิญญาณมากนัก ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ได้รู้สึกลงไปถึงความจริงอันลึกซึ้งในชีวิตของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระองค์ไม่อยู่ พวกเขาไม่มีการสนับสนุนที่มองเห็นได้ เพื่อความอยู่รอด พวกเขาต้องเรียนรู้ความลับของการสัมพันธ์สนิทภายในกับพระบิดา ด้วยความจำเป็น พวกเขาจะมีประสบการณ์สามัคคีธรรมกับพระคริสต์มากกว่าที่พวกเขาเคยรู้จักมาก่อน⁵⁶

ชีวิตในเถาองุ่น

► อ่าน ยอห์น 15:1-16:37

พระเยซูกล่าวต่อไปโดยให้ภาพอันทรงพลังที่สุดคือ “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา” พันธสัญญาเดิมกล่าวบ่อยครั้งว่าอิสราเอลเป็นดังเถาองุ่น⁵⁷ อย่างไรก็ตามเนื่องจากความบาปของอิสราเอล อิสราเอลจึงไม่มีวันบรรลุความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับการเป็นเถาองุ่นที่สวยงามที่พระองค์ปลูก แต่เมื่ออิสราเอลรุ่งเรืองทางด้านวัตถุ เธอกลับสร้างแท่นบูชาของพระเทียมเท็จ (โฮเซยา 10:2) แทนที่จะเกิดผลที่อวยพรชนชาติอื่น ๆ อิสราเอลกลับเป็นองุ่นป่า⁵⁸ (อิสยาห์ 5:2) อิสราเอลเต็มไปด้วยความบาปจนทำให้พระเจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดกับเถาองุ่นนี้ได้ นอกจากเผาเป็นเชื้อเพลิง (เอเสเคียล 15:1-6)

พระเยซูมาในฐานะเถาองุ่นแท้ พระองค์มาเพื่อทำให้สิ่งที่ชนชาติอิสราเอลล้มเหลวให้สำเร็จ พระองค์มาเพื่อทำให้การทรงเรียกอิสราเอลให้เป็นพรแก่ชนชาติอื่น ๆ สำเร็จ

พระเยซูบอกกับพวกสาวกว่าพระองค์เป็นเถาองุ่นและพวกเขาเป็นแขนง คำสอนของพระเยซูชัดเจน การเกิดผลนั้นขึ้นอยู่กับความเต็มใจยอมติดสนิทกับพระองค์อย่างสิ้นเชิง

⁵⁶ Robert Coleman, *The Mind of the Master* (Colorado Springs: WaterBrook Press, 2000), 29

⁵⁷ สดุดี 80:8-9, อิสยาห์ 5:1-7, อิสยาห์ 27:2-6, โฮเซยา 10:1-2

⁵⁸ “ป่า” ให้แนวคิดว่าเป็นรหัส “เปรี้ยว” แทนที่จะมีรสหวานของไวน์ที่เถาองุ่นที่เพาะปลูก

เราเป็นเถาองุ่น พวกท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะ
เกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย (ยอห์น 15:5)

ถ้าแยกออกจากเถาองุ่น พวกสาวกก็ทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าแยกออกจากเถาองุ่น เราก็ทำอะไรไม่ได้เลยใน
วันนี้ เมื่อเราพยายามทำพันธกิจด้วยกำลังของเราเอง เราก็จะถูกกำหนดให้สิ้นหวังและไร้กำลัง เพราะอะไร
หรือ? เพราะเราไม่มีวันตั้งใจให้ออกผลได้ด้วยตัวเราเอง

ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องของเรากับเถาองุ่น ถ้าใครไม่ติดอยู่กับเถา
องุ่น “คนนั้นก็ต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ” (ยอห์น 15:6)
แม้ว่าข้อนี้จะฟังดูดี แต่ก็เป็นคำหนุนใจที่ดีมากเช่นกัน ถ้าแยกจากเถาองุ่นแล้ว พวกเราก็ไร้ประโยชน์
และไร้ค่า แต่ถ้าเราคงอยู่ในเถาองุ่นต่อไป เราก็มีชีวิตและเกิดผล ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
กำลังของเราเอง เราใช้ชีวิตอยู่ “ในเถาองุ่น”

แนวคิดนี้มีให้เห็นอีกครั้งในภาษาฮีบรู พระเยซูชมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา “ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อ
ทูลขอ” สำหรับคนที่เข้าใกล้พระเจ้า (ฮีบรู 7:25) ฮาเวิร์ต เฮนดริคส์ หนุนใจศิษยาภิบาลที่รู้สึกโดดเดี่ยวว่า
“ถ้าคุณไม่มีใครอธิษฐานเผื่อคุณ อย่าลืมว่าพระคริสต์กำลังอธิษฐานเผื่อคุณ” พระองค์เป็นผู้อธิษฐาน
วิงวอนเพื่อเรา พระองค์เป็นแหล่งชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา

พระเยซูเตือนพวกสาวกระลึกได้ว่าพวกเขาต้องติดสนิทกับเถาองุ่น สิ่งนี้ยังคงเป็นจริงในปัจจุบัน ใน
ฐานะศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักร คุณไม่ได้ทำพันธกิจด้วยกำลังของตนเอง คุณอาศัยอยู่ในฤทธิ์อำนาจ
ของเถาองุ่นและด้วยฤทธิ์อำนาจของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งวิงวอนขอเพื่อคุณในยามที่คุณไร้กำลังที่จะ
วิงวอนเพื่อตัวของคุณเอง

ตลอดคำกล่าวอ้างส่วนที่เหลือของพระเยซู พระองค์สอนสาวกอีกครั้งว่าพวกเขาต้องรักกันและกัน
พระองค์เตรียมพวกเขาให้พร้อมเผชิญกับความเกลียดชังของโลกนี้ โลกเกลียดชังพระเยซู โลกจะเกลียด
ผู้ติดตามที่แท้จริงของพระเยซู

จากนั้นพระเยซูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก่อนหน้านั้นในคำกล่าวอำลา พระเยซูสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณ ตอนนี้องค์สอนพวกเขามากขึ้นเกี่ยวกับการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณจะทำให้โลกสำนึกผิด พระองค์จะนำพวกสาวกไปสู่ความจริงทั้งหมด พระองค์จะถวายเกียรติแด่พระบุตร

พระเยซูอธิบายให้พวกเขาฟังอีกครั้งเกี่ยวกับการจากไปของพระองค์ในเพียงชั่วครู่ และพระองค์พูดกับพวกเขาอีกครั้งถึงความสงบสุขท่ามกลางปัญหา ในช่วงต้นของคำกล่าวนี้ พระเยซูสั่งว่า “อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย” (ยอห์น 14:1) พระองค์จบคำกล่าวอำลาลด้วยการหนุนใจแบบให้ภาพคู่ขนานกันว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

สังเกตว่าในทั้งสองกรณี ความหวังของเราอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น เราไม่ต้องเป็นทุกข์หากเราเชื่อในพระคริสต์ แต่เราต้องมีใจกล้าเพราะพระคริสต์ชนะโลกแล้ว! ชีวิตที่ดีอยู่ร่วมกับเขาในฐานะชีวิตสุขสงบได้ด้วย ความมั่นใจ ความมั่นใจของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางโลก ความมั่นใจของเราขึ้นอยู่กับพระคริสต์ และชัยชนะของพระองค์เหนือโลก

พิจารณาอย่างละเอียด: อาหารมื้อสุดท้าย

มิชนาห์ (*Mishnah*) เป็นบันทึกเกี่ยวกับประเพณียิวโบราณ ตอนหนึ่งของ มิชนาห์ แสดงให้เห็นว่าคนยิวถือรักษาการกินมื้ออาหารปัสกา⁵⁹อย่างไร ในการกินอาหารมื้อสุดท้าย พระเยซูกับพวกสาวกอาจดำเนินตามรูปแบบนี้ซึ่งยังคงดำเนินต่อไปอีก 2,000 ปีต่อมา

⁵⁹ คุณสามารถดูวิดีโอเกี่ยวกับอาหารปัสกาของพระเมสสิยาห์ของชาวยิวได้ที่ <https://www.youtube.com/watch?v=bVoIBDIWloQ>, accessed March 22, 2021. You can read more at <http://www.crivoice.org/haggadah.html>, accessed March 22, 2021

ไวน์ผสมน้ำแก้วแรกถูกเสิร์ฟ กล่าวคำอวยพรเหนือถ้วยนั้นรวมถึงพระสัญญาจากพระธรรมอพยพที่ว่า “เราจะนำเจ้าออกมา”

ไวน์แก้วที่สองผสมแล้ว แต่ยังไม่ได้อุทิศ ลูกชายคนเล็กถามว่า “ทำไมคตินี้จึงแตกต่างจากคตินอื่นๆ” ผู้เป็นพ่อตอบด้วยเรื่องราวการช่วยกู้อิสราเอลออกจากอียิปต์

หลังจากเล่าเรื่องราว ครอบครัวก็ร้องเพลงปัสกาฮาเล (Passover Hallel) ครั้งแรกจากพระธรรมสดุดี 113-114 พวกเขาดื่มถ้วยที่สองพร้อมกับพระสัญญาที่ว่า “เราจะปลดปล่อยพวกเจ้าจากการเป็นทาสของพวกเขา”

หลังจากการอวยพร อาหารมื้อนั้นก็ถูกเสิร์ฟ อาหารประกอบไปด้วยสมุนไพรสด ขนมปังไร้เชื้อ เนื้อแกะ และซอสผลไม้ปรุงรสด้วยเครื่องเทศและน้ำส้มสายชู ผู้เป็นพ่อล้างมือ หักขนมปังและขอพระพร เขาหยิบขนมปังห่อด้วยสมุนไพรที่มีรสขม จุ่มในซอส แล้วกิน จากนั้นเขาก็ขอบคุณพระเจ้าและกินเนื้อแกะชิ้นหนึ่ง สมาชิกในครอบครัวแต่ละคนจึงรับประทานอาหาร

ถ้วยที่สามได้รับการอวยพรจากพระสัญญาแห่งปัสกาที่ว่า “เราจะไถ่เจ้า”

ถ้วยที่สี่ได้รับการอวยพรด้วยพระสัญญาแห่งปัสกาที่ว่า “เราจะยอมรับเจ้าเป็นชนชาติหนึ่ง”

ครอบครัวร้องเพลงปัสกาฮาเลครั้งสุดท้ายจากพระธรรมสดุดี 115-118⁶⁰

ในมื้ออาหารปัสกา คนยิวระลึกถึงการที่พระเจ้าปลดปล่อยอิสราเอลจากการเป็นทาส ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น พวกเขาตั้งตารอพระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริงเมื่อพระเมสสิยาห์จะปลดปล่อยพวกเขาจากการเป็นทาสอย่างทันทีและตลอดไป

⁶⁰ นี่คือสดุดีบทสุดท้ายที่พระเยซูร้องร่วมกับพวกสาวกก่อนไปที่สวนเกทเซมนี (มัทธิว 26:30)

วันรุ่งขึ้นหลังจากกินอาหารมื้อสุดท้าย พระเยซูจะต้องตายในฐานะลูกแกะปัสกาที่สมบูรณ์แบบ บนไม้กางเขนนั้น พระสัญญาแห่งการช่วยกู้สำเร็จเป็นจริงแล้ว

คำอธิษฐานของมหาปุโรหิต

► อ่าน ยอห์น 17

คำอธิษฐานครั้งสุดท้ายของพระเยซูกับพวกสาวกมีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจเรื่องมรดกของพระองค์สำหรับสาวกและคริสตจักรในปัจจุบัน คำอธิษฐานนี้เรียกว่า "คำอธิษฐานอันบริสุทธิ์ที่สุดของพระเยซู" นี่เป็นคำอธิษฐานที่แสดงความสนิทสนมมากที่สุดของพระองค์

พระเยซูอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง (ยอห์น 17:1-5)

พระเยซูอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์” ในขณะที่พวกสาวกไม่เข้าใจคำอธิษฐานนี้ อีกไม่นานพวกเขาก็จะเรียนรู้ถึงความจริงที่น่าตกใจที่สุดซึ่งคือ คำอธิษฐานนี้จะได้รับคำตอบที่บนไม้กางเขนของโรมัน

ในวันจันทร์ของสัปดาห์แห่งการทนทุกข์ พระเยซูพูดว่า “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำทุกคนให้มาหาเรา” ยอห์นอธิบายว่า “พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร” (ยอห์น 12:32-33) พระเยซูได้รับเกียรติไม่ใช่เพราะชัยชนะ แต่ผ่านความพ่ายแพ้ที่เห็นได้ชัดเจน พระเยซูได้รับเกียรติผ่านทางไม้กางเขน

พระเยซูอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์ (ยอห์น 17:6-19)

พระเยซูอธิษฐานเพื่อสามสิ่งสำหรับสาวกของพระองค์ พระองค์อธิษฐานว่าพระบิดาจะพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ พระเยซูอธิษฐานว่าพวกเขาจะได้รับการปกป้องจากมาร และพระองค์อธิษฐานว่าพระบิดาจะแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

พระเยซูอธิษฐานเผื่อผู้เชื่อทั้งหมด (ยอห์น 17:20-26)

พระเยซูอธิษฐานเผื่อคนทั้งหมดที่จะมาเชื่อพระองค์ในอนาคต พระองค์อธิษฐานว่าพวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกัน ความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้เป็นคำพยานต่อโลกคือ “เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

พระเยซูไม่ได้อธิษฐานเผื่อโลกนี้ “ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์” (ยอห์น 17:9) แต่พระองค์อธิษฐานเผื่อคริสเตียนทั้งหลาย เพื่อว่าโลกจะเชื่อ ในคำอธิษฐานสุดท้ายเผื่อคริสตจักร พระเยซูอธิษฐานว่าเราจะเป็นพยานให้กับโลกนี้ผ่านทางความเป็นหนึ่งเดียวกันและความสัตย์ซื่อ

มรดกของพระเยซูคือกลุ่มผู้เชื่อที่จะบรรลุมรดกพระสงฆ์ของพระองค์ในโลกนี้ ในพันธสัญญาเดิม อิสราเอลได้รับการอวยพรจากพระเจ้าเพื่อให้เป็นพยานที่นำการอวยพรไปยังทุกชนชาติ (ปฐมกาล 12:1-3) ในพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรได้รับการอวยพรจากพระเจ้าเพื่อให้เป็นพยานที่นำการอวยพรไปให้กับมนุษย์ทุกคน พระเยซูอธิษฐานว่าเราจะทำให้ภารกิจของเราสำเร็จโดยการเป็นพระพรให้กับทุกคน

การมอบหมายสุดท้ายของพระเยซูต่อพวกสาวก

► อ่าน มัทธิว 28:16-20, มาระโก 16:15, ลูกา 24:44-49, และกิจการ 1:6-11

อิทธิพลที่ยั่งยืนของผู้หน้านั้น โดยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความสามารถของเขาในการแบ่งปันนิมิตให้กับผู้อื่น พระเยซูให้แบบอย่างสำหรับการอธิบายถึงนิมิตโดยใช้วิธีสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ติดตามที่อุทิศตัว เนื่องจากนิมิตของพระองค์ พวกสาวกจึงอุทิศชีวิตเพื่อเผยแพร่คำสอนเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าไปทั่วจักรวรรดิโรมัน

พระกิตติคุณมีคำกล่าวสามประการเกี่ยวกับงานมอบหมายของพระเยซู แต่ละคำกล่าวมุ่งเน้นไปที่แง่มุมต่างๆ ของการมอบหมายนั้น มัทธิวนั้นย้ำถึงสิทธิอำนาจที่จำเป็นสำหรับมิชชัน มาระโกกล่าวถึงการที่งานมอบหมายจะขยาย “ไปทั่วโลก” ลูกาสรรูปเนื้อหาของคำสอนที่อัศจรรย์จะเทศนา

คำกล่าวที่สมบูรณ์ที่สุดของการมอบหมายครั้งสุดท้ายของพระเยซูนั้นอยู่ในมัทธิว 28:18-20

สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แหละ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค

คำสั่งหลักในการมอบหมายครั้งนี้คือ “สร้างสาวก” การที่จะบรรลุคำสั่งนี้ได้เราจำเป็นต้องออกไป ให้บัพติศมาคนที่กลับใจมาเชื่อ และสอนผู้เชื่อใหม่ กิจกรรมเหล่านี้สนับสนุนคำสั่งหลักคือ “สร้างสาวก” การประกาศข่าวประเสริฐ งานสังคมสงเคราะห์ การศึกษา และด้านอื่นๆ ของพันธกิจได้รับการชี้นำโดยลำดับความสำคัญที่เป็นศูนย์กลางนี้คือ เราได้รับมอบหมายให้สร้างสาวก

วัตถุประสงค์ของการอภิบาล

เอ็ด มาร์คควาร์ต ศิษยาภิบาลชาวอเมริกาได้กินอาหารค่ำกับ ริชาร์ด เวิร์มแบรนต์ ศิษยาภิบาลชาวโรมาเนียผู้ใช้เวลาหลายปีในคุกของคอมมิวนิสต์ในช่วงระหว่างกินอาหารค่ำ เวิร์มแบรนต์หันไปหาสมาชิกของมาร์คควาร์ตและถามว่า “ศิษยาภิบาลของคุณเป็นศิษยาภิบาลที่ดีไหม?” สมาชิกตอบว่า “ใช่” เวิร์มแบรนต์ถามว่า “ทำไมเขาเป็นศิษยาภิบาลที่ดี?” สมาชิกตอบว่า “เพราะเขาเทศนาดี” เวิร์มแบรนต์ถามอีกว่า “แต่เขาสร้างสาวกไหม?” ศิษยาภิบาลมาร์คควาร์ตพูดว่าคำถามนี้เปลี่ยนทิศทางการทำพันธกิจของเขาทั้งหมด เขาพูดว่า...

ความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับศิษยาภิบาลทุกคน... คือการสร้างสาวกของพระเยซูคริสต์ คนที่รักพระเยซูคริสต์ ผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเรียกพระเยซูคริสต์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา นั่นคือสิ่งที่เราถูกเรียกให้เป็น คือสร้างสาวกของพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่สร้างสมาชิกคริสตจักร ไม่ใช่สร้างชั้นระวีศึกษา ไม่ใช่สร้างอาคาร.... เราต้องสร้างสาวกของพระเยซูคริสต์ นั่นคือทั้งหมดที่เราต้องทำ⁶¹

พิจารณาอย่างละเอียด: มิชชั่นของพระเยซู

เหตุการณ์ในการทำพันธกิจสัปดาห์สุดท้ายของพระเยซูแสดงให้เห็นมิชชั่นของพระองค์ในการสร้างอาณาจักรที่ประกอบด้วยทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ และทุกเผ่าพันธุ์ ฉากการทำพันธกิจสัปดาห์สุดท้ายของพระเยซูแสดงให้เห็นมิชชั่นของพระองค์ต่อทุกชนชาติ

- พระเยซูเข้ากรุงโดยนั่งบนหลังลูกลา มัทธิวและยอห์นอ้างอิงจากคำเผยพระวจนะของเศคาริยาห์ “แน่ะ กษัตริย์ของท่านกำลังเสด็จมา ด้วยความสุภาพอ่อนโยน พระองค์ทรงลา” เศคาริยาห์อธิบายถึงการปกครองของกษัตริย์องค์นี้ว่า “พระองค์จะทรงบัญชาสันติภาพให้มีแก่ประชาชนชาติ

⁶¹ จากคำเทศนาของ Edward Markquart, หัวข้อ “Pentecost: Go, Go, Go, Go, Go”, สามารถดูได้ที่

https://www.sermonsfromseattle.com/pentecost_go_go_go_go_go.htm เข้าถึงเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2022

ทั้งหลาย อาณาจักรของพระองค์จะตั้งอยู่จากทะเลนี้ไปถึงทะเลโน้น” (มัทธิว 21:5, เศคาริยาห์ 9:9-10)

- เมื่อพระองค์ชำระลานวิหารสำหรับคนต่างชาติ พระเยซูอ้างถึงอิสยาห์ว่า “มีพระวอนจะเขียนไว้ ไม่ใช่หรือว่า ‘นิเวศของเราจะได้ชื่อนิเวศอธิษฐานสำหรับ**ประชาชาติทั้งหลาย**’?” (มาระโก 11:17, อ้างอิงจากอิสยาห์ 56:7) พวกผู้นำชาวยิวได้เปลี่ยนลานวิหารที่พวกคนต่างชาติมาชุมนุมกันเพื่ออธิษฐานให้กลายเป็นตลาดสำหรับแลกเปลี่ยนและขายนกพิราบ
- เมื่อพวกเขาตัดสินมารีย์เรื่องการทำให้น้ำมันหอมเสียเปล่า พระเยซูตอบสนองว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า สิ่งที่ท่านทำนี้จะถูกกล่าวขวัญถึงไปทุกหนแห่งทั่วโลกที่มีการประกาศข่าวประเสริฐเพื่อเป็นการระลึกถึงนาง” (มาระโก 14:9)
- ในคำเทศนาเรื่องวาระสุดท้าย พระเยซูเผยพระวอนะถึงวันหนึ่งที่เมื่อ “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านี้จะถูกประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่**บรรดาประชาชาติ** แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14) ต่อสาวกที่เป็นคนยิวเหล่านี้ที่ถูกสอนมาว่าอาณาจักรเป็นของคนที่ไม่เลือกสรรไว้เท่านั้น พระเยซูสอนว่าข่าวประเสริฐจะประกาศไปยังทุกคนทั่วโลก

ผู้เผยพระวอนะในพันธสัญญาเดิมได้แสดงให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์จะมาเพื่อชนทุกชาติ ในสัปดาห์สุดท้ายของการทำพันธกิจต่อสาธารณชน พระเยซูสอนสาวกของพระองค์ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะรวมผู้คนจากทุกชาติเข้าไว้ด้วยกัน พระสัญญาผ่านทางผู้เผยพระวอนะจะต้องสำเร็จเป็นจริงโดยทางคริสตจักร

มรดกของพระเยซู: คริสตจักรในกิจการ

หนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์จบลงที่พระเยซูถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ อย่างไรก็ตาม การทำพันธกิจของพระเยซูไม่เพียงนำไปสู่ไม้กางเขนหรือแม้แต่คู่มือว่างเปล่าเท่านั้น พันธกิจของพระองค์นำไปสู่วันเพ็นเทคอสต พระเยซูสัญญาว่าจะส่งผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งมาอยู่กับพวกเขาตลอดไป (ยอห์น 14:16) พระสัญญานี้เป็นจริงในพระธรรมกิจการ ฉากสองฉากในกิจการแสดงถึงมรดกของพระเยซูที่สำเร็จเป็นจริง

คริสตจักรในวันเพ็นเทคอส

► อ่าน กิจการ 1:4-11 และกิจการ 2:1-41

ก่อนพระเยซูถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ พวกสาวกถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ ให้ชนชาติอิสราเอลในครั้งนี้อีกหรือไม่?” พวกเขาคาดหวังให้พระเยซูตั้งอาณาจักรทางการเมืองบนโลกนี้ ในความคิดของพวกเขา การฟื้นขึ้นจากความตายเป็นการส่งเสริมความเป็นไปได้ในการมีอาณาจักรทางโลก พวกเขาคิดว่าทั้งหมดที่พระเยซูต้องทำคือ ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ว่าโรมัน พระเยซูตอบว่า...

ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์อำนาจ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 1:7-8)

“ไม่ใช่ความรับผิดชอบของเจ้าเกี่ยวกับเวลาสำหรับอาณาจักร” พระเยซูหมายความว่า “แต่เจ้าต้องทำมิชชันที่เรามอบไว้แก่เจ้าให้สำเร็จ คือรับใช้ในฐานะพยานของเราไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก แต่ก่อนที่พวกเจ้าจะไป เจ้าต้องรอคอยก่อน” ในลูกา พระเยซูตรัสว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุง จนกว่าท่านจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49)

ห้าสิบวันหลังจากเทศกาลปัสกา ขณะที่สาวก 120 คนมารวมกันในห้องชั้นบน พระสัญญาเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สำเร็จ พวกเขาเริ่มพูดภาษาของผู้คนที่มารวมตัวกันจากชาติอื่น ๆ ในเทศกาลเพ็นเทคอสต์ของชาวยิว (กิจการ 2:4, 6-11) สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของการบรรลุผลสำเร็จตามแผนการของพระคริสต์ในการสร้างคริสตจักรของพระองค์จากทุกชนชาติ

รายชื่อชนชาติต่าง ๆ ในกิจการบทที่ 2 ทำให้เรานึกถึงรายชื่อชนชาติในปฐมกาลบทที่ 10 ในปฐมกาลบทที่ 11 พระเจ้าพิพากษาความพยายามที่จะจัดตั้งอาณาจักรสากลที่บาเบลด้วยการทำให้ภาษาของพวกเขา

สับสน ในกิจการบทที่ 2 พระเจ้าเริ่มสร้างอาณาจักรของพระองค์โดยทำให้ความสับสนของภาษาเป็นไปในทางตรงกันข้าม

เทศกาลเพ็นเทคอสต์เป็นจุดเริ่มต้นของ “กิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก” ตามที่พระเยซูสัญญาไว้ (ยอห์น 14:12) การบรรลุผลสำเร็จเกี่ยวกับมรดกของพระเยซูได้เริ่มขึ้นแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญา กำลังทำงานอย่างแข็งขันในพันธกิจของเหล่าอัครทูต จากเวลานี้ไป คริสตจักรจะเริ่มบรรลุความประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการสร้างอาณาจักรของพระองค์ เมื่อคำเทศนาของเปโตรชัดเจน บัดนี้พระสัญญาในพันธสัญญาเดิมกำลังถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงผ่านทางคริสตจักร

จอห์น สตอท อธิบายถึงสี่แง่มุมของวันเพ็นเทคอสต์⁶²

- วันเพ็นเทคอสต์เป็นกิจแห่งการช่วยให้รอดของพระเยซูครั้งสุดท้ายบนโลกนี้
- วันเพ็นเทคอสต์เสริมสร้างอัครทูตสำหรับพระมหาบัญชา
- วันเพ็นเทคอสต์เริ่มต้นยุคใหม่ของพระวิญญาณ ตลอดพันธสัญญาเดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ฤทธิ์เดชแก่ผู้รับใช้ของพระเจ้าในช่วงเวลาพิเศษในพันธกิจ หลังจากเพ็นเทคอสต์ คริสเตียนทั้งหลายในทุกยุคสมัยและในทุกที่ที่ได้รับผลประโยชน์จากพันธกิจของพระองค์
- การฟื้นฟูครั้งแรกของคริสเตียนเริ่มต้นที่วันเพ็นเทคอสต์

ผลกระทบของเพ็นเทคอสต์มีให้เห็นตลอดทั้งเล่มที่เหลือของกิจการ หมายสำคัญในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพิเศษ ความชื่นชมยินดี การสามัคคีธรรมของผู้เชื่อ เสรีภาพในการนมัสการ ความกล้าหาญในการเป็นพยาน และฤทธิ์อำนาจในการทำพันธกิจจะต้องเป็นหลักฐานที่เห็นเป็นปกติของการทำพันธกิจด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁶² John W. Stott, *The Message of Acts* (Westmont, Illinois: InterVarsity Press, 1990), 60-61

ชีวิตประจำวันในคริสตจักรยุคแรก

► อ่าน กิจการ 2:42-47

ฉากที่สองแสดงให้เห็นมรดกของพระเยซูที่สำเร็จเป็นจริงก็คือตอนจบของกิจการบทที่ 2 ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงชีวิตประจำวันของคริสตจักรยุคแรก

ในคำอธิษฐานของพระเยซูผู้เป็นมหาปุโรหิต พระองค์อธิษฐานขอความเป็นหนึ่งเดียวกันให้เกิดขึ้นกับผู้ติดตามของพระองค์ พระองค์อธิษฐานว่า “เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์” (ยอห์น 17:22) คำตอบของคำอธิษฐานนี้เริ่มต้นในกิจการบทที่ 2 “คนทั้งหมดที่เชื่อมารวมตัวกัน” พวกเขา “อุทิศตัวอยู่ด้วยกันในพระวิหารและหักขนมปังตามบ้าน” พระเจ้า “โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอด เพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุกๆ วัน”

ในกิจการ คำว่า “หนึ่งเดียว” แสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักรยุคแรก แม้จะมีความยากลำบากในการสร้างคริสตจักรของทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ การข่มเหงจากผู้นำชาวยิว และความขัดแย้งส่วนตัวระหว่างอัครทูต คริสตจักรยังคงเป็นหนึ่งเดียว คำอธิษฐานของพระเยซู “ขอให้พวกเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” สำเร็จเป็นจริงและอยู่เหนือทุกสิ่ง

► ภาพของคริสตจักรในกิจการ 2:42-47 คล้ายกับคริสตจักรของคุณไหม? คุณกำลังรับใช้ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณไหม? ถ้าหากไม่ อะไรคือสิ่งขวางกั้นการทำงานของพระวิญญาณในพันธกิจและผ่านพันธกิจของคุณ? เป็นการไม่เชื่อฟังไหม? หรืออธิษฐานน้อยไป? ขาดความเชื่อไหม? หรือขาดความเป็นหนึ่งเดียวกัน? คุณจะมองเห็นการงานใหม่ของพระวิญญาณหลังไพล่ในพันธกิจของคุณได้อย่างไร?

การประยุกต์ใช้: การทิ้งมรดกไว้

ผู้นำพันธกิจที่เกษียณอายุแล้วได้แบ่งปันประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับมรดกของพวกเขา การเตรียมตัวเพื่อปล่อยมือจากการเป็นผู้นำ และบทเรียนต่าง ๆ สำหรับการถ่ายทอด⁶³

(1) ผู้นำที่ทิ้งมรดกไว้อย่างมีแผนสำหรับอนาคต

ลองนึกภาพการถามผู้สร้างว่า “คุณกำลังสร้างอะไร” คุณจะตกใจสุดขีดถ้าผู้สร้างตอบว่า “ฉันยังไม่รู้ ฉันกำลังรอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ก่อนที่จะเริ่มสร้าง ผู้สร้างวางแผนสำหรับผลผลิตขั้นสุดท้าย ผู้นำที่ทิ้งมรดกรู้ว่าพวกเขาต้องการทิ้งอะไรไว้ให้คนข้างหลัง

ผู้นำที่เจ๋งดียอมรู้ถึงมรดกที่พวกเขาต้องการทิ้งไว้ให้คนข้างหลัง พวกเขาไม่เดินผ่านพันธกิจไปอย่างสับสน สุ่มห่า ผู้นำเหล่านี้เชื่อว่า “นี่คือสิ่งที่พระเจ้าเรียกฉันให้สำเร็จในงานรับใช้ที่เป็นเวทีของฉัน”

มรดกของพระเยซูคือกลุ่มสาวกที่ถูกเตรียมให้นำคริสตจักร ตั้งแต่เริ่มต้นพันธกิจ พระเยซูได้ใช้เวลาและพลังงานอย่างเพียงพอเพื่อเตรียมคนเหล่านี้ให้เป็นมรดกของพระองค์

หากคุณต้องการทิ้งมรดกไว้ คุณต้องวางแผนสำหรับอนาคต นำเศรำที่หลายคนสร้างชีวิตโดยไม่สนใจเป้าหมาย หากคุณถามพวกเขาในวัย 30, 50 หรือแม้แต่ 70 ปีว่า “คุณกำลังสร้างอะไรให้กับชีวิตของคุณ” คำตอบก็คือ “ฉันไม่รู้ ฉันกำลังรอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“คุณสร้างมรดกของคุณทุกวัน ไม่ใช่แค่ตอนจบของชีวิต”

- Alan Weiss

⁶³ การสัมภาษณ์ในตอนนี้เป็นไปด้วยผู้นำต่อไปนี้

Dr. Michael Avery อดีตประธาน God's Bible School และ College, Cincinnati, OH

Rev. Paul Pierpoint อดีตศิษยาภิบาล Hobe Sound Bible Church และประธานของ FEA Missions, Hobe Sound, FL

Rev. Leonard Sankey ศิษยาภิบาลเกษียณอายุและผู้นำขององค์กรมิชชันมากมาย

Dr. Sidney Grant อดีตประธาน FEA Missions, Hobe Sound, FL

(2) ผู้นำที่ทิ้งมรดกไว้ยอมเอาใจใส่เตรียมสำหรับการถ่ายโอน

ลองนึกภาพว่าไปพบช่างก่อสร้างที่ใกล้จะสิ้นสุดโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ ผนังเสร็จแล้ว หลังคาเสร็จ สมบูรณ์ ใกล้จะถึงเวลาที่คนจะเข้าพักอาศัยแล้ว คุณถามว่า “เหลือขั้นตอนอะไรอีกบ้างก่อนที่จะสร้างเสร็จ”

คุณจะตกใจสุดขีดถ้าเขาตอบว่า “ฉันไม่รู้! ฉันไม่ได้ใช้เวลาคิดเกี่ยวกับขั้นตอนสุดท้ายเหล่านั้น” ไม่ใช่แบบนี้! คนที่สร้างอาคารยอมกำลังทิ้งบางสิ่งที่จะอยู่ได้นานกว่าตัวเขาเองไว้ เขาวางแผนอย่างรอบคอบในแต่ละขั้นตอน เขาสามารถบอกคุณได้ว่า “นี่คือวันที่เราจะสร้างอาคารให้เสร็จ นี่คือเวลาที่เจ้าของจะย้ายเข้ามาอยู่” ทุกสิ่งมีการวางแผนไว้สำหรับการถ่ายโอน

ผู้นำที่ทิ้งมรดกไว้ยอมเตรียมตัวอย่างรอบคอบสำหรับการถ่ายโอน เมื่อเป็นไปได้ พวกเขาวางแผนการลาออกล่วงหน้า เพื่อให้องค์กรสามารถเลือกผู้สืบทอดตำแหน่ง และให้ผู้สืบทอดตำแหน่งเตรียมการสำหรับความรับผิดชอบใหม่ ในบางกรณี ผู้นำที่กำลังจะเข้ามาและผู้นำที่กำลังจะออกจากตำแหน่งจะมีช่วงเวลา ผู้นำคนใหม่เริ่มตัดสินใจในขณะที่ผู้นำคนก่อนพร้อมให้คำปรึกษาและคำแนะนำ

ผู้นำที่ทิ้งมรดกไว้เตรียมพันธกิจที่พวกเขาเป็นผู้นำสำหรับการถ่ายโอน ผู้นำที่กำลังจะออกไปที่มีประสิทธิภาพยอมสื่อสารถึงความมั่นใจในการจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับอนาคต พวกเขาเตรียมคนให้ทำงานได้ดีภายใต้ผู้นำคนต่อไป พวกเขาจะตรวจสอบให้แน่ใจว่าคนในองค์กรรู้สึกปลอดภัยในการเปลี่ยนแปลง ผู้นำคนหนึ่งเขียนว่า “เป้าหมายของฉันคือทำให้ราบรื่นที่สุดจนกระทั่งพนักงานไม่ได้รู้สึกถึงการจากไปของฉัน”

(3) ผู้นำที่ทิ้งมรดกไว้ยอมรู้เวลาที่จะจากไป

ผู้นำต้องเต็มใจที่จะมอบความรับผิดชอบให้กับผู้สืบทอดตำแหน่งและเดินจากไปโดยไม่เสียใจ อดีตผู้นำควรพร้อมให้คำปรึกษาเฉพาะเมื่อผู้สืบทอดตำแหน่งขอเท่านั้น

ในวิชานี้ เราได้เห็นวิธีที่พระเยซูเตรียมสาวกให้เป็นผู้นำคริสตจักร ในช่วงแรก พระองค์เอาใจใส่ในการฝึกฝนพวกเขา ต่อมาพระองค์ส่งพวกเขาออกไปทำพันธกิจแล้วกลับมารับการประเมิน ในการกินอาหารมื้อสุดท้าย พระองค์ให้คำสั่งสุดท้ายแก่พวกเขาเพื่อทำพันธกิจ ก่อนพระองค์ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์เตือนพวกเขาเป็นครั้งสุดท้ายถึงงานมอบหมายยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขา พระเยซูเตรียมการอย่างรอบคอบสำหรับการถ่ายโอน

น่าเศร้าที่ผู้นำคริสเตียนหลายคนให้ความสนใจเพียงเล็กน้อยต่อการถ่ายโอน พวกเขาคิดเอาเองว่า “ฉันจะทำงานของฉันจนกว่าฉันจะถูกแทนที่” หลังจากนั้นก็เป็นปัญหาของคนอื่น” แน่นอน มีหลายครั้งที่มีความเจ็บป่วยกะทันหัน การเสียชีวิต หรือการเปลี่ยนแปลงพันธกิจหลัก ๆ ซึ่งทำให้ไม่สามารถเตรียมตัวได้เพียงพอสำหรับการเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ เราควรวางแผนอย่างรอบคอบสำหรับการถ่ายโอนให้กับผู้นำคนต่อไป นี่เป็นหนึ่งในขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการส่งมอบมรดกไว้สำหรับอนาคต

งานมอบหมายบทที่ 9

เขียนรายงาน 3-5 หน้าตามคำสั่งต่อไปนี้

(1) คิดถึงผู้นำพันธกิจหรือสมาชิกในครอบครัวที่ทิ้งมรดกไว้ซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตคริสเตียนและพันธกิจของคุณ ขอให้เขียนสรุปอิทธิพลของพวกเขาในชีวิตของคุณโดยมีความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ ขอให้ตอบคำถามสองข้อต่อไปนี้

- อะไรคืออิทธิพลของพวกเขาในชีวิตของคุณ?
- พวกเขาทำอะไรหรือพูดอะไรที่เป็นผลกระทบที่สำคัญ?

(2) มรดกอะไรที่คุณอยากทิ้งไว้ให้กับคนข้างหลังเมื่อคุณตาย? ขอให้ตอบอย่างเจาะจง เขียนคำตอบความยาว 1-2 หน้ากระดาษ

- มรดกอะไรที่คุณต้องการทิ้งไว้ให้กับครอบครัวของคุณ?
- มรดกอะไรที่คุณต้องการทิ้งไว้ให้กับชุมชนของคุณ?
- มรดกอะไรที่คุณต้องการทิ้งไว้ให้กับพันธกิจของคุณ?

(3) สำหรับคำตอบแต่ละอย่างในข้อที่ 2 ขอให้คุณระบุอย่างเจาะจงว่ามีการปฏิบัติอะไรที่คุณต้องทำตอนนี้เพื่อจะทิ้งสิ่งที่คุณปรารถนาไว้เป็นมรดกได้ ขอให้เขียนคำตอบความยาว 1-2 หน้ากระดาษ

ขอให้เก็บกระดาษคำตอบนี้ไว้และทบทวนทุกสัปดาห์เป็นเวลาหกเดือน ใช้สิ่งนี้เพื่อเริ่มต้นวางแผนมรดกของคุณที่จะมอบให้คนรุ่นต่อไป

ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร (คำเทศนา)

ศาสตราจารย์ แดนนี่ แมคเคน (มหาวิทยาลัยจอส ประเทศไนจีเรีย)

เมื่อหลายปีก่อน ประมุขแห่งกอมเบเชญผมไปเยี่ยมเยียน ไม่กี่เดือนต่อมาผมไปที่พระราชวัง ข้าราชบริพารได้อธิบายกฎต่าง ๆ ที่คุณต้องปฏิบัติตามเมื่อพบกับประมุข คุณต้องถอดรองเท้าเมื่อเข้าไปในพระราชวัง คุณไม่สามารถจับมือกับประมุขได้เพราะเขาไม่จับมือกับคนทั่วไป คุณไม่สามารถนั่งในระดับเดียวกันกับประมุข คุณต้องเรียกกษัตริย์ว่า "พระองค์" หรือ "พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว"

ทุกอาณาจักรมีลักษณะ กฎเกณฑ์ และผู้นำของตนเอง หากคุณเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรนั้น คุณต้องเข้าใจอาณาจักรและกฎของอาณาจักร ผมจะเริ่มต้นด้วยข้อพระคัมภีร์สองข้อซึ่งจะใช้เป็นรากฐานสำหรับคำเทศนานี้

มัทธิว 6:9-10

ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก

ลูกา 9:1-2

พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมาพร้อมกัน แล้วทรงให้พวกเขามีฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งหลาย และรักษาโรคต่างๆ ให้หายได้ แล้วพระองค์ทรงใช้เขาทั้งหลายไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้าและรักษาคนป่วยให้หาย

ในเนื้อหา นี้ ผมอยากให้ภาพใหญ่ของอาณาจักรของพระเจ้า และเพื่อแสดงถึงวิธีการนำความจริงนี้มาปฏิบัติในชีวิตของเรา

อาณาจักรของพระเจ้า: ภาพใหญ่

เมื่อผมยังเป็นเด็ก ผมคิดว่า “อาณาจักรของพระเจ้า” คือ**บ้านนิรันดร์ของพระเจ้า คือสวรรค์** ข้อพระคัมภีร์หลายข้อดูเหมือนจะกล่าวถึงบ้านนิรันดร์ของเรา “ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์ก็จะเข้าได้” (มัทธิว 7:21) ขณะที่ผมศึกษามากขึ้น ผมเริ่มเข้าใจว่าอาณาจักรเป็นมากกว่าบ้านนิรันดร์ของพระเจ้า บางครั้งผมเชื่อว่าอาณาจักรนั้นเทียบเท่ากับ**คริสตจักร** คำอุปมาอย่างเช่นเรื่องปลาในอวนแสดงให้เห็นว่าการกล่าวถึงอาณาจักรบางครั้งไม่เกี่ยวกับสวรรค์

“อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลามาทุกชนิด เมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟที่ลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มัทธิว 13:47-50)

นี่ต้องกล่าวถึงคริสตจักร มีผู้เชื่อแท้จริงและผู้เชื่อที่หน้าซื่อใจคดในคริสตจักรของเรา อย่างไรก็ตาม วาระสุดท้ายของยุคคริสตจักร พระเจ้าจะจัดการกับพวกเขา “ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์ก็จะเข้าได้” (มัทธิว 7:21)

ยิ่งผมศึกษามากเท่าไร ผมยิ่งค้นพบข้อบ่งชี้ว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้น**กว้างกว่าคริสตจักร** พระเยซูตรัสว่า “แต่ถ้าเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า แผ่นดินของพระเจ้านี้ก็มาถึงพวกท่านแล้ว” (มัทธิว 12:28) ถ้าคริสตจักรถือกำเนิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์และอาณาจักรได้มาถึงแล้ว คริสตจักรและอาณาจักรจะต้องไม่เหมือนเดิม

แนวคิดเหล่านี้ผลักดันผมให้มองที่อาณาจักรของพระเจ้าด้วยมุมมองแบบองค์รวม นั่นคือสิ่งที่ผมต้องการ
ทำเวลานี้

อาณาจักรของพระเจ้าในสวนเอเดน

ระหว่างการทรงสร้าง พระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครอง
ฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุก
ชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:26) เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษย์ พระองค์สร้างพวกเขาให้เป็นเหมือน
พระองค์ในทางใดทางหนึ่ง

คุณสมบัติที่พระเจ้าจะสร้างสถานที่ให้กับมนุษย์อาศัยอยู่ซึ่งจะมีลักษณะสำคัญที่สุดของ
สภาพแวดล้อมที่พระเจ้าอยู่ สวนเอเดนมีลักษณะอย่างไร?

- ไม่มีบาปหรือความผิดทางศีลธรรม ที่นั่นเป็นเหมือนสวรรค์
- ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บหรือความตาย ไม่มีความโศกเศร้า ที่นั่นเป็นเหมือนสวรรค์
- ไม่มีสิ่งใดที่ไม่น่าปรารถนา ที่นั่นเป็นสถานที่สมบูรณ์แบบเหมือนสวรรค์
- ไม่มีความผิดปกติพิการที่นั่น ทุกสิ่งทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ตามที่ถูกสร้างมา ที่นั่นเป็นเหมือน
สวรรค์

สวนเอเดนเป็นอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกนี้ในเวลานั้น “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรง
สร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดีเยี่ยม” (ปฐมกาล 1:31) นี่เป็นความคิดเห็นแรกเกี่ยวกับอาณาจักรใหม่ของพระ
เจ้าบนโลก เมื่อมีแต่สิ่งที่ดี ทุกสิ่งอยู่ในที่ที่เหมาะสมและเป็นระเบียบเรียบร้อย ทุกสิ่งบนโลกเป็นไปตามที่
พระเจ้าต้องการ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความมีระเบียบ ความสวยงาม และความสมบูรณ์แบบที่เป็น
ลักษณะบ้านของพระเจ้าในสวรรค์

การสูญเสียอาณาจักรของพระเจ้าในสวนเอเดน

พระเจ้าให้คำสั่งอย่างละเอียดเกี่ยวกับวิธีการรักษาและทะนุบำรุงอาณาจักรของพระเจ้าบนโลก นำ
เสียดายที่มนุษย์ทำลายความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและทำบาปต่อพระเจ้า ส่งผลให้เกิดสภาพ
ที่ร้ายแรงสองประการ

ประการแรก บาปเข้ามาในโลกและทำให้พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์มืดเพี้ยนไป ประการที่สอง
เนื่องจากมนุษย์ได้สูญเสียพระฉายของพระเจ้าไปบางส่วน พวกเขาจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะอยู่ในสถานที่
สมบูรณ์แบบอีกต่อไป เอเดนไม่เหมาะกับมนุษย์อีกต่อไป

ดังนั้นพระเจ้าจึงขับไล่พวกเขาออกจากสถานที่นั้นและสาปแช่งแผ่นดินโลกเช่นเดียวกับที่สาปแช่งชายและ
หญิงนั้น พระเจ้าสาปแช่งพื้นดินให้เกิดหนามน้อยและหนามใหญ่ โลกสูญเสียความสวยงาม ความ
สะดวกสบาย ผลผลิต และความปลอดภัยไปมาก เช่นเดียวกับที่มนุษย์เป็นเพียงเงาของตัวตนที่ครั้งหนึ่ง
เคยบริสุทธิ์ โลกก็เป็นเพียงเงาของสิ่งที่พระเจ้าเคยสร้างให้เป็น เพื่อทำให้สิ่งนี้สอดคล้องกับคำเทศนานี้ นั่น
คืออาณาจักรของพระเจ้าบนโลกล่มสลาย

- สิ่งที่พระเจ้าสร้างถูกทำลาย
- สิ่งที่พระเจ้าสร้างให้สวยงามกลับกลายเป็นอัปลักษณ์
- สิ่งที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นเพื่อให้สะดวกสบายนั้นกำลังเจ็บปวด
- สิ่งที่พระเจ้าออกแบบให้บริสุทธิ์ บัดนี้กลายเป็นบาปและเสื่อมทราม
- สิ่งที่พระเจ้าวางแผนไว้สำหรับมนุษยชาติและแผ่นดินโลกจะไม่เกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ใช่ผู้สูญเสีย พระองค์ไม่สามารถพ่ายแพ้ได้ “ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำแนะนำ
ที่ดี จะเอาชนะพระยาห์เวห์ไม่ได้” (สุภาษิต 21:30) มารพยายามเอาชนะพระเจ้าแต่มันทำไม่ได้

- ใครสามารถยกเลิกสิ่งที่พระเจ้าทำสำเร็จแล้วได้?
- ใครสามารถพูดว่าไม่ได้ ในเมื่อพระเจ้าพูดว่าได้?

- ใครสามารถทำลายสิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้ได้?

พระเจ้าจะไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ พระเจ้าสามารถพลิกแผนและฟื้นฟูสิ่งที่ผิดพลาดไป พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ผู้เชียวชาญ

พระเจ้ามีแผนการฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้

การเพิ่มพูนขึ้นของการปกครองและสันติภาพของท่าน จะไม่มีที่สิ้นสุด บนพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะสถาปนาและเชิดชูมันไว้ ด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระยาห์เวห์จอมทัพ จะทำการนี้ (อิสยาห์ 9:7)

แม้แต่ก่อนที่อาดัมและเอวาจะล้มลงในความบาป พระเจ้ามีแผนการที่จะฟื้นฟูและสร้างอาณาจักรของพระองค์ขึ้นใหม่บนแผ่นดินโลกแล้ว จุดประสงค์สำคัญที่สุดประการหนึ่งของพระคัมภีร์ คือการอธิบายการฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกให้เป็นเหมือนในสวรรค์ กระบวนการฟื้นฟูยังคงดำเนินต่อไป เราเห็นกระบวนการเริ่มต้นในปฐมกาล 12:1-3

อาณาจักรของพระเจ้าและอับราฮัม

อับราฮัมอยู่ในเมืองเฮอร์แห่งเคลเดียขณะที่เขาได้รับถ้อยคำนี้

เจ้าจงออกจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรเจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต แล้วเจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า (ปฐมกาล 12:1-3 เพิ่มการเน้นตัวอักษรแบบหนา)

ถึงแม้ว่าคำว่า อาณาจักร ไม่ได้ใช้ที่นี่ เราเชื่อว่าพระเจ้ากำลังเริ่มต้นฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้ เพราะพระสัญญาสองประการในคำกล่าวนี้

พระเจ้าสัญญาจะให้ชนชาติใหญ่ออกมาจากอิสราเอล

น่าสนใจที่ในสามพระธรรมถัดไปในพันธสัญญาเดิมถูกใช้เพื่ออธิบายถึงการสร้างชนชาตินี้

ในการสร้างชนชาตินี้ เราเห็นพระเจ้าใช้หลักการสองอย่างที่ดูเหมือนพระองค์ใช้ในโครงการนี้

1. เมื่อพระเจ้าทำงานบนโลกนี้ พระองค์ทำงานผ่านมนุษย์เสมอ ปกติแล้วพระเจ้าไม่ได้ส่งทูตสวรรค์มาทำงานที่พระองค์ต้องการจะทำบนโลกนี้
2. เมื่อพระเจ้าทำงานบนโลกนี้ พระองค์ทำงานในทางที่ยาก ทางที่ช้า ทางที่ลำบาก ทางที่ค่อย ๆ ไปทีละน้อย ทางที่ตรงข้ามกับทางที่เราจะทำสิ่งต่างๆ การสร้างชนชาตินี้เต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย อย่างไรก็ตาม ในที่สุดมันก็กลายเป็นความจริง

ผมไม่คิดว่าชนชาตินี้เป็นการบรรลุผลที่สมบูรณ์ในการฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม มันเป็นขั้นตอนไปสู่ทิศทางนั้น อาณาจักรนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสามารถปกครองผู้คนของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ น่าเสียดาย เนื่องจากปัจจัยทางด้านมนุษย์ จึงทำให้สิ่งนี้สำเร็จได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

พระเจ้าสัญญาว่าเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นพรให้กับชนทุกชาติบนโลกนี้

“...บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3) พระสัญญาสำเร็จพร้อมกับการมาของพระเยซู

อาณาจักรของพระเจ้ากับพระเยซู

เรื่องแรกที่ลูกาเล่าเกี่ยวกับพระเยซูหลังจากบังเกิดมาและการถูกทดลอง คือการไปที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ พระเยซูไปที่ธรรมศาลาในบ้านเกิดและอาสาอ่านพระคัมภีร์ พระคัมภีร์สำหรับอ่านวันนี้มาจากอิสยาห์ 61

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอຍผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วประทับลง และตาของทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาก็จ้องดูพระองค์ พระองค์จึงเริ่มต้นตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่านได้อ่านกับหูก็สำเร็จแล้วในวันนี้” (ลูกา 4:18-21)

ในช่วงแรกของพันธกิจ พระเยซูบอกเป็นนัยว่าพระองค์อยู่ที่นั่นเพื่อสานต่อกระบวนการปรับปรุงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำไว้เมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว

- เนื่องจากผลของบาป โลกจึงยากจนลงทั้งทางจิตวิญญาณและความหมายตามตัวอักษร อย่างไรก็ตาม พระเยซูประกาศว่าพระองค์ได้รับการเจิมให้ “ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน”
- เนื่องจากการล้มลงในบาป เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงตกเป็นเชลยบาป อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่า พระองค์มาเพื่อ “ประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย”
- เนื่องจากการล้มลง เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงมีขอบเขตฝ่ายวิญญาณ ซึ่งหมายความว่าผู้คนไม่สามารถเข้าใจความจริงได้ บางคนกลายเป็นคนตาบอดฝ่ายร่างกาย อย่างไรก็ตาม พระเยซูมาเพื่อ “ให้คนตาบอดมองเห็นได้”
- เนื่องจากการล้มลง มารและตัวแทนของมารจึงกดขี่ผู้คนในหลายๆ ด้าน อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่าพระองค์มาเพื่อ “ปลอຍผู้ที่บีบบังคับให้เป็นอิสระ”

พระเยซูกำลังพูดว่า ความประสงค์ของพระองค์คือเพื่อพลิกกลับคำสาปแช่งมากมายที่ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลกเนื่องจากบาป พูดอีกอย่างก็คือ พระเยซูมายังโลกเพื่อสานต่อการสร้างอาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเยซูมาในโลกนี้เพื่อทำตามสัญญาข้อที่สองที่พระเจ้าให้ไว้แก่อับราฮัม นั่นคือเพื่อเป็นพรแก่ทุกชนชาติบนแผ่นดินโลก “เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มา

ใกล้แล้ว จงกลับใจใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐ” (มาระโก 1:14-15) อาณาจักรพระเจ้าเป็นศูนย์กลางคำสอนของพระเยซูตลอดพันธกิจของพระองค์

อาณาจักรของพระเจ้ากับคริสตจักร

ช่องทางที่พระเจ้าทำงานในยุคพันธสัญญาเดิมคือทางชนชาติอิสราเอล ในพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรได้กลายเป็นช่องทางการดำเนินงานของพระเจ้า คริสตจักรก้าวหน้าเหนือพันธสัญญาเดิมด้วยเหตุผลหลายประการต่อไปนี้

- คริสตจักรรวมผู้คนทั้งหมดในโลก ไม่ใช่แค่ชาวยิวเท่านั้น
- คริสตจักรเปิดให้ทุกคนเข้าถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ในขณะที่ยุคพันธสัญญาเดิม มีเพียงผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้นที่เข้าถึงได้
- คริสตจักรเน้นเรื่องใหม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า
- คริสตจักรเน้นการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริงมากกว่าการถวายสัตวบูชาและถือพิธีอย่างเคร่งครัด

บทเรียนจากพระเยซูเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า

มีบทเรียนบางประการที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าจากชีวิตและคำสอนของพระเยซู

(1) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มีขอบเขตเชิงภูมิศาสตร์แต่ดำรงอยู่ในทุกที่ที่พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์อยู่

- เมื่อพระเยซูไปทำงานสมรส พระองค์จัดเตรียมเหล้าองุ่นเพราะอาณาจักรของพระองค์ได้แผ่ขยายไปยังที่นั่นโดยการสถิตอยู่ของพระองค์
- เมื่อพระเยซูพบคนเจ็บป่วย พระองค์รักษาพวกเขาเพราะอาณาจักรของพระองค์ขยายไปยังคนเจ็บป่วย

- เมื่อพระเยซูพบคนหิวโหย พระองค์เตรียมอาหารให้พวกเขาเพราะอาณาจักรของพระองค์เกี่ยวข้องกับความเป็นพื้นฐานในชีวิตของผู้คน

พระเยซูต้องการขยายอาณาจักรของพระองค์ในวันนี้เพื่อรวมสถานที่ต่าง ๆ ที่ผู้ติดตามพระองค์ไป นั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรของพระองค์เพราะประชาชนของกษัตริย์อยู่ที่นั่น นั่นคือความรับผิดชอบของเราในฐานะส่วนหนึ่งของครอบครัวกษัตริย์ เราต้องแน่ใจว่าการปกครองของพระเยซูขยายไปถึงเขตแดนที่เจาะจงของเรา ในพื้นที่ใดในโลกนี้ที่เรามีอิทธิพล

- เราต้องสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเหนือครอบครัวของเรา
- เราต้องสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเหนือชุมชนของเรา
- เราต้องสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเหนืออาชีพและที่ทำงานของเรา
- เราต้องสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเหนือการปกครองท้องถิ่นและประเทศชาติของเรา
- เราต้องสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเหนือคริสตจักรและองค์กรคริสเตียนของเราอย่างแน่นอน

ไม่ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อาณาจักรต้องได้รับการสถาปนาที่นั่น ดังนั้นบ้านและสำนักงานของเราจึงแทนถึงอาณาจักรของพระเจ้า ความสัมพันธ์ของเรากับเพื่อนร่วมงานแทนถึงอาณาจักร เปโตรเขียนว่า...

ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่าน ผู้เป็นคนแปลกถิ่นและคนต่างด้าว ให้เว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งต่อสู้กับวิญญาณจิต จงรักษาความประพฤติอันดีของพวกท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อพวกเขาใส่ร้ายพวกท่านว่าประพฤติชั่ว พวกเขาจะได้เห็นคุณความดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมาเยือน (1 เปโตร 2:11-12)

พระเจ้าต้องการให้คนที่ไม่ใช่พลเมืองของอาณาจักรเห็นอาณาจักรในตัวเรา พวกเขาจะเห็นอาณาจักรในชีวิตของเราก็คือเมื่อเราดำเนินชีวิตตามหลักการของอาณาจักรเท่านั้น ผู้คนสามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าในตัวคุณหรือไม่?

(2) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มีไว้สำหรับกลุ่มเฉพาะแต่เพื่อทุกคนที่ติดตามพระองค์

เมื่อพระเยซูรักษาคณรับใช้ของทหารชาวโรมัน (คนต่างชาติ) พระองค์พูดว่า...

เราบอกพวกท่านว่า คนจำนวนมากที่มาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตกจะมาร่วมงานเลี้ยงกับ
อับราฮัม อิสอัค และยาโคบในแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 8:11 เพิ่มการเน้นตัวอักษรแบบหนา)

อาณาจักรนี้มีไว้สำหรับทุกคน โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ภาษา หรือภูมิหลังทางชาติพันธุ์ เนื่องจากพระเยซู
เลือกผู้คนที่มิใช่คนหลังทุกประเภท เราจึงควรยอมรับผู้คนจากภูมิหลังทุกประเภทที่เป็นผู้ติดตามพระเยซู การ
เหยียดเชื้อชาติและแบ่งพรรคแบ่งพวกไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรของพระเจ้า

(3) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระราชวังราคาแพงและเสื้อผ้าหรูหรา แต่เกี่ยวข้องกับค่านิยม บวกทางสังคม

เมื่อเราคิดถึงอาณาจักร เรามักจะคิดถึงบ้านของกษัตริย์ คือพระราชวัง พระราชวังเป็นสิ่งที่สื่อถึงกษัตริย์
อย่างไรก็ตาม พระเยซูพูดว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็มีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวาง
ศีรษะ” อาณาจักรของพระเยซูไม่ได้มีลักษณะของความมั่งคั่งหรืออาคารวิจิตรงดงาม หรือเสื้อผ้าหรูหรา
หรือเครื่องประดับแปลกใหม่ อาณาจักรของพระเยซูไม่ได้มีลักษณะของสิ่งภายนอกเหล่านี้ แต่มีลักษณะ
ของค่านิยมด้านบวก

(4) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มีลักษณะของความชั่วร้ายและการควบคุม แต่มีความชอบธรรมและความ จริง

พระเยซูสอนว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริ
สี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20) ความชอบธรรมในที่นี้ไม่ได้เป็นแนวคิดทางศา
สนศาสตร์แต่เป็นความดีในเชิงปฏิบัติ พวกฟาริสีมีความชอบธรรมภายนอกไว้เพื่อทำให้ผู้คนประทับใจและ
รับความนับถือ ความชอบธรรมที่แท้จริงต้องมีมากกว่าความยุติธรรมและความดี อาณาจักรของพระเยซู

มีลักษณะของคนที่ทำสิ่งถูกต้อง อาณาจักรของพระเจ้ารุ่งเรืองได้ในที่ที่อุดมสมบูรณ์ อาณาจักรของพระเจ้ารุ่งเรืองได้ในที่ที่ไม่ได้มีมาก นี่คือความจริงเพราะอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่ทางกายภาพ ทางวัตถุ แต่อาณาจักรของพระเจ้าคือค่านิยมและคุณงามความดี

(5) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มีลักษณะของความหยิ่งและพิธีกรรม แต่คือความถ่อมใจและรับใช้

พระเยซูพูดว่า “คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย”

(มัทธิว 5:3) วลี “ยากจนด้านจิตวิญญาณ” หมายถึงความถ่อมใจ ความถ่อมใจไม่เกี่ยวข้องกับผู้นำ

ทางการเมืองของโลก นักการเมืองต้องบอกคนอื่นว่าทำไมพวกเขาจึงดีกว่าฝ่ายตรงกันข้าม อย่างไรก็ตาม อาณาจักรของพระเยซูมีลักษณะของความถ่อมใจและไม่เห็นแก่ตัว และส่งเสริมผู้อื่น

ราชวงศ์มักถูกเอาใจและยกย่องมากจนเย่อหยิ่ง และคิดว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น พวกเขาสามารถมีทัศนคติแห่งความหยิ่ง อย่างไรก็ตามพระเยซูพูดว่า “เหมือนบุตรมนุษย์ที่ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มัทธิว 20:28) (เพิ่มการเน้นตัวอักษรแบบหนา) กษัตริย์นี้พาคนเหล่านี้ไปทุกที่ที่พระองค์ไปและสอนพวกเขาถึงสิ่งที่พระองค์รู้ กษัตริย์องค์นี้เต็มใจแม้แต่ล้างเท้าของเหล่าสาวก เราแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของอาณาจักรนี้ด้วยความถ่อมใจและเรียบง่าย ไม่ใช่ด้วยสิ่งวิจิตรงดงามและแปลกใหม่

(6) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เติบโตผ่านการเกิดฝ่ายธรรมชาติ แต่ผ่านทางกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้ติดตามพระเยซู

พระเยซูพูดว่า “เราจะมอบลูกกุญแจต่างๆ แห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน สิ่งใดที่ท่านกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์” (มัทธิว 16:19) (เพิ่มการเน้นตัวอักษรแบบหนา) เมื่ออาณาจักรที่พระเจ้าสร้างตกอยู่ในความบาป ความมืดมิด และสภาพทรุดโทรม พระเจ้าจึงต้องฟื้นฟูโลก พระเจ้าให้ความรับผิดชอบแก่มนุษยชาติในการนำผู้คน

เข้ามาในอาณาจักรของพระองค์และสร้างอาณาจักรของพระองค์ในส่วนอื่น ๆ ของสังคม พระเจ้าจะไม่ส่งทูตสวรรค์มาสร้างอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ใช้คุณและผมทำงานนี้ เป็นความรับผิดชอบของประชาชนที่เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรที่จะทำสิ่งต่อไปนี้

- นำคนอื่นเข้ามาในอาณาจักร
- สร้างอาณาจักรของพระเจ้าในที่ที่พวกเขาอยู่
- นำหลักการของอาณาจักรไปใช้กับทุกด้านของสังคม

นี่คือความรับผิดชอบของเราและเป็นสิทธิพิเศษของเรา ให้เรากระตือรือร้นในการนำคนเข้ามาในอาณาจักรของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐของอาณาจักรในเชิงปฏิบัติในพระธรรมกิจการ

ตอนนี้เราจะมาดูกันว่าคริสตจักรยุคแรกพยายามทำให้คำอธิษฐานของพระเยซูเป็นจริงอย่างไร เพื่อจะเห็นอาณาจักรที่สถาปนาไว้บนโลกเป็นเหมือนอาณาจักรในสวรรค์ สังเกตตัวอย่างเหล่านี้

การรับใช้คนที่ขัดสน

พระเจ้าห่วงใยคนที่ขัดสนในสังคมเสมอ รวมทั้งหญิงม่าย เด็กกำพร้า และคนยากจน ไม่น่าแปลกใจที่จะเห็นผู้ติดตามพระเยซูกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อสร้างอาณาจักรของพระเจ้านบนโลกนี้

ในกิจการ 6 เราเห็นผู้เชื่อในยุคแรกเอาใจใส่ดูแลหญิงม่าย คริสเตียนที่เป็นผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่าโตรคัสซึ่ง “ทำคุณประโยชน์และสงเคราะห์คนจนมากมาย” (กิจการ 9:36) เปาโลและบารนาบัสเอาเงินและสิ่งบรรเทาทุกข์ต่าง ๆ ไปช่วยเหลือคริสเตียนในเยรูซาเล็มซึ่งมีความเดือดร้อนเนื่องจากการกันดารอาหาร (กิจการ 11:29) ต่อมาในกิจการ เปาโลนำเงินถวายจากคริสตจักรในมาซิโดเนียและอาคาเซียไปช่วยคนขัดสนในเยรูซาเล็ม (กิจการ 24:17)

หลักการแห่งอาณาจักรของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับความขัดสนของเรานั้นอยู่ในคำกล่าวของเปาโลใน 2 โครินธ์ 8:13-15

ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าให้งานของคนอื่นเบาลง และของพวกท่านหนักขึ้น แต่เป็นเรื่องของความเสมอภาค คือที่พวกท่านมีอยู่อย่างเหลือล้นในเวลานี้ ก็เพื่อช่วยเขาทั้งหลายที่ขัดสน และในยามที่เขาทั้งหลายมีอยู่อย่างเหลือล้น เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน ซึ่งจะทำให้มีความเสมอภาคกัน ตามที่เขียนไว้ว่า “คนที่เก็บได้มากนั้น ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็ไม่ขาด”

มีหลายวิธีที่เราจะช่วยคนขัดสนได้โดยไม่ต้องอาศัยความสามารถเหนือธรรมชาติ เราไม่ควรรอให้พระเจ้าจัดเตรียมให้เราอย่างเหนือธรรมชาติก่อนที่จะเราจะพยายามจัดการกับสภาพที่ป่วยของสังคมของเรา

การส่งเสริมความยุติธรรม

ส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของอาณาจักรของพระเจ้าคือความยุติธรรม คริสตจักรยุคแรกกล่าวถึงปัญหาความยุติธรรมในสังคมอย่างไร? เมื่อเปโตรและยอห์นได้รับแจ้งว่าพวกเขาไม่สามารถเทศนาโดยเอยนามของพระเยซูได้ พวกเขาแจ้งผู้นำชาวยิวอย่างสุภาพว่าพวกเขาจะขัดขึ้นข้อปฏิบัติในการเป็นพลเมืองเพราะพวกเขาได้รับคำสั่งให้เทศนาชาวประเสริฐ พวกเขาบอกผู้นำเหล่านี้ว่า “เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์” (กิจการ 5:29)

เมื่อเปาโลถูกควบคุมตัวและถูกเขียนอย่างผิดกฎหมายในเมืองฟีลิปปี เขาปฏิเสธที่จะออกจากคุกจนกว่าเจ้าหน้าที่ที่คุมตัวเขาไว้จะมาขอให้เขาออกไป นี่ไม่ใช่การประกาศข่าวประเสริฐ เขาไม่ได้พยายามให้คนเหล่านี้มาหาพระคริสต์ นี่เป็นการกระทำเพื่อความยุติธรรม เปาโลพยายามให้ผู้นำเหล่านี้ดำเนินชีวิตตามหลักการความยุติธรรมในสังคม

เปาโลไม่ได้มองว่างานเดียวของเขาคือการประกาศข่าวประเสริฐและการสร้างคริสตจักร เขาอาศัยอยู่ในสังคมที่เจ็บป่วย และเขาใช้ทุกโอกาสเพื่อรักษาอาการป่วยนั้น รวมทั้งความเจ็บป่วยจากความอยุติธรรม

การฟื้นฟูสุขภาพ

เปาโลสามารถรักษาคนบางคนได้เช่นเดียวกับพระอาจารย์ของเขา อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่วิธีเดียวที่เขาใช้ เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “อย่าดื่มแต่เพียงน้ำอีกต่อไป จงใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์กับกระเพาะอาหารของท่าน และโรคที่ท่านเป็นอยู่บ่อยๆ” (1 ทิโมธี 5:23) ไวน์ที่ทำจากน้ำองุ่นมีธาตุเหล็กอยู่มาก การดื่มไวน์ในปริมาณที่พอเหมาะจะเป็นผลดีต่อเลือด เปาโลสั่งจ่ายยาด้วยวิธีธรรมชาติเพื่อช่วยทิโมธีให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ

หลังจากพระเยซูได้ส่งพวกสาวกออกไปทำพันธกิจการสอน พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “มาเถิด จงปลีกรั้วออกมาหาที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง” (มาระโก 6:31) พระเยซูตระหนักว่าการพักผ่อนจำเป็นต่อการมีสุขภาพที่ดี

ยากอบเขียนคำกล่าวที่น่าสนใจเกี่ยวกับการรักษาโรค

มีใครในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ? จงให้คนนั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเผื่อเขาและชโลมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะรักษาผู้ป่วยให้หายโรค และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เขาลุกขึ้นได้ และถ้าเขาเคยทำบาป พระองค์ก็จะทรงให้อภัย (ยากอบ 5:14-15)

มีคำภาษากรีกสองคำสำหรับการเจิม คำหนึ่งใช้เพื่ออ้างถึงการเจิมในพิธีและอีกคำหนึ่งหมายถึงการใช้น้ำมันรักษาโรคหรือเครื่องสำอาง น้ำมันเป็นยาปฐมูปยาบาลของคนในสังคมยุคโบราณ เมื่อชาวสะมาเรียใจดีพบชายที่ได้รับบาดเจ็บจากพวกโจร เขาเทน้ำมันใส่บาดแผล พระเจ้าอาจเลือกที่จะรักษาคน ๆ นั้นด้วยวิธีเหนือธรรมชาติเพื่อตอบคำอธิษฐาน อย่างไรก็ตาม พระองค์อาจเลือกที่จะรักษาคนนั้นด้วยวิธีธรรมชาติโดยการไช้ยา

บทสรุป

พระเจ้าต้องการสร้างอาณาจักรของพระองค์บนโลกให้เหมือนกับอาณาจักรในสวรรค์ อาณาจักรของพระเจ้าปกครองโดยหลักการ ไม่ใช่ลักษณะทางภูมิศาสตร์ ภาษาศาสตร์ หรือการเมือง ในขอบเขตที่เราสอน และนำหลักการเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าไปใช้ เราได้สถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าในด้านนั้นของชีวิตแล้ว

แหล่งข้อมูลแนะนำ

วิชานี้ศึกษาชีวิตและพันธกิจของพระเยซูที่เป็นต้นแบบสำหรับชีวิตและพันธกิจในปัจจุบัน ไม่ใช่การศึกษาพระกิตติคุณอย่างถี่ยวน แต่วิชานี้พิจารณาถึงแง่มุมต่างๆ ของพันธกิจของพระเยซู เพื่อจะได้รับบทเรียนสำหรับการทำพันธกิจในปัจจุบัน หากต้องการศึกษาชีวิตของพระคริสต์อย่างครบถ้วน หนังสือที่แนะนำมีดังต่อไปนี้ หนังสือเหล่านี้เป็นแหล่งข้อมูลหลักสำหรับวิชานี้

Jesus According to Scripture by Darrell Bock and *The Words and Works of Jesus Christ* by J.

Dwight Pentecost เป็นการศึกษาอย่างครบถ้วนถึงชีวิตของพระคริสต์

Ajith Fernando's *Jesus Driven Ministry* and Robert Coleman's *The Master Plan of Evangelism*

แนะนำให้อ่านเรื่องนี้เพื่อเข้าใจรูปแบบการทำพันธกิจของพระเยซู

Blomberg, Craig. *Jesus and the Gospels*. Nashville: Broadman & Holman, 1997.

Bock, Darrell L. *Jesus According to Scripture*. Grand Rapids: Baker Academic, 2002.

Coleman, Robert E. *The Mind of the Master*. Colorado Springs: Waterbrook Press, 1977.

Coleman, Robert E. *The Master Plan of Evangelism*. Grand Rapids: Baker Books, 1993.

Fernando, Ajith. *Jesus Driven Ministry*. Wheaton, Illinois: Crossway, 2002.

Pentecost, J. Dwight. *The Words and Works of Jesus Christ*. Grand Rapids: Zondervan, 1981.

Robertson, A. T. *Harmony of the Gospels*. New York: Harper & Row Publishers, 1922. Available

online at <http://www.gutenberg.org/files/36264/36264-h/36264-h.htm>

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

ในตารางด้านล่าง ให้เริ่มต้นเมื่องานแต่ละชิ้นเสร็จสิ้น การมอบหมายงานทั้งหมดจะต้องเสร็จสมบูรณ์เพื่อ
รับใบประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom

บทที่	งานมอบหมาย 1	งานมอบหมาย 2	งานมอบหมาย 3
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			

การสมัครขอใบรับรองการจบหลักสูตรจาก Shepherds Global Classroom สามารถกรอกได้บนหน้าเว็บ
ของเราที่ www.shepherdsglobal.org ใบประกาศนียบัตรจะถูกส่งในรูปแบบดิจิทัลจากประธาน SGC ไป
ยังผู้สอนและผู้อำนวยความสะดวกที่กรอก ใบสมัครในนามของนักศึกษา

มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง การฝึกอบรม ทุกที่

[SHEPHERDSGLOBAL.ORG](https://shepherdsglobal.org)